

ARTHUR RANSOME
NEM AKARTUNK
TENGERRE SZÁLLNI

FORDÍTOTTA MOHÁCSI ENIKŐ

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

A CSATHUROM

MÁSODIK FEJEZET

ÁLMOS KAPITÁNY

HARMADIK FEJEZET

MINDNYÁJAN MEGÍGÉRTÜK

NEGYEDIK FEJEZET

LEFELE A FOLYÓN

ÖTÖDIK FEJEZET

ÉJSZAKA A FEDÉLZETEN

HATODIK FEJEZET

TALÁN SEMMI NEM JÖN KÖZBE

HETEDIK FEJEZET

MIT TUD ILYEN SZÖRNYEN SOKÁIG VACAKOLNI?...

NYOLCADIK FEJEZET

A BEACH END BÓJA

KILENCEDIK FEJEZET

VAKON SODRÓDUNK

TIZEDIK FEJEZET

KI A TENGERRE

TIZENEGYEDIK FEJEZET

MOST KI A HIBÁS?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

GYÓGYMÓD TENGERIBETEGSÉGRE

TIZENHARMADIK FEJEZET

A MŰANYAG TÁNYÉR

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

PIN MILLBEN

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

VIRRASZTÁS

TIZENHATODIK FEJEZET

HAJNAL A TENGEREN

TIZENHETEDIK FEJEZET

HAJÓTÖRÖTT TENGERÉSZ

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

FÖLD A LÁTHATÁRON! DE MELYIK?

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

RÉVKALAUZHÍVÓ JELZÉS

HUSZADIK FEJEZET

FELNÖTTES RICSÁJ A KAJÜTBŐL

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

MEGLEPETÉSEK MINDENÜTT

HUSZONKETTEDIK FEJEZET
IDEGEN KIKÖTŐBEN

HUSZONHARMADIK FEJEZET
DÉLUTÁN HOLLAND FÖLDÖN

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET
VIDÁMABB HAJÓÚT

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET
ELVESZETT KÉT NAP MEG EGY HAJÓ!

HUSZONHATODIK FEJEZET
„NINCS SEMMI ELVÁMOLNIVALÓNK...”

HUSZONHETEDIK FEJEZET
KARIKÁBA RAKOTT KÖTELEK

Első fejezet

A CSATHUROK

John az evezőknél ült, Roger elől az orrban, Susan és Titty pedig egymás mellett a kölcsönkapott segédcsónak, egy dingi farában. A folyó mindenestül új volt számukra. Tegnap este jöttek le első alkalommal a partig futó árnyas, zöld ösvényen, hogy megcsodálják a jachtok seregét, a barna vitorlás, behemót bárkákat és az Ipswich irányába húzó vagy a tenger felé ereszkedő gőzhajókat. Az elmúlt éjjel aludtak első ízben a Fészek-lakban, és ma reggel ébredtek először arra a derűs látványra - Powell kisasszony kúszórózsái közt kitekintve -, hogy majdnem mindenki viharcsizmában jár, és hogy a szárazfölddel - nem úgy a vízzel - látszólag a kutya se törődik.

A reggelt azzal töltötték, hogy figyelték, mint öleli körül a dagály a sólyára felfeküdt bárkákat, és irigyen lesték a lehorgonyzott jachtokhoz özönlő vagy azoktól a part felé tartó embereket. Délután aztán került nekik is egy vén segédcsónak, amivel végre vízre szállhattak, s komótos evezés közben gyönyörködtek a kikötőben ringatózó jachtokban.

A vízszint süllyedni kezdett. Végignézték, hogyan hagyja az apály egyik csónakot a másik után - no nem egészen cserben, vélte Roger - megfenekleni a csillogó iszapon. A sólyánál emberek szorgoskodtak kaparóvasakkal és kátránykenő kefékkel egy bárka körül, amely napközben még a vízen lebegett. A folyó túlsó partján, a fák mögött hatot ütött egy toronyóra. Az egyébként széles folyó szinte keskenynek tűnt a csupaszon maradt iszappadkák között, de azért egy Ipswichből jövő, dohogó vontatóhajó meghimbálta a lehorgonyzott jachtokat.

- Akár a tengeren - szólalt meg Titty.

- Az áldóját! Bár ott lennénk! - sóvárgott Roger. - Ti melyik hajót szeretnétek?

- Azt a nagy fehérét - mutatta Susan.

- Nézd csak meg, milyen hosszú a farrésze! - figyelmeztette John. - Én jobban szeretnék egy tükrös kiképzésűt, mint amilyen a rakparti hosszú csónakoknak van. Apa szerint azok kétszer olyan jók tengeri útra.

- Mit szóltok a kékhez? - kérdezte Titty.

- Tűrhető - felelte John.

- Pompás horgonyfelhúzó csörlő van az előfedélzetén - állapította meg Roger. - Kíváncsi lennék, van-e motorja.

- A vitorla az igazi! - figyelmeztette Titty.

- Jól van, tudom - fűjt Roger -, azért betyár jól jön néha egy motor.

John kissé erősebben evezett, hogy haladjon az árral szemben.

- Most például - jegyezte meg Roger - roppant örülnétek, ha nekünk is lenne, mi?

Erre nem volt mit szólni.

- Mi van arra a bójára írva? - kérdezte Titty.

John hátrapillantott, és még erősebben húzta az evezőket, hogy megnézzék. Közel hozzájuk egy fekete horgonybója ringatózott a hullámokon, rajta zöld betűk.

- *Kobold* - olvasta Roger. - Fura név egy hajónak. Jó lenne tudni, merre jár.

- Ott jön egy hajó felfelé - intett John -, de lehet, hogy Ipswichbe igyekszik...

- Csuda szép a vitorlája! - álmélkodott Titty.

Piros vitorlás, fehér kis kutter közeledett a kikötött csónakok felé. Valaki az előfedélzetén buzgólkodott. A gyerekek látták, amint a piros fővitorla nagy redőkben omlik le a magasból a kabin tetejére.

- Nincs senki a kormánynál! - képedt el John.

- Híjnye! - jött tűzbe Roger. - Egészen egyedül van?

- Most visszament - izgult Titty. - Nyílegyenest felénk tart.

- Fogadok, ez az ő bójája - mondta Roger.

- Vigyázz, John! - kiabált Susan. - Útban vagyunk!

John elhúzódott a bójától, s miközben finom csapásokkal hajtotta magát a sodrás ellenében, erősen figyelt. A kis kutter sebessége egyre csökkent. A tarcsvitorla és a fővitorla már lent volt. Csak az orrvitorla húzott kint az orrárboc hegyében. Valóban látszott, hogy senki sincs a fedélzetén a nagydarab fiatalemberen kívül, akinek olyan széles volt a válla, hogy rá nem jön senki ember fia, ha az arcát nem látja, hogy csak most érettségizett és leendő egyetemista. Az ifjú ember állt, egyik térdével tartotta a kormányrudat, s le nem vette szemét a közelgő bójáról. Néhány méter még hátravolt, amikor hirtelen előrehajolt, majd az oldalfedélzetén előrefutott. Az orrvitorla csapkodott. A fiú megmarkolta a csáklját, és készenlétben állt, hogy lenyúljon, és elkapja a bóját.

- Mindjárt sikerül - szólalt meg Titty csaknem suttogva.

- Ügyes - bólintott John.

- Jaj! - kapott levegő után Titty. - Nem éri el.

Talán a folyó felől visszavonuló apály erősebbnek bizonyult, mint az ifjú kapitány gondolta. A szél elült. Egy szál orrvitorlával már csak vánszorgott a kis kutter. Amikor pedig az orrvitorla lankadt lihegésbe kezdett, a hajó elvesztette a lendületét. Abban a minutumban, hogy a fiatalember kinyúlt a csákljával, nem mozdult tovább. A fiú ádázul nyújtózkodott a bója után, de a csákljából épp egy centi hiányzott. Újra nekiveselkedett, és már fél méterrel hibázta el. Sodródott visszafelé.

- Még csak ez hiányzott!

Gyorsan körülnézett. Mindenfelé lehorgonyzott jachtok. Az orrvitorlához kapott, de rögtön látta, hogy nem tudja eléggé felgyorsítani a hajót ahhoz, hogy kikerülje a mögötte álló nagy, fekete csónakot.

- Hé! Ti ott! - kiáltott oda a gyerekeknek. - Legyetek szívesek, kapjátok el ezt a kötelet, és kössétek ahhoz a bójához!

- Igenis, uram! - rikoltott vissza John.

- Ülsz le rögtön, Roger! - parancsolta Susan.

- Húzzátok le a fejeteket! - szólt rájuk John.

Egy felkarikázott kötél repült feléjük a levegőben, s röptében letekeredett. John elcsípte, és a végét odanyújtotta Rogernak. Három gyors evezőcsapással csónakjuk a bója mellett termett, amelynek kampó volt a tetején.

- Dugd át rajta! - sürgette John. - Jó sokat, a végét meg add ide!

- Igenis, uram! - sipította Roger. Áttolta a kötelet a kampón, és John felé nyújtotta, aki behúzta az evezőket, és hurkot készített a kötélén. Aztán a Rogertől átvett véget átfűzte a hurkon, majd körbetekerte, aztán ismét a hurokba dugta és egyetlen mozdulattal feszesre rántotta.

- Jó szoros - jelentette, és sietősen visszavonult a dingivel, amint a fiatalember lendületesen húzni kezdte befelé a kötelet. A bója egy pillanat alatt az előfedélzetre került, s a fiú húzta tovább a nedves, vastag hínártól zöld bójakötelet. A fekete csónaktól néhány méterre a *Kobold* abbahagyta a hátrálást. Ismét előrehaladt.

- Csuda erős lehet - bámult Roger.

- Ejha! - kiáltott fel John. - Tükrös a hajófar.

- *Kobold* - betűzte a nevét Titty.

A gyerekek lélegzet-visszafojtva pislogtak. Egy rozsdás lánc vége bukkant ki a vízből. Az orrtőke fölötti vezetőfűlön át kúszott föl a fedélzetre. Egy méter... Két méter... A *Kobold* kapitányának gyorsan járt a keze. Lihegve állt odafönt. Majd lehajolt, és valamit húzni kezdett a lábánál, mire az orrvitorla, mint egy roló feltekeredett. A fiatalember ismét kiegyenesedett, körülhordozta tekintetét a hajókon, aztán lenézett a dingiben ülő négy gyerekre.

- Egy hajszálon múlt - jegyezte meg csöndes mosollyal. - Igazán derekasan dolgoztatok. *Téged* meg ki tanított meg a csathurokra?

- Apa - felelte John.

- A hadiflottánál van - dicsekedett Roger.

- Szerencsémre - bólogatott a *Kobold* kapitánya. - Szép kis slamasztikába kerültem volna, ha ti elszúrtok valamit.

Majd oldalt kinyúlva a vízbe mártott egy felmosópamacsot, beletörölte az iszapos horgonyláncból fekete kezét, és nekilátott a takarításnak. John lankadatlanul evezgetve szorosan a hajó mellett maradt. Megbabonázva figyeltek mind a négyen. Úgy érezték, mintha ők tértek volna haza a tengerről. Kíváncsian lesték, ahogy a *Kobold* gazdája rögzíti a kormányt, majd ismét előrekapaszkodva csinos hurkába göngyöli a tarcsvitorlát, bedobja a búvólyukon, és utánamászik. Tátott szájjal figyelték, ahogy újra előbukkan, nem a búvónyíláson át, hanem a kormányállásban, és előhúzza egy akkora vitorlarúdtartót, mint valami irdatlan faolló. Kinyitotta és a hátsó fedélzetre állította. Épp útban volt előre, hogy leeressze a vitorlafát, amikor a támasztóvilla összezsugorlott. Visszajött, és újra felállította.

- Fölmenjek megtartani? - érdeklődött John, leplezni igyekezvén a hangjában bujkáló mohóságot.

- Az bizony jó lenne. - Van a csónakotokon ütközőpárna? Vigyázzatok a lakkozásra!

John óvatosan, nehogy nekiütődjön, a kutter mellé kormányozta a segédcsónakot. Roger és Susan a *Kobold* szélébe fogódzkodott, míg John átlendült a fedélzetre.

- Jól van - bólíntott a kapitány. - Hátralagyhatsz, csak össze ne akadjon a *Krampuszal*.

- Így hívják az ő segédcsónakját - nézett Titty a *Kobold* után vontatott aprócska, fekete dingire.

- Azért *Krampusz*, mert fekete - susogta Roger -, vagy azért fekete, mert *Krampusz*?

John a támasztóvillát tartotta a kormányállásban. Az árboc tövében álló ifjú kapitány lassan eresztette lefelé a vitorlarudat, John pedig a villák közé terelte.

- Szólj, ha mehet - intett a kapitány.

- Most! - kiáltott John.

A vitorlarúd vége még tizenöt centit süllyedt a helyére, John pedig bevonta, majd rögzítette a fővitorla belógó felhúzókötelét, miközben a kapitány elindult a far felé.

- Nocsak! - vetette oda. - Nemcsak a padlizáshoz értesz?

- Igen keveset vitorláztunk még - pironkodott John -, mármint magunkban.

- Hozd az összehúzószálakat! A jobb oldali farládából... Ott a kezelnél.

John megtalálta a széles, csíkos szalagnak látszó összehúzószál-köteget. Fellépett a kapitány mellé a kabin tetejére, és együtt húzták, cibálták lefelé a terjedelmes, bíborszínű vásznat.

- Fogd ezt egy pillanatra! Tartsd, amíg kisimítom azt a redőt! Ezt húzd, ahogy csak bírod!

Lassanként a fővitorla takarosan összegöngyölve fölfeküdt a rúdra. Az összehúzószálakat, ügyesen eligazítva, mind szorosan lekötötték.

- Húha! Ez az utolsó összehúzószál? Lennie kell még egynek.

- Ez az? - szólt egy izgatott hang a kormányállás felől. Roger ácsorgott az egyik ülésen, kezében a hiányzó összehúzószál. Mellette állt Titty, sőt Susan is, aki aggályoskodott ugyan, de nem bírt megmaradni a csónakban. Sose tudni, Roger mire készül, jobbnak látta hát, ha követi.

- Hát te hogy a csudába kerülsz a fedélzetre? - pattogott John. - Ugye nem baj? - tette hozzá a kutter kapitány felé fordulva.

- Ő mondta, hogy hagyjuk hátul a dingit - védekezett Roger. - Hát otthagytuk.

- Mennél többen vagyunk, annál jobban szórakozunk - mosolygott a kapitány. - Van itt munka mindenkinek. Ott az a sok kötel a kormányállás aljában, föl kell tekerceselni.

Felerősítette az utolsó összehúzószálát, és Johnnal a sarkában előrement felmosni az előfedélzetet.

- A kutya-fáját! Oda nézzetek! - mutatott lefelé Titty.

Mind letekintettek a kis hajó kajütjébe, az oldalt álló fekhelyek kék matracaíra, egy kis asztalra, amelyen madzaggal lefogott térkép hevert, a felgöngyölt takaróra az egyik ágyban, a ködkürtre a másikban, aztán az aprócska hajókönyhával szemközt a kis fehér mosogatóra, melyben mosatlan tányérok, csészék és kanalak tornyosultak, s a konyha kicsinyke petróleumfőzőjére, melynek egyik lángján finoman gyöngyözött a víz egy fazékban.

- Ide figyeljete! - szólt hozzájuk Susan -, jobban tennénk, ha nekilátnánk tekerni a köteleket. Igazából nem is volna szabad itt lennünk. Lekéssük a vacsorát!

Egymás után kibogozták a padlón heverő, összegubancolódott köteleket, majd külön-külön feltekerve az egyik ülésre rakták. Eközben John és a kapitány az előfedélzeten buzgólkodott: lezárták a nyílást, karikába tekerték a bójakötelet, marékszámra dobálták ki a zöld hínárt, mártogatták a vízbe a rongyot, és vizet zúdítva a fedélzetre leöblítették az iszapot a horgonyláncról és kiöblítették a vízfolyókból. Alig tíz perc múlva senki se hitte volna, hogy a *Kobold* épp csak most futott be a tengerről.

- Mindjárt forr a víz! - kiáltott Susan, aki a kis petróleumtűzhelyet mustrálta.

- Zárd el! - szólt vissza a kapitány. - Fordítsd el jobbra a gombot. Nem kell fornia, csak mosogatásra lesz.

Eközben a kabin tetején állva felnyúlt az árbocmerekvítő kötélén lógó ponyváig, majd rögtön vissza is jöttek Johnnal a kormányállásba. Egyiknél egy nagy piros, másiknál egy nagy zöld lámpás.

- Nagyon derék - nézett elégedetten a takaros kötélcsomókra. - Tegyétek a farládákba, ne legyenek útban.

- Oldallámpák? - érdeklődött Roger.

- Igen, csak üresek. Ma reggel égtek ki, de volt már elég fény, nem számított. Be kellett volna vennem őket, de elfelejtettem.

- Az áldóját! - csettintett Roger. - Sötétben vitorlázott?

- Tegnap délután kettőkor indultam Doverből - mondta az ifjú kapitány.

- Egész éjjel úton volt! - ámuldozott Roger. - Hallottátok?

- Teljesen egyedül - szólt megilletődve Titty.

A kapitány megszémlelte a fővitorlát, a felhúzóköteleket és a fedélzetet.

- Megteszi - bólintott. - Most mindjárt elmosogatok. Szabály a hajón, hogy tilos a partra lépni, míg van mosatlan. Aztán pedig... - ásított egy nagyot, és megdörgölte a szemét - lássuk, mit adnak reggelire az Osztrigában...

- Reggeli-i-i?!...

Susan, Titty és Roger egyszerre kiáltottak fel:

- Hiszen majdnem hét óra! Semmit sem evett egész nap?

- Kekszet - felelte a fiú. - Meg egy termosz forró levest, amit reggel csináltam. Nem gondoltam, hogy ennyi ideig kint maradok.

- Majd mi elmosogatunk - intézkedett Susan. - Két percbe sem telik.

- Rajta hát - nyomott el újra egy ásítást a fiatalember. - Nem szoktam kitérni a kedvező ajánlatok elől.

Levonultak a kabinlejáró meredek lépcsőin, egyfelől a dugig rakott mosogató, másfelől a pirinyó konyha petróleumtűzhelye között.

- Ott egy motor! - lelkesedett Roger a lépcső alá kukucskálva. - Nézd, Titty, ez való nekem.

- Bocs' - mentegetőzött Titty, aki lefelé jövet Roger homlokát nézte lépcsőnek.

- Húzódj félre - szólt a kapitány -, oda a sarokba, hadd jöjjenek le a többiek is. Majd aztán szemügyre veheted a motort.

- Odaülök mellé - buzgott Roger.

Hamarosan mind lejutottak a kabinba, leültek a fekhelyekre, és kíváncsian pislogtak a kajüt orrában álló két másik ágyra, a könyvespolcra, a barométerre meg az órára, az asztalon kiterített térképre és a HAJÓOKMÁNYOK feliratú jókora borítékra. A *Kobold* gazdája lehajolt a petróleumfűző alatti konyhaszekrényhez, s kivett egypár törlőruhát. Aztán a fazékból kiöntötte a vizet a mosogatóba, egy pléhdobozból egy kevés mosóport szórt bele, és átadta a helyet Susannak. Utána elrakta a hajóokmányokat, leszedte a térképet az asztalról, és helyére fényes, fehér viaszosvásznat terített. Amit Susan elmosogatott, azt leborogatták az asztal egyik felére, majd eltörölgették, és átrakták a másik felébe.

- Ti nem vagytok Pin Millbe valósiak - jegyezte meg a fiatalember, s ahogy ott állt, és szemmel tartotta szorgos kis hangyáit, majd beverte fejét a kajüt mennyezetébe.

- Csak tegnap érkeztünk - közölte Roger.

- Sokáig maradtok?

- Még nem tudjuk - mondta Titty -, de talán igen. Apa elé jöttünk. Áthelyezték Shotleyba, egész közel ide.

- Hazatérőben van Kínából - szólt közbe John.

- Bármelyik nap megérkezhet - folytatta Susan, és megjegyezte: - Roger, ez a bögre még nedves!

- Táviratozott - hadarta Roger, és törölt még egyet a bögrén. - A szárazföldön jön, hogy időt nyerjen.

- Elébe megyünk Harwichba.

- Egymagatokban?

- Á, nem. Anya és Bridget is velünk van. Mindnyájan a Fészek-lakban vagyunk.

- Powell kisasszonynál? Biztosabb helyen nem is lehetnétek. Figyeljete csak, hogy is hívnak benneteket? Én Jim Brading vagyok.

- Walker - mutatkozott be John. - Ő Susan, ő Titty. Én John...

- Én pedig Roger - vágott közbe Roger. - Tényleg működik az a motor?

- Meghiszem azt! - bólintott Jim Brading. - De sose használok, csak ha a vitorlával végleg nem boldogulok.

- Aha - hagyta annyiban Roger. Teljes mértékben igaza volt Johnnak, hogy csak a vitorla az igazi, de az utóbbi fél évben Roger megint a motorok búv körébe került. Volt egy barátja, akinek máson se járt az esze.

Titty rászánta magát, hogy föltegyen egy kérdést:

- Állandóan a *Koboldon* lakik?

- Bár tehetném - sóhajtott Jim. - A jövő hónapban Oxfordba kell mennem. De addig itt fogok lakni.

- Pin Millben? - kérdezte Roger.

- Csak a *Koboldon*. Pin Mill a honi kikötője. Itt áll, ha nem vitorlázunk. A bácsikám hétfőn érkezik, és megpróbálunk elhajózni Skóciába. Pin Millből szeret indulni. Ezelőtt délen vitorláztam tíz napig, de a mostani társamnak lejárt a szabadsága.

- Mi volt a legtávolabb, ahová eljutott a *Kobolddal*? - kíváncsiskodott John.

- Bob bácsival levittük Falmouthig meg vissza egy éve.

- Ott vitorlázgattunk apával, amikor szabadságon volt - mesélte John. - De csak nyitott csónakban. Nekünk sose volt olyanunk, amiben aludni is lehet.

- Szeretnétek eltölteni egy éjszakát a *Koboldon*? - kérdezte Jim kedvesen.

- De még mennyire! - zengték kórusban.

- Felőlem jöhetnek - bólogatott Jim. - Ne! Ne oda! Hagyd csak, majd én elrakom. Minden tányérnak megvan a helye, minden bögrének a maga kampója - mondta, és átnyomakodott a félrekapkodott lábak meg az asztal között.

- Nagyon szívesen jönnénk, ha tehetnénk - mondta Susan. - Jaj, John! A kutyafáját, nézd az órát! Powell kisasszony régen elkészülhetett a vacsorával, mi meg a szavunkat adtuk, hogy nem késünk el.

Jimnek csak széles háta látszott, ahogy rakosgatta az edényeket a mosogató alatti szekrénybe. Majd becsapta az ajtókat, rátolta a reteszt, és hátrafordult.

- Hát ezzel is megvagyunk - mondta. - Hálás köszönet. Irány a part! Egyébként mit szólnátok hozzá, ha azt mondanám édesanyátoknak, hogy néhány napra legénységre van szükségem? Mindőtöket be tudnám gyömöszölni ide, én meg aludnék a padlón.

- Az áldóját! - kurjantott Roger.

Ám ebben a pillanatban kintről beszédre és evezőcsapásokra lettek figyelmesek.

- Itt lesznek a fedélzeten, asszonyom!

Frank hangja volt. A csónakmesteré, akitől a dingit kölcsönözték.

- Ó, a csudába! - jajdult fel Susan. - Anya kijött megkeresni minket.

Mindenki felpattant.

- John! Susan! - Ez édesanyjuk hívó szava volt.

- Ahoj, Roger! - Ez pedig Bridget éles sívítása.

Egy pillanatig anya, Bridget és Frank, a csónakmester elhagyatottnak hitték a vitorlást, nem számítva a két mögé akasztott csónakot. Aztán egymás után előmászott a kajütből Roger, Jim Brading, Susan, Titty és John.

- Igazán remélem, hogy nem okoztak kellemetlenséget magának - fordult anya a *Kobold* kapitányához. - Tudhatnátok - tette hozzá, korholva a többieket -, hogy nem illik mások hajóján lábatlankodni!

- Nem lábatlankodtunk - szólalt meg Roger. - Még meg is köszönte, nem is egyszer. Sőt felkért minket, hogy legyünk a legénysége.

- Tényleg rengeteget segítettek - védte őket Jim. - Kikötötték a hajómat, el is mosogattak. Én nagyon örültem nekik.

- Őt Jim Bradingnek hívják - karattyolta tovább Roger -, tegnap óta egyfolytában hajózott Dóvertől idáig.

- Egymaga! - csipogott közbe Titty.

- Segítség nélkül! - tette hozzá John.

- Akkor bizonyára halálosan kimerült - érvelt anya -, és nem ti négyen hiányoztok neki.

- Jól sikerült az átkelés, uram? - kérdezte Frank.

- Gyenge szélben - felelt Jim. - És erős köd volt a *Sunk* világítóhajónál.

- Semmit sem evett tegnap óta, csak levest és kekszet - vetette közbe Susan.

- Most akar *reggelizni* a vendéglőben - sorolta tovább Titty -, amikor mi már vacsorázni fogunk.

Anya Jimre tekintett. Tetszett neki, amit eddig látott, és nagyon jól tudta, mire ácsingóznak a csemetéi.

- Vár a vacsora - szólt mosolyogva. - Ha ő is akarja, hozzátok magatokkal. Powell kisasszony biztosan többet ad enni, mint amennyit el bírnánk fogyasztani.

- Jöjjön velünk! - hívta Titty.

- Kérem! - unszolta Susan.

- Mindnyájan szeretnénk! - erősítette meg John.

- Gondolom, leves is lesz - jelentette ki Roger.

- Igazán kedves tőletek - hálálkodott Jim.

Frank kievezett a partra, hogy Mrs. Walker és Bridget előremehessenek szólni Powell kis-asszonynak: vendégük lesz. A többiek lemásztak a dingibe, és utánuk eveztek, majd a csónakot átadták Franknek, aki a sólyánál várta őket. Jim, közvetlenül mögöttük, a *Krampuszal* ment ki a partra. Látták, hogy sokkal följebb kötött ki vele, mert a vízszint ismét emelkedni kezdett. Aztán felsétáltak a sólyán új barátjukkal, akit úgy fogtak közre, mint négy kikötői vontatóhajó egy nagy óceánjárót.

Második fejezet

ÁLMOS KAPITÁNY

- Hohó, Jim kapitány! - kiáltotta Powell kisasszony a villa kapujából, miközben az ösvénytől vezető lépcsőkön felfelé kaptattak. - Ahogy elnézem, rád férne némi szunyókálás.

- Egy szemernyit sem aludtam az éjszaka - felelte Jim Brading. - Hogy van, Powell kisasszony? Bob bácsi lejön a jövő héten.

- Hát ismerik egymást? - ámult Titty.

Powell kisasszony felkacagott.

- Jim Bradinget? Hogyne ismerném! Ekkorka kora óta, a bácsikája hóna alatt rúgkapált, ahogy az kifelé gázolt vele a kis hajójától. A fejére nősz a nagybátyádnak, igaz-e, Jim? Gyere csak be. Kész a vacsora, és esküdni mernék, hogy nyomban nekilátsz.

- Pszt!

- Fel ne ébreszd!

Anya furcsa csöndre lépett be a szobába. Susan a széke mellett állt, leülni készült. Ujja a szájára tapasztva. Titty és Roger már letelepedtek a kerek asztalhoz, melyen fent volt a vacsorateríték: egy fehér terítő, tányérok, kések, villák és kanalak. John, Bridget kezét fogva, az ablaknak háttal állt. Mind az öten Jim Bradinget lesték, és iparkodtak olyan csendben maradni, ahogy csak bírtak. Jim Brading pedig Titty és Roger között édesdeden aludt a széken. A két gyerek választotta ki a helyét, és le is csücsült mellé. Jim felkőnyökölt az asztalra, de a feje valahogy egyre lejjebb konyult, mígnem anya csak göndör üstökét, kék trikós, széles hátát és két, tányérok közé csúszott könyökét látta az ajtóból. Jim Brading számára megszűnt létezni a világ.

- Meséltünk neki - sutyorogta Titty -, és egyszerre csak leroskadt.

- Kimerült - lehelte Susan.

Roger finoman elhúzott egy tányért az egyik kék könyök alól, mert ha Jim csak egy picit is odébb pöccinti, lebillent volna az asztal széléről.

- Ilyenkor biztosan aludni szokott már - mondta Bridget.

- Csitt! - szólt rá Susan.

John elálmélkodott. Így fest hát az ember, ha egy teljes éjszakán át, egyes-egyedül küzd a hullámokkal a saját hajóján. Mikor lesz neki magának is hajója, amivel egész éjjel és egész nap vitorlázhat, majd amikor befut a kikötőbe, lehorgonyozza, lemossa, és ha mindent elrendezett, végre lazíthat, és boldogan átengedheti magát az órákon át elűzött bágyadtságnak.

Anya félreállt az ajtóból, hogy Powell kisasszony behozhassa a levest.

Powell kisasszony kuncogva rakta le a tálat, vigyázva, hogy föl ne ébressze Jimet.

- Rendbe jön majd, ha bekap pár falatot - mondta. - Elégszer láttam őket a bácsikájával, ahogy elnyomta őket az álom, miután befutottak. Lehet, hogy megéreztem, hogy ő is itt lesz. Épp azt készítettem vacsorára - borsólevest és gombás rántottát -, amit ők is rendelni szoktak, ha van idejük megüzenni, hogy jönnek. Azt táviratozzák mindig, hogy:

BORSÓLEVEST ÉS RÁNTOTTÁT KÉRÜNK,

olyankor tudom, hogy úton vannak ide.

John, Bridget és Susan csöndben lecsusszantak a helyükre, majd anya is, aki merni kezdte a levest a kék mintás kínai porcelántányérokba.

- Fölébresszem? - tudakolta Roger. - Fogadok, hogy éhes, mint a farkas.

- Forró még a leves - intette le Susan. - Hagyd még egy pár percig.

Ekkor Jim Brading összerázkódott, kinyújtotta egyik kezét, és felborított egy poharat, amit Tittynek sikerült még idejében elkapnia.

- Irány északnyugat, Long Sand Head homokpad - mormogta Jim, mintha valamit, amit betéve tudott, kántált volna magában. Kinyújtott keze a kormányrúd után matatott. Egyszer csak felkapta a fejét, és kábán a többiekre meredt.

- Hú... Akarom mondani... Borzasztóan sajnálom... Nézzék... Nem vagyok most... Mennyit aludtam?

- Csak egy-két percet - vágta rá Titty.

John és Susan anyára néztek, mintha azt mondanák: igazán nem tehet róla. Végül is a vendégük volt.

De anya megértésére mindig lehet számítani.

- Nincs semmi baj - nevette el magát. - Tudom, milyen állapotban van. No hiszen, fiatal lány koromban Ausztráliában hányszor aludtam el én is lóháton, hazafelé a bálból, és csak arra riadtam föl, hogy a ló megtorpan, és orrával az istállóajtót böködi. Helyrejön, csak egyen egy kis forró levest.

És valóban, jobb nem is történhetett volna, mint hogy Jim elbóbiskolt, bár ezt akkor még nem tudták. Ki érezne idegennek olyan valakit, akit a vacsoraasztalra borulva aludni lát? Anya szemében mosoly bujkált, ahogy ezután új barátjukra tekintett. Hasonlóan érzett iránta, mint John iránt, noha kisiskolás évein túl járó fiatalember volt már.

Az a néhány perc, amíg feje a tányérok közt pihent, és azt álmodta, hogy a *Koboldot* kormányozza a sűrű éjszakában, valahogy családtaggá avatta őt.

Azonnal úgy tereferéltek vele, mintha egész életükben ismerték volna, s a fiatalember felhatalmazta őket, hogy szólítsák „Jim”-nek, hagyják a csudába a „Mr. Brading”-et. És nemcsak John, Susan, Titty és Roger árasztotta el kérdésekkel. Anya is kérdezősködött, és Jim - miután a leves és Powell kisasszony csodálatos rántottája kijózanította - azon kapta magát, hogy mesél a nagybátyjával tett első hosszabb utakról: miként hagyott rá a nagybátyja egyre több és több munkát a hajón, meg hogy végül egészen nekiadta a *Koboldot*, azzal a feltétellel, hogy bármikor, amikor a reumája engedi, felveszi őt a hajóra legénységnek.

- Csuda rendes nagybácsi - mondta Roger.

- Az - bólintott Jim. - Tudják, a múlt szemeszterben végeztem Rugbyben, és szerencsém volt, elnyertem egy oxfordi ösztöndíjat. Azt ígérte ugyanis, hogy csak akkor kapom meg a hajót. Persze a reumája csak kifogás volt, viccelt. A jövő héten érkezik, és megyünk cirkálni.

A *Koboldon* való alvásról egy szó sem esett. Talán, gondolták a gyerekek, Jim Brading csak udvariasságból mondta, hogy felőle mehetnek, úgyhogy igazán nem lehetett okuk csalódásra. Aztán egyszer csak megint elhangzott a javaslat, és most anya is hallotta, meg - minthogy Jim elszunnyadt az asztalukon - az egész valahogy másként hangzott, sokkal valóságosabbnak, sokkal komolyabbnak, egyáltalán sokkal valószínűbbnek.

- Mit akarsz csinálni addig, amíg megjön? - kérdezte Roger.

- Kószálni - válaszolta Jim. - Ide figyeljete, én komolyan mondtam. Miért ne lehetne? Négyötöknek tudok helyet szorítani...

- Hajón aludni... - sóhajtott Titty. - Ó, anya!...

- Biztosan tetszene nekik - mondta anya -, de nem engedhetem el most őket. Az apjuk hazafelé tart, és azért jöttünk ide, hogy Harwichba elébe mehessünk. Nem tudnék azzal a hírrel eléje állni, hogy a fiókái majd az utolsó szálíg kiröpültek a tengerre.

- A tengerre nem vinném ki őket - mondta Jim. - Hiszen ott van az orwelli, a stouri meg a harwichi kikötő. Ha elengedi őket velem három napra, lesz teendőnk bőven akkor is, ha ki se tesszük a lábunkat a Beach End bóján túlra.

- Ugye elengedsz minket, anya? - könyörgött John.

- Van motor is! - kotyogott közbe Roger.

- Alul meg igazi kajüt! - unszolta anyját Titty.

- Négy rendes fekvőhelyem van - mondta Jim. - Csak ágyneműnek vagyok kissé híján. Takaróval mindössze kettővel szolgálhatok. De biztosan kapok kölcsön néhány...

- Roger!

Roger már ki is surrant a szobából, és a folyosó másik végéből izgatott beszéd foszlányait lehetett hallani. Szinte nyomban vissza is jött.

- Powell kisasszony beleegyezett - hadarta. - Magunkkal vihetjük az itteni takaróinkat.

- Nahát, Roger! - nevetett anya. - Nem mondtam, hogy elkérheted őket! Különben sem merem vállalni a kockázatot. Bármelyik pillanatban jöhet egy sürgöny apától, és remélem, nem akartok lemaradni a harwichi randevúról.

- De azt mondtad, hogy szombatnál hamarabb nem valószínű, hogy ideér - emlékeztette Titty.

- És mi lesz, ha szombaton még mindig a folyón ringatóztok?

Jim Brading rápillantott jövőendő legénysége sóvár ábrázatú karéjára.

Az első javaslatot szinte még tréfának szánta, de most már igencsak fájlalta volna, ha nem sikerül jönniük. Határozottan tetszett neki az ötlet, hogy nála alig valamivel fiatalabb legénysége legyen.

- Ha megmondja, Mrs. Walker, hogy mikorra hozzam vissza őket, ígérem, idejében itt lesznek - fogadta meg Jim. - Akár naponta jelentkezhetünk telefonon, Ipswichből, a felixstowe-i dokkból vagy Shotleyből, ahol épp tartózkodunk...

- Én is mehetek? - csipogott közbe Bridget.

- Te még kicsi vagy - felelte anya -, és egyébként se férnél már be.

John majd kiesett a székéből.

- Bele fog egyezni! - ujjongott.

- Nem igazság ám! - hajtotta le a fejét Bridget. - Hiszen nővök én, ahogy csak bírok!

- Engem sem hívtak - szólt anya. - És Bridget drágám, ki marad akkor, hogy vigyázzon rám?

- Én jól ellennék a kormányállásban is - mondta Jim töprengve -, de hat embernek valóban nem tudnék helyet szorítani.

- Nem, nem, nem! - tiltakozott Mrs. Walker. - Nem így gondoltam. Bridgetnek meg nekem rengeteg dolgunk van. De várjon csak, egy szóval sem mondtam, hogy mehetnek...

- De ugye mehetünk? - kérlelte Roger.

- Apa mindig azt mondja, hogy: „Ragadd meg az alkalmat, mert késő bánat, ha már elszalasztottad” - emlékeztette őket Titty.

- Rengeteg mindent tanultunk már - folytatta John.

- Alszom rá egyet - bólintott anya. - És Mr. Bradingnek is aludnia kell rá egyet. Lehet, hogy reggelre okosabban ébred, és meggondolja, felvegyen-e egy hajórakomány gyereket a vitorlására.

- De anya! - méltatlankodott Susan, akinek eddig egy szavát sem lehetett hallani.

Anya azonban hajthatatlan maradt.

- Alszunk rá egyet, és reggel újra fontolóra vesszük... ha addig Mr. Brading sietve el nem hajózik, hogy megszökjön előledek. Most pedig Bridgetnek le kell feküdnie, és Mr. Bradingnek sem ártana... Ne feledjétek, tegnap egész éjjel talpon volt.

- Majd mi kikísérjük - tüsténkedett Roger, és Jim Brading, akinek már az alvás pusztá gondolatára is kezdett lecsukódni a szeme, felállt, és megköszönte Mrs. Walkernek a vacsorát.

Odakint vaksötét volt, a gyerekek zseblámpa fényénél keresték a *Krampuszt*, és segítettek Jim Bradingnek elindulni a sólyától.

- Nagyon köszönjük, hogy fönt lehettünk a hajódon - hálálkodott John.

- *Titeket* illet a köszönet - felelte Jim Brading.

Egyikük sem, még Roger sem említette a *Koboldra* való feljutást. Érezték, hogy nem lenne egészen becsületes. Anya azt mondta, hogy Jimnek aludnia kell rá egyet, aludni a szó szoros értelmében.

- Jó éjszakát! - kiáltottak utána.

- Jó éjszakát! - szólt vissza Jim.

A négy gyerek ott állt a sólyán a sötétben, míg új barátjuk tovaevezett. Békés, csendes volt az éjszaka, még sokáig hallották az evezőcsapásokat, noha látni már nem látták a fiút. Majd tompa puffanásra lettek figyelmesek, és hogy az evezők is elhallgattak.

- Kutya álmos lehet, különben nem ütközött volna neki - jegyezte meg John.

Egy pillanattal később fény szüremlett ki a *Kobold* kajütablakain. Jim lámpát gyújtott. A gyerekek ott ácsorogtak és lesték. Egyszer csak kihunytt a fény.

- Húha! - hümmögött Roger. - Mit gondoltok, ráért levetközni?

Harmadik fejezet

MINDNYÁJAN MEGÍGÉRTÜK

- Hol van anya?

Anya hálósobájának nyitva volt az ajtaja, de odabent John senkit sem talált. Dörömbölni kezdett hát azon az ajtón, amelyen túl Susan, Titty és Bridget fejezte be éppen az öltözködést.

- Rögtön lemegyünk! - kiáltott ki Bridget. - Susan a hajamat fonja, mindjárt kész.

- Anya kiment! - sipított Roger, mikor John lefelé jött a kis társalgóba. - A pirítósa meg kihűl.

Odafutottak a kertbe nyíló ajtóhoz, és meglátták a csónakházak felől közeledő édesanyjukat. Lerohantak eléje a lépcsőn.

- Hahó! - köszönt anya, de mikor látta, hogy fiai egyre csak a sólya felé meresztik a szemüket, hogy megbizonyosodjanak róla, ott áll-e a *Kobold* most is lehorgonyozva a többi jacht között a reggeli napsütésben, elárult nekik valamit, ami reménnyel töltötte el szívüket.

- Tudakozódtam a fiatalember felől.

- Jókat mondtak róla? - kérdezte Roger mohón.

- Úgy látszik, errefelé mindenki nagyra tartja. Powell kisasszony azt állítja, hogy ő a legisleges-legjobb szívű fiatalember a világon. Frank, a csónakmester azt mondja, hogy: „Őnála jobban senki fia nem ösmeri ki magát azon a vitorlásán.” A csónakkészítő fogadkozik, hogy bekötött szemmel is követné, az az öregember meg, aki árbocfákat farigcsál, úgy véli, hogy: „Kutya bajuk se lesz Jim Brading mellett.”

- Akkor elengedhetsz minket! - lelkesedett John.

- Talán ő gondolta meg magát - intette le anya.

- De ha még mindig akar minket...

- A végén még kénytelen leszek elengedni titeket - csóválta a fejét anya. - Bárcsak megbeszélhetném apátokkal!...

- Apa igent mondana.

- Én is azt hiszem - legyintett a mamájuk.

- Anya elereszt minket! - harsogta Roger a többieknek, ahogy találkoztak az ajtóban.

- Várjatok, míg ő hív titeket - figyelmeztette őket anya.

A gyerekek elnéztek a távolban fehérülő takaros *Kobold* felé, mely a fara mellett megbúvó kis fekete *Krampusz*sal a horgonybójához kötve pihent. Igen, Jim Brading fent volt a fedélzeten, különben nem lett volna ott a dingije. De semmilyen mozgást nem észleltek.

- Alszik még - mosolyodott el anya. - Gyertek, menjünk be reggelizni.

Épp a lekváros kenyeret majszolták, amikor nagy árnyék vetődött az ablakra, és megpillantották a bekukucsáló Jim Bradinget.

Bridget pattant ki először az asztal mellől, és az ajtóhoz rohant.

- Tessék, gyere be! - szólt ki Jimnek.

- Jól aludtál? - érdeklődött Roger a tőle telhető legnagyobb komolysággal.

- Pompásan, köszönöm, és úsztam is egy jót reggel a hajó körül. Most már rendbe jöttem. Borzasztóan szégyellem magam, Mrs. Walker, hogy tegnap este úgy elterültem az asztalon.

- Semmiség! - legyintett anya. - Inkább bájos látvány volt, tetszett mindnyájunknak. Jöjjön be, és foglaljon helyet. Roger, hozz még egy csészét a szekrényből! Van elég kávé a kannában. Hát most, hogy nappali fénynél látja ezeket a rosszcsontokat, nem hiszem, hogy négy ilyet felvenne a kis hajójára. Mondtam nekik, hogy így lesz, úgyhogy ne aggódjon, nem fognak csalódni.

Rogernek a nyelve hegyén volt a tiltakozás, de hallgatott. Várt, csészével a kezében.

- Akár máris jöhetnek - jelentette ki Jim.

Öt órával később John, Susan és Jim Brading a *Kobold* kormányánál pihentek, túl a délelőtti kemény munkán és az ebédre elfogyasztott sajtos kenyéren és gyömbérsörön.

- Nem szép dolog ennyi újabb mosatlannal elindulni - mondta Jim -, most, hogy kisikáltatok a mosogatót, és minden ragyog a tisztaságtól.

Kiszórták hát a morzsákat a sirályoknak, elmosták a tányérokat, és kiöblítették a bögréket, majd törölgetés után visszarakták a tányérokat a helyükre, a szekrénybe, és a csészéket a mosogató fölötti kampókra. Mrs. Walker és a többiek Ipswichbe mentek élelemért. „A fokszi¹ természetesen ellátja magát” - kötötte ki Mrs. Walker, és Jim, Susan meg John a kormányállásban ücsörögve a partot méregették, ahol a levonuló dagály hullámai az Osztriga Fogadó falait nyaldosták.

Jim pipázott, s oly nagy gonddal, hogy pipáját egy percnél tovább ki se engedte a kezéből. A többiek tisztelettel figyelték.

- Csak az idei szünidőben kezdtem - vallotta be Jim. - A nagybátyám megígértette velem, hogy amíg nem végeztem, nem nyúlok hozzá.

- Szereted? - érdeklődött Susan.

- Munka után nagyon jólesik - felelte.

- Borzasztó sok gyufa kell hozzá - jegyezte meg Susan, miközben megint átröpült egy szál a fedélzeten, hogy csatlakozzék a hullámokon táncoló kialudt gyufaszálak hosszú seregéhez.

- Kissé nedves a dohány - mondta Jim. - A pokolba! Megint kialudt!

- Találtam egy doboz rézfényező, amikor a lámpák helyét takarítottam - szólt Susan. - Mit szólnál hozzá, ha nekilátnánk a kajütblaknak? - kérdezte arra a kerek ablakra pillantva, melyen át a kormányos figyelhette az odabent a mosogató fölé akasztott tájolót.

Jim egyet-kettőt pöffentett, és úgy bámult a kajütblakra, mintha most látná először.

- Enyhén bezöldült - bólított. - Egyszerűen képtelenség fényesen tartani. Azt hiszem, az idén hozzá se nyúltam. De hát, tudjátok, Bob bácsi meg én úgyse tudjuk majd megőrizni ezt a rendet, ha ti elmentetek.

John nem válaszolt. Ismerte Susant. Egész délelőtt buzgólkodtak, áthordták a Powell kis-asszonytól kapott takarókat és párnákat, meg a négy kis hátizsákot, amibe hálóruhát, fürdőruhát és váltás ruhaneműt pakoltak. Mikor mindezt lehurcolták a kabinlépcsőn a kajütbe, úgy tűnt, arra se lesz hely, hogy megforduljanak. De Susan szabad kezét kapott odalent, a többiek pedig még kétszer a partra eveztek, hogy telitöltsék vizeskannájukat a csónakkészítő kerti csapjánál, s amikor a második vízadagot is beleöntötték a nyitott hajótér alá süllyesztett tartályba, és le-kukkantottak a kajütbe, meglepően üresnek találták. Az összes takaró szépen összegöngyölve feküdt az ágyak fejében. Susan egy vödör mellett térdelve felmosóronggyal sikálta a

1 A magyar tengerészek így nevezik a „forecastle”-t, a fedélzeti legénység szállását

kajütpadlót, s lerítt róla, hogy nem venné jó néven, ha ebben megzavarnák. Békén hagyták hát, és munkához láttak a fedélzeten.

- Ismerkedjetek meg inkább a kötelekkel - mondta Jim.

Háromszor feszítették ki és vonták be a fővitorlát, utoljára John egyedül csinálhatta, Jim csak figyelte megjegyzés nélkül, kizárólag a legvégén szólt rá, hogy engedje ki a vitorlafalehúzó kötelet, hogy a vitorla átvegye a vitorlarúd súlyát. Aztán elmagyarázta a vitorlabecsavaró szerkezetet: kivett egy kis rézkurblit az egyik farládából, majd előrejött, hogy a helyére illessze, és megmutatta Johnnak, hogyan kell reffelni, egyszerre tekerve a kurblit és centiről centire lazítva a fővitorla felhúzókötelét úgy, hogy a vitorlarúd lassan körbe-körbe forogva magára tekerje a vitorlát. John megtanulta az orrvitorla-átváltás trükkjét, aztán hogy hogyan kell odafogni a tarcsvitorla alját és rácsíptetni a vitorlarúdvezető karikákat a tarcskötélre. Akkorára az augusztusi nap heve kiszívta a nyirkosságot a zászlófelvonó kötelekből, így azok annyira megereszkedtek, hogy az árbocrúd végében egészen kajlán libegett a csúcslobogó. Jim odaszólt Johnnak, hogy feszítse meg, és azt is megmutatta, hogyan kell játszva bevonni, rángatás nélkül, illetve ugyanúgy kifeszíteni, és miként kell a felhúzóköteleket csarnakcsattal rögzíteni.

Majd ez után a sok huzigálás és ráncigálás után végre a kockpitban, vagyis a kormányállásban ülve John felnézett az árbocra és az éles napfényben alig látható csigasorokra, s magában ismételtette, melyik csiga mire való, és merre vezet a kötele. Soha nem volt még olyan kishajón, ahol ennyi kötél lett volna, mint a *Koboldon*, de miután a fél délelőttöt azzal töltötte, hogy köteleket feszített, rögzített, kiengedett, ráhúzott és újra leszorított, boldogan reménykedni kezdett, hogy talán mégsem lesz annyira hasznavehetetlen tagja a legénységnek.

Ami Susant illeti, miután felsúrolta a padlót és elrendezte a fekvőhelyeket, az ágyak fejébe téve a párnákat, pokrócokat és hátizsákokat, leporolta a polcokat, lemosta a petróleumfőzőt, és kitörölt egy rakás piszkot mindenféle lehetetlen szegletből, annyira - mondhatni - lendületbe jött, hogy le se akart állni, s bár kilesett a többiekre, jólesett éreznie, hogy nem fecsérelte hiába az időt.

Még egy kis rézfényező meg egy rongy kell, és egészen tetszetős lesz a tájoló előtti kajütablak.

- Jönnék! - Jim Brading látta meg elsőnek a kölcsönzött dingit, anyával, Bridgettel, Rogerral és Tittyvel a fedélzetén, akik épp eltávolodtak a sólyától.

- Ejha, édesanyátok aztán érti a módját, hogy kell egy csónakkal bánni! - szólt elismeréssel.

- Irtó ügyes - helyeselt John.

Mrs. Walker szépen kerülgetve a sólyától távolabb horgonyt vetett rengeteg csónakot, feléjük evezett. Roger az orrban ült, Titty és Bridget pedig a farülésen.

- Töméntelen csomagjuk van - jegyezte meg Susan. - Máskorra halasztom ezt a kajütablakot. - És bebújt a kabinba, hogy visszategye a fényezőt a helyére az orr-rekeszben. Majd ismét feljött. Sajnálta, hogy takaros kajütje szinte azonnal csatatérre fog változni, de remélte, majd csak talál helyet mindennek.

Jim félig elszívott s újfent kialudt pipáját elrakta az egyik farládába.

Anya behúzta az evezőket, ahogy a megpakolt dingivel a hajó mellé siklottak.

- Dobd ide azt a vontatókötelet, Roger - mondta Jim. - Hohó! Mi az a kezedben?

- Garasos furulya - válaszolta Roger. - Persze többbe került, mint egy garas.

- Állandóan ilyet vesz! - csúfolódott Bridget.

- Jól van na, Flint kapitány tangóharmonikát tart az Úszóházában - védekezett Roger.

- Tudsz játszani rajta? - kérdezte Jim.

- Csak egy kicsit - felelte Roger. - Az enyémet az iskolában felejtettem.

- Szerencse - vetette közbe John.

- Balszerencse - helyesbített Roger. - Tényleg tudok játszani rajta! Egy fiú tanított meg az iskolában.

Kissé bizonytalankodva pillantott körül. Senki sem cáfolta meg, amit mondott, de anya felnevetett.

- Mr. Brading mindenkor kipenderítheti a hajóból, ha túl nagy zenebonát csap. Fölmehetnénk Bridgettel a fedélzetre, hogy elbúcsúzzunk a legénységtől? Szeretnénk látni a hajót, amivel vitorlázni fognak.

- Tessék csak - bólintott Jim. - Rajta, Bridget!

- Utána én jövök - mondta anya. - Titty pedig feladogatja a csomagokat. Össze ne nyomd a kolbászos szatyrot! A fánkosit se, és ügyelj a disznóhúspástétomra!

- Sose fogyasztjuk el ezt a rengeteg ennivalót! - sópáncodott Jim. - Úgy értem, nagyon kedves Öntől, de...

- Nem tudja, mire képes ez a siserehad, amíg nem látta őket! - legyintett anya. - Itt van ez az este meg az egész holnapi nap és majdnem az egész holnapután.

- Gyere le, nézd meg a kajütöt - szólt Susan, aki szerette volna, ha anya tisztán látja. - Látod, kétlángos petróleumtűzhely és egy igazi mosogató a másik oldalon.

- Rendkívül kényelmes kis hajó - mondta anya lefelé menet a kabinlépcsőn, és széjjelnézett.

- Titty meg én itt fogunk aludni - mutatott Susan a kajüt orr felőli részére. - Roger ott, John pedig emitt.

- Hát szegény Mr. Brading? - kérdezte anya. - Igencsak keménynek tűnik a padló.

- Én bárhol úgy alszom, mint a bunda - szólt le Jim a kockpitből -, még mások ebédlőasztalára borulva is - tette hozzá vigyorogva.

- És figyeld, nyitható a fekhelyek hátlapja - mutatta Susan. - Tágas éléskamra van mögötte.

- Mi a szösz! - ámult anya. - Körtebefőtt meg őszibarack, paradicsomos spagetti, borsóleves...

- Bob bácsi meg én többnyire konzerveken élünk - magyarázta Jim.

- Hihetetlen, mennyi finomságot lehet manapság konzervben kapni - álmélkodott anya. - Hát ez meg? Egy egész polc hús- és vesepadding?

- Nagyon könnyű felmelegíteni.

- Én sokkal hétköznapiabb dolgokat hoztam - sajnálkozott anya.

- Fánk - nyalta meg a száját Roger - és göngyölt kolbász meg aprósütemény és rengeteg sonka, mennyi finom falat!

- Itt a disznóhúspástétom - mondta Bridget lefelé botorkálva a kajütbe, és csak egy kézzel kapaszkodott, a másikkal a pástétomot szorította magához.

- Sok-sok alma! - örvendezett Roger. - És a legjobb fajta táblacsokoládé! Meg még két tucat tojás és fél kiló vaj!

- És két egész kenyér... - közölte Titty.

- Erre illett volna gondolnom - szégyenkezett Jim. - De én többnyire kekszet eszem, így hát elfelejtettem. Bob bácsi mindig hoz egy veknit.

- Cseresznyés pite! - áradozott Roger.

Susan kiürített egy polcot az egyik kamrarészben, és fokozatosan tüntette el a sok holmit, ahogy érkeztek lefelé.

- A sonkát a kajütön kívül tanácsos tartani - figyelmeztette őket anya.

- Beteszem hátul az egyik tárolóládába - ajánlotta Jim. - És mi legyen a kenyérrel meg a pitével?

- Van külön kenyértartó a mosogató alatti szekrényben - szólt Susan.

- Most pedig - mondta anya, miután mindent megnézett, és az egész ellátmányt elrámolták, és a tárolószekrényeket bezárták, és a kajüt végre ismét olyan takaros lett, mint amilyenné Susan varázsolta - mutassatok nekem egy térképet, és adjátok elő a terveket.

Jim előhúzta a harwichi kikötő térképét az egyik matrac alól.

- Így nem lóg be - adta meg a felvilágosítást, ahogy visszaengedte a matracot a helyére. Kiterítette a térképet az asztalon, és magyarázni kezdett.

- Hol vagyunk most? - kérdezte anya.

- Itt - mutatta Jim az ujjával. - Ott van Pin Mill, ezen a folyón pedig Ipswichbe lehet jutni. Holnap akár föl is mehetünk megnézni a dokkokat. A másik irányban pedig a folyó Shotleynál beletorkollik a Stourba.

- Tetszene nekik Shotley - mondta anya.

- A két folyó együtt alkotja a harwichi kikötőt - folytatta Jim -, ezek a bóják pedig... a Beach End meg a Cliff Foot... azt mutatják, hol ér véget a kikötő, és hol kezdődik a tenger.

- És ugye nem megy azokon kívülre? - érdeklődött anya.

- Nem - válaszolta Jim.

Gyorsan telt az idő, miközben a térképet böngészték és tervezgettek, valamint megállapodtak, hogy a *Koboldon* John és Susan első-, illetve másodtiszt lesz, Titty és Roger pedig matrózok.

- Remélem, szót fogadtok majd - intette őket anya.

- Nincs más választásunk - rikkantott vidáman Titty -, mert különben vasra veri berozsdásodott seregünket, és odavet minket a halaknak, mint az az ember a versben.

- Az én feltétlen beleegyezésemmel - bólintott anya.

- Az ördögbe! - háborgott Roger, és hozzátette: - Talán nincs is neki kötélfogó vasszege.

- Attól tartok, van - jegyezte meg anya, majd látva, hogy Jim az órára pillant, így folytatta: - Hogy repül az idő egy hajóban! Menjünk, Bridget! Ejha, hová tűnt?

Halk nyöszörgés hallatszott a kajüt orrából, ahol Bridget Titty ágyában összekuporodva alvást színlelt.

- Nem, nem! - kiáltotta anya. - Potyautas nem lesz... Bár be kell, hogy valljam, én is szívesen veletek mennék.

- Menjünk velük! - kérlelte Bridget.

Anya rápillantott Jim Brading ábrázatára, és elfogta a nevetés. Nem szólt az semmit, de anya tudta, mi járhatott a fejében. A *Kobold* így is csak szűken lesz elég öt embernek, s hogy még kettőt beszuszakoljanak, arról egyszerűen szó sem lehetett.

- Nem hiányzunk nekik - mondta anya.

- De igazán! - szabadkozott Jim, - Csak...

- Tudom - nyugtatta meg anya. - De ha túl sok a szardínia, szétveti a konzervdoboz oldalát. Már itt sem vagyunk. Bridget meg én levonulunk a fedélzetről.

Jim ismét az órára tekintett, aztán az egyik kajütblakon át ki a sólyára, mely már félig kiállt a vízből.

- Rendben van - bólintott -, az apály lehúzódott a shotleyi földnyelvről.

- Akar valaki kimenni a partra? - rikoltott Roger a kormányállásból.

- Máris jövünk! - intett anya, és lemászott a kölcsönkért dingibe, utána pedig a potyautast segítette le a *Kobold* kapitánya. A tiszteket és a matrózokat búcsúzóul megcsókolta az édesanyjuk.

- Figyelj, Susan! - fordult feléjük anya. - És te is, John. Nincs éjszakai vitorlázás! Tessék a kikötőn belül maradni! És holnapután itt legyetek! Le ne késsetek apátok érkezéséről! Ígérjétek meg!

- Megígérjük...

- Én is megígérem - fogadta meg Jim. - Pénteken délután négykor magas vízállás lesz. Teára meghozom őket, ide Pin Millbe.

- Mindnyájan megígérjük - bólogatott Susan.

- Nagyon helyes - mondta anya. - Érezzétek jól magatokat. És ha lehorgonyoztok Harwichban vagy Shotleyban vagy Ipswichben vagy más messzi kikötőben, telefonálhatnátok Powell kisasszony számán...

- Képeslapot is küldjétek! - csipogott közbe Bridget.

- Ide figyeljétek! - kurjantott Titty. - Küldjünk lapot Nancynek meg Peggynek meg a Déknek!

- Még ma este feladok neked egyet...

- Van nálam néhány - jutott Jim eszébe -, de csak fekete-fehér.

Anya és Bridget oldalt váraoztak, míg Jim előkotorta a képeslapokat. Titty kiválasztott egy olyant, amelyen a *Kobold* felvont vitorlával, hatalmas hullámok közt látszik. Írni kezdett: a *Kobold* nevezetű jacht fedélzetén, Pin Mill. Kapitány:...

- Írd ide a neved!

Jim aláírkantotta.

- Tisztek és legénység: ... Most mi jövünk.

Kézzel kézre járt a ceruza. Titty hozzáfűzte:

- Már a vízen vagyunk, és épp indulunk *vitorlázni*.

A lapot Nancy Blackett kapitánynak címezte Beckfootba, és odaadta az édesanyjának.

- Hogy fognak örülni neki! - mondta Titty. - El se fogják hinni, hogy ilyen hamar feljutottunk egy vitorlásra. Hát még hogy rajta is alszunk!

Roger bedobta az összetekert vontatókötelet a dingi orrába, anya pedig félrehúzódott, hogy megfigyelje, hogyan lát munkához a kapitány meg a legénység, hogyan feszíti ki a fővitorlát, bontja ki az orrvitorlát, helyezi készenlétbe a tarcsvitorlát, hogy azon nyomban kifeszíthessék, amint megindulnak.

Anya egyre vidámabban szemlélte, milyen könnyedén megy minden, és hogy milyen rátermett kapitány ez a Jim. Semmi kapkodás. Nem kellett semminek másodszor is nekifogni.

Megálltak egy pillanatra. Jim kapitány hátrament a kormányrúdhoz. Körülhordozta a tekintetét. Igen, menetkész minden. A fővitorla kibontva, a vitorlarúd lassan előre-hátra hintázik. Az orrvitorla laffog. Készen álltak.

- John!

- Uram!

- Horgonybója-kivetéshez felkészülni! Bele ne akadjon az orrsudármerevítő kötélbe! Oldalt jó messzire dobd ki, ha szólok! Jobbcsapáson indulunk, és megkerüljük a kék csónakot a fara felől.

- Igenis, uram!

- Milyen vicces, amikor John azt mondja, hogy „Igenis, uram!” - jegyezte meg Bridget a csónakban.

- Jól is teszi - felelte anya. - Tiszt ezen a hajón, nem pedig kapitány.

A szél belekapott a fővitorlába, és a *Kobold* lassan siklani kezdett. Az orr elfordult. A vitorla csapkodott. A vitorlarúd kényelmesen átlendült, és a fővitorla ismét kifeszült.

- Most! - harsant Jim hangja. - Vesd ki! - A horgonybója loccsanva esett a vízbe.

- Lent van, uram! - kiáltott John.

- Tarcsvitorlát fel! - parancsolt Jim. - Húzd be a bal oldali orrvitorla felhúzókötelét, Susan! Helyes. Haladunk.

A *Kobold* elkanyarodott, felgyorsult, kikerülve a kék *Coronillát*, és kifelé tartott a hajórengetegből, miközben John lassan felvonta a tarcsvitorlát. Két fej bukkant ki a *Coronilla* kajütjéből, ahogy a *Kobold* karcsú, piros vitorlája elsuhant mellette.

- Vitorlázni mentek? Csodaszép idő van rá!

- Csak itt a kikötőben - szólt át Jim.

- Viszontlátásra! - integetett anya és Bridget a dingiből. - Viszontlátásra!

- Viszontlátásra! Isten veletek! - kiáltott Titty.

- Viszontlátásra! - kurjongattak a többiek.

Jócskán eltávolodtak. John hátrasietett az oldalsó fedélzeten, és amint biztonságban volt a kormányállásban, integetni kezdett. A következő pillanatban az Osztriga Fogadó eltűnt egy lehorgonyzott bárka mögött. Az utolsó jachtokat is elhagyták. Titty, Susan és Roger tekintetükkel követték a sólya felé igyekvő édesanyjukat és Bridgetet.

- Hahó! - sipított Roger. - Ott van Powell kisasszony, lejött megnézni minket!

Powell kisasszony a sólyán állt, integetett. A délutáni napsütésben a folyón lefelé sikló *Kobold* kapitánya és legénysége visszaintegetett.

Anya és Bridget csatlakozott Powell kisasszonyhoz, és kikötötték a dingit a sólyához.

- Nem fáj a szíved, amiért nem mehettél velük? - kérdezte Powell kisasszony Bridgettől.

- Valakinek maradnia kellett, hogy vigyázzon anyára - felelte Bridget.

- Remélem, jól tettem - mondta anya halkan. - Úgy érzem, szomorúak lettek volna, ha nem engedem, hogy megragadjanak egy ilyen alkalmat. Tudom, az apjuk is elengedné őket.
- Semmi bajuk nem lesz Jim Brading mellett - bizonygatta Powell kisasszony.
- Különben is, nem hagyják el a kikötőt - mondta Mrs. Walker.

Messze, lejjebb a folyón a kis piros vitorlás *Kobold*, a mögötte ficáncoló kis fekete *Krampusszal* eltűnt a szemük előtt egy lehorgonyzott gőzös mögött.

Negyedik fejezet

LEFELE A FOLYÓN

Elindultak hát. Ama rémes pillanat után, amikor Jim kieresztette a fővitorlát, Susan pedig minden tőle telhetőt megtett az orrvitorla felhúzókötelénél, és amikor a kormányállásban látszólag több ember és kötél volt összezsúfolódva, mint amennyire méretezték, végre lecsillapodtak a kedélyek. A *Kobold* olyan nesztelenül siklott lefelé a folyón, hogy hátra kellett nézniük a *Krampusz* orra körüli fodrozódásra vagy közvetlenül le a vízbe vagy a parton álló fákra, hogy egyáltalán érzékeljék a mozgást.

- Két napja... - kezdte Titty csöndesen.

- ...a vonaton ültünk - bólintott Roger.

- Én meg a Dúne-sornál szélért imádkoztam - nevetett Jim.

- Most pedig mind itt vagyunk - nézett körbe Titty.

- Vedd át a hajót, John - szólt Jim -, amíg én előre megyek rendet rakni.

- Gondolod, hogy menni fog? - pislogott John a folyó közepén lehorgonyzott óriás gőzhajóra, melyről gabonát rakodtak a melléje kapcsolt dereglyékre.

- Persze. Tartsd így, ahogy most. Közel a gőzhajó mellett. Ezen az oldalán, különben kifutunk a szélből.

A kormányrúd John kezébe került, Jim pedig előrefutott a kajüt tetején, és az előfedélzeti felhúzókötelekkel foglalatzkodott. John minden tőle telhetőt megtett, miután kifeszítette a tarcsvitorlát, de nem igazán tudta, hová rakja a kötélcsomót, hogy ne legyen útban. Most pedig ő kormányozta a *Kobold*-ot. Titty és Susan vele szurkoltak. Tudja-e csinálni? Közel sem volt annyira nehéz, mint hitte. Pont olyan, mint az öreg *Fecskénél*. Messze elől a folyón kiválasztott egy távoli pontot, afelé irányította a hajót. Enyhe szél fúj, így nem hasították a hullámokat, hanem az apályal vitették magukat, s úgy tűnt, pillanatok alatt a gőzös magas, fekete fala mellé érnek. John nem mert ránézni, de a szeme sarkából látta a hatalmas fekete falat, amely mellett eltörpültek a dereglyék. Közvetlenül a feje fölött hallotta az árbocdaruk zörgését meg a rakodómunkások kurjongatását, akik egymás után kapkodták le a zsákokat, és taszították befelé a dereglyék gyomrába.

Siklottak tovább.

- *La Plata* - betűzte Roger a gőzös tatjáról.

- Azaz a *Plata* folyó - jegyezte meg Titty, és előremeredt ismét, akárcsak John, mintha maga a kis *Kobold* is az Atlanti-óceán meg a dél-amerikai partok felé iparkodott volna.

Jim Brading visszajött, John pedig helyet adott neki a kormányrúd mellett.

- Folytasd csak - intett Jim -, nagyon jól csinálod.

Mentek tovább. A folyó mindkét partján elmaradtak a fák. Az egyik oldalon zöld mezők nyújtóztak le a víz széléig. A másik, a távolabbi oldalon egy magas fűborította tengerparti védőgát látszott, valamint zöld sólerakódással pásztázott csillogó iszap, amit az apály fedetlen hagyott. Az iszapszegélyen mint fekete őrszemek, kormoránok ültek. A vízben szürkegém gázolt. Sirály-csapat röppent fel a levegőbe, hogy egy kör után újra letelepedjen szinte ugyanarra a helyre. Most, hogy kijutottak a fák közül, valamelyest erősebb lett a szél, s a *Kobold* megdőlt egy picit, épp csak annyira, hogy Tittynek meg kellett kapaszkodnia a párkányban, a kormányállás

tetején. Rogernak is átfutott a fején, hogy ugyanúgy tesz, de kinyújtott keze megállt a levegőben, mert úgy találta, szétvetett lábbal képes úgy megállni, hogy nem kell semmiben sem fogódzkodnia.

- Kimehetek az elülső fedélzetre? - kérdezte, miután várt még egy pillanatot, hogy megbizonyosodjék róla, nem dől-e tovább a *Kobold*.

- Inkább ne! - szólt Susan.

- Nem lesz semmi baja, amíg így haladunk - nyugtatta meg Jim.

- A szél felőli oldalon menj - figyelmeztette John. - Kapaszkodj közben a korlátba, utána meg markold meg a húzóköteleket!

- Légy óvatos, Roger! - kiáltott Susan.

Figyelmeztetésre nem volt szükség. Roger kimászott a kormányállásból, s bár majdnem úgy döntött, hogy máskorra halasztja az előremenetelt, mégis odaevickélt, letottyant a kabintető elejére, és óvatosan leguggolt.

- Hallom a fröcskölést az orra alatt - mondta hátrasandítva.

Jim a kormányállás peremén ülve igyekezett újra meggyújtani a dohányt becses pipájában, s közben bevezetőt tartott a kormányzás tudományába.

- A piros meg a kúp alakú bóják jobb oldalra essenek - mondta. - A fekete bádogbóják bal felé... Mármint dagállyal fölfelé jövet - magyarázta. - Most ugyebár a kúp alakúakat hagyjuk bal felé, mert kifelé megyünk, nem befelé jövünk.

- Az kúp alakú? - kérdezte Titty.

- Igen. Az ott a Levingtoni-öbölnél, az iszapos rész szélén, és az a másik, ott elől, amelyiken egy kormorán ül, az is kúpos. Amott az a fekete szintén bádog, ott, a Collimer-foknál.

- Tehát jobbról vesszük? - kérdezte John.

- Mellette húzz el! Egészen vidd rá a hajóorrt.

Kiáltás hallatszott az előfedélzetről.

- Gözhajó! - sipított Roger. - Találkozni fogunk. Látjátok, ott jön, ahol a folyó jobbra kanyarodik...

- Jobbról - motyogta Titty.

- Lesz elég helye mellettünk - mondta Jim, és elnézett a Collimer-fok lapos, zöld földnyelve fölött feltűnő füstölgő hajókémény és fehérre mázolt parancsnoki híd irányába.

- De a sodra megdobál kicsit. Gyere inkább hátra, Roger matróz. A szél is délire fordult. A következő szakaszban átfordulunk. Egy hosszú csapás meg egy rövid...

Roger komor képpel visszakínlódta magát, de boldogan vigyorgott, mikor ismét biztonságban volt a többiek közt.

- Közel a bójához - rendelkezett Jim -, utána kicsit jobban szélről szorítjuk a hajót.

A földfok végénél imbolygó fekete, lapos tetejű bója gyorsan közeledett.

- Piros égő van rajta - vette észre Roger.

- Bal oldali bója - szólt rájuk Jim.

- De hiszen jobbra fog esni! - lepődött meg Roger.

- Mert lefelé megyünk a folyón, nem fölfelé - vetette közbe John, Jim pedig mosolyogva hallgatta, hogy ilyen gyorsan megfogant a tanítása.

Még mielőtt elhaladtak volna a bója mellett, meglátták, hogy új, széles szakasz közeledik a folyón, az utolsó azelőtt, hogy a harwichi kikötőbe nyílna. Messze előttük már ki lehetett venni a kis szürke várost, templomtornyával és világítótornyával s a lehorgonyzott gőzhajókat a tengernek is beillő széles vízfelületen. Egyik folyóparton sem kísérté őket erdő, olyan más volt minden. Mintha máris búcsút vett volna a folyó a szárazföldről. Harwich a távolból szigetnek látszott. Ezen az utolsó szakaszon lefelé vitorlázva nem is érezték folyón magukat. S találkozásnak néztek elébe olyan gőzhajóval, mely a tengerről jött befelé.

Kisebbfajta rozsdás oldalú gőzös volt, az ipswichi dokkok felé igyekezett, állapította meg Jim, aki éberén figyelte a hajót. Csökkentette a fővitorlát, és szólt Johnnak, hogy le ne vegye a szemét a csúcslobogóról. A gőzös mind közelebb jött. Nem, nem haladt elég sebesen ahhoz, hogy elengedje őket maga mögött, és a *Kobold* sem eléggé gyorsan, hogy elhúzhasson az orra előtt.

- Lehet, hogy el kell fordulnunk - mondta Jim.

- Hiszen a gőzhajó kitér a vitorlás elől! - ágált Roger.

- Akkor nem, ha a vitorlásnak van elég helye, a gőzösnek meg semmi. Mi csalingázhatunk az egész folyón, neki meg a kimélyített mederhez kell igazodnia.

Tittynek, Susannak, Rogernak és Johnnak egyszerre akadt el a lélegzete. Egy rövid, fülhasogató dudaszó zengett végig a folyó felett.

- A kutya-fáját! Ez mi? - rémüldözött Roger.

- Egy túlkölés - mondta Jim letéve a pipáját egy védett sarokba. - Jobbra tart. Gyerünk! Balra kell elengednünk!

Lecsusszant a kockpit tetejéről, hogy eligazítsa a köteleket.

- Figyelj, Susan. Ha szólok, engedd ki ezt a hátratartó köteleket, a patrácot. Titty az orrvitorla felhúzókötelét eressze ki. A többi győzőm. John, fordíts, amikor jónak látod.

- Jim! - nyögött fel John. - Nem kéne inkább neked?...

- Hogyisne! - felelte Jim. - Gondold azt, hogy a dingivel lavírozol, csak ne túl hirtelen pördítsd meg a hajót. Hát akkor...

- Vigyázz! Most! - kiáltott katonásan John, és a kormányt szél alatti oldalra nyomta.

- Orrvitorla-felhúzóköteleket ereszd! - pattogott Jim. - Patrácot!... Jól van, Roger, tarcsvitorla-felhúzóköteleket engedd!

A *Kobold* elfordult a gőzös rozsdás fala mellett, és visszaindult a nyugati part felé. Magasan fölöttük, a gőzös kormányházában egy ember fölemelt, majd leeresztett kézzel, a keleti parti tengerészek ünnepélyes tisztelgésével üdvözölte őket. A *Kobold* legénysége jókedvűen vissza-integgett.

Hamarosan újra átfordultak.

- Megy, mint a karikacsapás - örvendezett a kapitány, miután végeztek a manőverrel, és a *Kobold* ismét lefelé haladt a folyón.

- Hát akkor, Susan másodtiszt, hadd szusszanjon egyet az első tiszt, lássuk, te mit tudsz.

John azzal a boldog tudattal adta át a kormányt, hogy eddig semmilyen komoly hibát nem követett el. Egyébként pedig, ha hibázott is, nem volt annyira komoly, hogy a kapitány szóra méltatta volna.

- Feszüljenek azok a vitorlák! - intette Jim Susant, amikor átvette a kormányrudat. - Ne állj túl élesen a szélbe! Hamarosan úgyis fordulnunk kell, hogy kikerüljük a Fagbury-fokot.

- Ne kacskaringózz, Susan! - fontoskodott Roger. - Titty meg én majd figyelmeztetünk, ha elgömbül a nyomdokvonal.

- A vezetővel beszélgetni tilos! - reccsent rájuk Jim. - Ne figyelj oda, Susan!

De Susan, szemét a csúcslobogón tartva, alig hallotta Jimet, Rogert meg egyáltalán nem. Hogy is szól a szabály? Ne hagyd, hogy laffogjanak a vitorlák, de ne engedd, hogy a csúcslobogó leröpljön a főárbocról. Ő nem volt ott, amikor apa és John egy halászcsonakkal elvitorláztak Falmouthból. De a *Fecskét* legalább olyan jól tudta irányítani, mint John, és érezte, hogy John ugyanolyan lelkesen figyel, mint ő, nehogy valamit elhibázzon a *Kobold* kormányánál.

Jim újra felcsüccsent a hajó peremére, s Titty meg Roger áhítattal lesték a szél szárnyán tovalebblő kék füstpamacsokat.

- Hahó! - kiáltott fel Jim hirtelen. - Fagbury-foknál van valaki az iszapon! Hol a távcső?

- Én tudom! - tüsténkedett Titty, és lemászott érte a kajútbe. Egy pillanat alatt vissza is jött.

- Tessék. Szavamra, John, egyszerűen csodás odalent menet közben.

Jim belenézett a távcsőbe.

- Igen - közölte. - Szépen beleállt az iszapba. Addig ott is marad, míg a dagály ki nem emeli onnan.

- Hajóroncs - magyarázta Titty.

- Nem lesz semmi baja - szólt Jim. - Nem úgy odakint...

De abban a pillanatban Roger matróz hirtelen felpattant az egyik ülésre. John visszarántotta.

- Nézzétek! Ott! - sipította.

- Hol?

- Eltűnt!... Ott van megint!

- De hol?

Egy másodpercig semmi sem látszott, és Titty meg John magukban szidták Rogert, hogy a nagy semmi miatt mindenkit felriasztott. S akkor, úgy harminc méterre tőlük a vízfelszín megtört, és egy fénylő, fekete púp bukkant elő, lebukott, újra kidudorodott, majd eltűnt.

- Egy fekete malac - vélte Roger. - Úszik.

- Barna delfin - szólt Jim Brading pipagyújtás közben. Jobbra még egy...

- Egész közel, ni! - rikoltozott Roger.

- Pont alattunk bukkant le - mondta John. - Ott van!... A másik oldalon!

- Bálnák - szólt közbe Titty. - Majdnem...

- Nagyjából - bólintott Jim. - Valóban a bálnákhoz tartoznak. Emlősök ugyanis, nem halak.

- Csuda jó, mint a tengeren! - lelkendezett Titty. - Megint ott vannak! Versenyeznek velünk! Egy-egy mindkét oldalon... Ó, bárcsak itt lenne Nancy!

A delfinek elkápráztatták őket. Még Susan is megingott.

- Ott egy delfinbébi! - kiáltott nagyot. - Ott, egészen egyedül!...

- Te csak törődj a kormányval - figyelmeztette John kinyújtva a kezét a rúd felé, de hozzá nem ért.

Susan nyelt egyet, hallván az orrvitorla nyugtalan lebbenését. - Bocsánat - motyogta, és a vitorla újra kifeszült. - Megint ott van. Tényleg bébi? Jól van, John, nem nézek oda.

- Nahát! - sóhajtott Titty. - Legyőznek minket.

A delfinek már jóval előbb jártak. Emitt egy fekete uszony szelte a vizet, amott egy fekete púp merült föl, fűgén, sebesen, egyre messzebb és messzebb.

- Ki a tengerre - mondta Jim.

- Jó nektek, fekete malacok! - sopánkodott Roger. - Az áldóját! Felbukkantok majd gőzhajók mellett az éjszaka közepén... De jó lenne!

- Micsoda? Felbukkanni a víz alól? - kérdezte Jim.

- Kimenni a tengerre! - felelte Roger.

- Márpedig nem megyünk! - pattant fel szinte hevesen Susan. - Megigértük. Nem elég jó itt neked?

Jim felnevetett.

- Én is szeretnék kivinni titeket. Talán ha a papátok megérkezik, és Bob bácsi meg én visszajövünk... Figyelj ide, másodtiszt! Most átfordulunk, és amikor újra fordulni kell, elhúzzunk a fagburyi bója mellett, és megnézzük Titty hajóroncsát.

Susan Johnra pillantott, de ő meg Titty meg Roger a kötelekkel voltak elfoglalva, amiket majd húzni és eresztetni kell. Jó erősen összeharapta a fogát.

- Vigyázz! Most! - kiáltotta, és a *Kobold* simán átfordult. Egy pillanatig örült kapkodás folyt a kormányállásban, ahogy szembefordultak a széllél, az orrvitorlák keresztbeacsapódtak, és a vitorlarúd átlendült. Majd a *Kobold* feszülő vitorlával megindult keresztbe a folyón. Az általános kötétekercselés után ismét béke honolt a hajón.

De nem sokáig. Megint felhangzott az utasítás.

- Vigyázz! Most!... Orrvitorlát ereszd!... Patrác!... Orrvitorlát feszítsd!... Tarcsvitorla most!

A *Kobold* egy pillanatra sem tért le a helyes útról, míg elfordult, és elindult a Fagbury-foknál lévő piros bója irányába meg a felé a zöld csónak felé, mely kabinjára kókadtt vitorlarúddal és összekuszálódott vitorláival oldalára dőlve rostokolt.

- Bár örökké így siklanánk! - sóhajtott Titty.

- Szépen ki fog sebesedni a tenyeretek - jósolta Jim -, először bajlódtok kötelekkel.

Roger és Titty a kezükre pillantottak.

- Ég, de még nem sebes - közölte Roger, és finoman összedörzsölte a tenyerét.

Egyre közelebb kerültek az iszapba ragadt zöld csónakhoz. Két ember egyensúlyozott a ferde kajütetön, és szerencsétlenül bámultak az egyre apadó vízre, mely menthetetlenül hagyta őket megfenekleni. Ahogy a *Kobold* közeledett, előbb az egyik, majd a másik is lecsusszant, és oldalról bekúszott az ajtón át a kajütbe.

- Borzasztó kényelmetlen lehet a féloldalra billent kabinban - jegyezte meg Roger.

Jim elvigyorodott.

- Mélyen hallgatni fognak majd róla - mondta. - Én is úgy tennék. Zátonyra futni egy ilyen helyen! Nincs rá mentség! Szerencsájuk, hogy a folyón történt.

- Hogyhogya?

- Könnyen elbúcsúzhat az ember a hajójától, ha odakint fut zátonyra. Vegyük például azt az esetet, ha egy csomó kalóz menti ki az embert, mint szegény öreg Ellwrightot, akié ez a csónak volt azelőtt...

- Kalózek? - rémüldözött Titty.

- Tengerparti kóbor üzérek - mondta Jim. - Az ugyanaz. Úgy-úgy, Susan. Csak így tovább. Irány egyenesen a Shotley-fok melletti bója. Igen, az a nagy egészen elől. A földnyelvtől sekélyes húzódik ki egészen odáig. Látnod azt a fodrozódást meg a sirályokat az iszapon?

- Mesélj a kalózokról! - unszolta Titty.

- Várj, míg kikötünk, akkor előveszem a térképet, és megmutatom, mi is történt - felelte Jim.

- Hol fogunk horgonyt vetni? - érdeklődött John.

- Egy jópofa helyen - mondta Jim. - Fent a shotleyi mólónál, a Stour folyón, ott ki is ugorhatunk a partra, és közölhetjük a mamátokkal, hogy nem fullasztottalak vízbe benneteket.

- Telefonon? - kérdezte Susan.

- Igen, van ott egy, közel a móló végéhez. Ott a móló! Már látszik is. De meg kell kerülnünk a Shotley-fok bójáját, mielőtt átfordulnánk.

A *Kobold* a folyóból kiérve rásiklott a harwichi kikötő szélesre táruló vizére, ahol a Stour és az Orwell fut össze, mielőtt a tengerbe ömlene. A távolból, a fodrozódó víztükör felett idelátszottak a felixstowe-i dokk szélén álló sudár szélmalomok meg zöld hangárok, melyekben - Jim szerint - hidroplánok pihentek, s mellettük hatalmas portáldaru, hogy a repülőket a vízről beemelje, egy homokos földnyelven pedig földvárral körülvett alacsony kőerődöt figyelhetek meg. Azzal szemben egy másik lapos földnyelv húzódott, tovább pedig Harwich házai, egy fehér világítótorony kint egész a parton, aztán sötét cölöpgátak és lehorgonyzott bárkák. Három nehéz vízi alkalmatosság ringott tőlük nem is olyan messze, ahhoz elég közel, hogy zászlórúdjukon a lobogókat is látni lehessen. Jim felhívta a figyelmüket egy holland motoros bárkára, egy norvég faanyagszállító teherhajóra, melynek irtózatossággal aranyfényű palló volt a rakománya, meg egy rozsdás falú görög hajóra, melynek tépett volt a kék-fehér csíkos lobogója.

- De hol vannak a Hollandiába tartó hajók? - kérdezte Titty.

Jim előremutatott, fel a Stour folyó harwichi oldalára, ahol a parkestoni rakparton észrevették a postahajók árbocait és kéményeit.

A harwichi cölöpgátak közül egy kis köpcös gőzös bújt sietve elő. Fedélzete zsúfolásig tömve emberekkel.

- Ez a komp - mondta Jim. - Shotley, Harwich és Felixstowe között közlekedik.

- Azzal megyünk majd - kotnyeleskedett Roger -, megyünk apa gőzhajója elé Harwichba, ha kiderül, melyik nap érkezik.

Vitorláztak tovább egészen az első nagy lehorgonyzott gőzhajóig, akkor aztán irányt váltottak, és befordultak a Stour folyó ágába.

- Alig haladunk valamicskét - nyafogott Roger.

- Árral szemben megyünk - magyarázta Jim. - De nincs semmi baj. Szépen átevíckélünk rajta.

Bár a *Kobold* oldalánál erősen örvénylett a víz, lassacskán elhúztak a Shotley-fok bójája mellett, egész Harwich mellett, a Trinity House nevű, világítótornyokat és más hajózási jelzőberendezéseket ellenőrző társaság gőzöse mellett és egy csapat lehorgonyzott bárka mellett.

- Látjátok azokat a hajókat? - kérdezte Jim. - A pirosakat, félárbocra húzott lámpásokkal: azok javításra befutott világítóhajók. Ott a *Galloper*, ötven kilométerre van a helye... Az meg az *Outer Gabbard*. Mindegyiknek saját jelzőfénye van, vagyis úgy villog, hogy abból tudni lehet, melyik az. És mindegyiknek más a kódjele is.

- Láttunk már ilyeneket - bólogatott Titty - Falmouthban. Apa azt szokta mondani róluk, hogy bejöttek malátacukorért, mert megfázott a torkuk.

- Elfelejtettem, hogy jól ismeritek őket - szabadkozott Jim. - Viszont hallottatok-e a *Cork* nevű világítóhajóról? Az a mi környékünk fülemüleje.

- Percenként négyszer szól a kürtje - mondta Roger. - John megszámolta aznap este, hogy megjöttünk. Powell kisasszony árulta el, mi az.

- Ha lesz egy kis köd, egészen jól hallatszik majd az éjjel - folytatta Jim. - Itt sokkal közelebb vagyunk hozzá. Húzódj szorosabban azok mellé a mólók mellé, Susan! A legutolsó mögött lehorgonyzunk. Na, mi a véleményetek Shotleyről? Ha édesapátokat ide helyezik, biztosan vitorlázhattok majd egypár hajóval az ottaniak közül. Azok mind egy szálig a Flottához tartoznak.

Körbejáratták tekintetüket a Shotley-fok épületein, házain, felnéztek a víztoronyra meg a haditengerészeti iskola zászlórúdjára, mely egy vitorlás hajó árbocának is beillett volna. A fekete cölöpgátak egyikénél jó néhány szürke haditengerészeti kutter, cethalászhajó és versenyhajó sorakozott. Belegondolva, hogy apa Shotleyba jövelele biztosíték volt arra, hogy ezekkel hajókázzanak, és hogy valahonnan fönről, a leendő házukból rálátnak majd a harwichi kikötőre meg a ki-be járó hajókra, hát a jövő valóban rózsásnak tűnt. Úgy tekintettek erre a helyre, mint arra az ismeretlenre, akiről érzi az ember, hogy lesz még köze hozzá bőven.

A *Kobold* lassan elsuhan az első mólók mellett.

- Csak legyen elég szél! - fohászkodott Jim. - Az utolsó percben lehet csak bevonni a vitorlákat. Hagyd így, Susan, egyenesen az utolsó móló irányába. Ha kiáltok, állj szélbe. Kimegyek az orrba, előkészítem a horgonyt.

- Én is mehetek nézni? - kérdezte John.

- Gyere.

Susan, Titty és Roger most magukra maradtak a kormánynál.

Susan minden erejét és figyelmét a kormányzásra összpontosította.

- Az orrvitorlák felhúzóköteleit az utolsó pillanatban kell kiengednetek - rendelkezett Susan, le nem véve szemét a közeledő mólóról.

- Fogd az egyiket, Titty, te a másikat, Roger, és ha Jim szól, akkor hajrá!

Főnt az előfedélzetén Jim koloncot szerelt a nagy horgonyra, és elrendezett egy csomó láncot, miközben John a kajüt tetején kuporogva minden mozdulatát figyelte.

Jim átemelte az orr fölött a horgonyt.

- Vigyázni kell, hogy a kolonc bele ne akadjon az élkötélbe - mutatta Johnnak, aki az előárboc-tarcsba kapaszkodva átnézett Jim válla fölött, és látta, hogy a horgony szabadon lóg a *Kobold* orrtőkéje fölött, kivetésre készen.

- Most jön a tarcsvitorla - mondta Jim.

A többiek hátulról figyeltek, és Susan igyekezett semmi egyébbe nem gondolni, csak a kormányzásra. A tarcsvitorla ropogva-hersegve leereszkedett. John félretuszkolta, míg Jim kapitány a mólótól megtett távolságot méricksélte.

- Hajó szélbe áll! - parancsolta. - Orrvitorla felhúzókötelét kiengedni!

- Te jössz! - kiáltott Titty, és Roger kieresztette a kötelet. Az orrvitorla feltekeredett. A vitorlarúd kényelmesen átlendült a kormányállás fölé. Jim ismét előredőlt. Hirtelen zörgés-csörgés jelezte, hogy a lánc kifutott, a horgony pedig lebukott.

- Megérkeztünk! - rikkantott egy nagyot Titty.

- Susan még kormányoz - intett Roger.

Susan megkönnyebbült sóhajjal eresztette el a kormányrudat.

- Akar valaki kimenni a partra? - harsant Jim Brading hangja az előfedélzetről.

Ötödik fejezet

ÉJSZAKA A FEDÉLZETEN

- Akar valaki kimenni a partra?

- Én igen! - sipított Roger.

- Menjünk mind! - javasolta Titty.

Susan azonban lekukkantott a kajütbe, hogy megnézzze a barométer alá akasztott órát az egyik rekeszfalon.

- Előbb talán vacsoráznatok kellene - jegyezte meg. - Már elmúlt az ideje, és anya biztosan rákérdez.

- Helyes, másodtiszt úr! - bólintott Jim. - Ha nem tart túl sokáig, akkor John meg én közben beszédjük a vitorlákat, és megtöltjük a lámpásokat. Egyébként mit kapunk enni?

- Ott az egész göngyölt kolbász - felelte Susan.

- Mit szólnátok egy kis paradicsomleveshez? - vetette föl Jim. - A jobb oldali szekrényben glédában állnak a konzervek.

- Jöhet - helyeselt Roger.

- Mindjárt elintézem a lámpásokat - mondta Jim. - Fel kell töltenem a petróleumfűzőt is, úgy kitart néhány napig. Most pedig lekapom a fővitorlát.

A nagy, piros vitorla leereszkedett, a vitorlarudat pedig ráengedték a támaszvilla. A vitorlát lazán összegöngyölték és lekötötték.

- Nincs szükség a fedőponyvára - mondta Jim. - Reggel újra vitorlát bontunk.

Majd valahonnan a hátsó ülés alól Jim előrántott egy petróleumkannát, és feltöltötte a tűzhely tartályát. Susan begyújtotta mind a két lángot, s az egyikre feltett egy kanna vizet teának, a másikra pedig egy fazekat, s a kajütlépcsőn ücsörögve kavargatta benne a paradicsomlevest egy hosszú kanállal. Eközben Jim megtöltötte a kabinlámpát és a lehorgonyzást jelző lámpást. Majd megbillegtetette a bádogkannát.

- Még elég, hogy holnap újra töltsük a horgonyzásjelző lámpást - közölte velük.

- Hát a piros meg a zöld lámpásokkal mi lesz? - nézett Roger a fokszi kötélzete felé, ahol lógni szoktak. - Nem azt mondtad, hogy kiégtek?

- Nem lesz rájuk szükség - rázta a fejét Jim. - Nem kell úgy készülnünk, mintha a tengerre mennénk. Éjjel nem fogunk vitorlázni.

Bár odakint még világos volt, a kajütben sötétség honolt. Jim meggyújtotta a kabinlámpát, s a legénység arcát lágy fény öntötte el. A vacsorával végeztek. Mindegyikük kellemes érzésekkel gondolt a paradicsomlevesre, s egyetértettek Rogerral, hogy aki nem próbálta, el se hinné, mennyivel finomabb a göngyölt kolbász egy hajó kajütjében, mint akárhol másutt. Susan elmosogatott, a törölgetést pedig Tittyre és Rogerra hagyta.

- Szerencse, hogy törhetetlen műanyag - nevetett Jim, amikor az egyik élénkpiros tányér kicsusszant Roger ujjai közül, csattant egyet a padlón, és elgurult valamerre a motor alá. Jim egy jókora villanylámpát véve a kezébe, négykézlábra ereszkedett.

- Ez ám a rúdlámpa! - hüledezett Roger.

Majd amikor Jim feltápáskodott, a fénycsóvát a piros tányérra irányította.

- Bal oldali jelzőfénynek se rossz - magyarázta, s a többiek felé fordítva meleg, piros ragyogással árasztotta el ábrázatukat.

- Prima portéka - mondta s ki-be kapcsolgatta. - Ennél jobb farlámipást senki se kívánhatna. Tegnapelőtt éjjel rá kellett villantanom kétszer-háromszor egy gőzhajóra.

- Mesélj!

- Miről meséljek?

- Az útról, Doverből - kérte John.

- Nem sokat mondhatok - felelte Jim, majd elrakta a tányért, bedobta az utolsó kanalat a kanáltartóba, s megmutatta Susannak, hová tegye a szekrényben, hogy ne zörögjön. Aztán, míg a többiek éberem füleltek, megtömte a pipáját, és rágyújtott.

- Akkor is mesélj valamit, akármit! - erősködött Roger.

- Teljesen egymagad voltál - unszolta Titty.

- Igencsak jól ismerem a jó öreg *Koboldot* - kezdte Jim. - Egyedül is elbánnok vele, csak az volt a rossz, hogy nem lehetett elaludni. Meg se kottyant volna, ha nem kell annyi ideig odakint ácsorognom.

- Hol odakint?

- A zátonyoknál - felelte Jim. - Volt egy kis köd, és nem volt kedvem teljesen vakon, tapogatózva bejönni. Nem szeretem a zátonyokat, ha nem látom a bójákat. Sandítsatok ide, inkább megmutatom a térképen. John, emelkedj! Rajta ülsz.

John felpattant, Jim Brading pedig felhajtotta a bal oldali ágyon a matracot, s kivett alóla egy halom térképet.

- Mindenről van térképéd? - kíváncsiskodott Titty.

- Nem - mondta Jim. - Csak Southamptontól Harwichig. Bob bácsi hoz magával olyanokat, amikre valószínűleg szükségünk lesz. Neki több száz van. Ez az. Itt van a Dűne-sor. Ó, emlékeztek? Kérdeztétek Ellwrightot meg a kalózokat. Itt feneklett meg. Épp Ramsgate-nél. Nézzétek azokat a szaggatott vonalakat. Zátonyok. Ellwright ködbe került. Kutya baja se lett volna, ha távol tartja magát a parttól. Világos, hogy kint a tengeren ilyenkor biztonságosabb.

Jim kiterítette a térképet az asztalon. Koccantak a kobakok, amikor mindnyájan fölbe hajoltak a kabinlámpa fényében. Jim még tekintélyes méretű rúdlámpáját is felkattintotta, hogy annak éles fényében jobban láthassák a homokpadokat jelző szaggatott vonalakat és a bóják apró rajzait.

- És a kalózok?... - pislogott Titty.

- A tengerparti kóbor uzsorások? - húzta el a száját Jim. - Hát, Ellwright komám itt futott zátonyra, ahol az ujjam van. Csendes nap volt pedig, igazán biztonságos. Csak ki kellett volna dobni a kis horgonyt, és megvárni a dagályt. De néhány kóbor uzsorás kijött hozzá egy csónakkal, miután a köd felszállt, és felajánlották, hogy lehúzzák a zátonyról és bevontatják. Ellwright odavolt örömeiben, mert másnap már dolgoznia kellett, azok meg két perc alatt leszedték és bevontatták a kikötőbe. Ő meg hálálkodott, és adni akart nekik egy százast.

- A teremtésit! - fortyant föl Roger.

- Azok meg nem fogadták el - folytatta Jim. - Azt mondták, megmentették a hajót, és hogy ripityára ment volna, ha ők le nem vontatják, ami persze nem igaz, mert Ellwright csak a szélcsend miatt futott zátonyra.

- Úgy érted, hogy semmit sem fogadtak el érte? - kíváncsiskodott Titty.

- Rém rendes tőlük - csettintett Roger.

- Még hogy rendes! - kiáltott Jim. - Na nem! Sem százast, sem ötszázast nem voltak hajlandók elvenni. Mentési jutalmat követeltek, a hajó értékének egyharmadát, s minthogy szegény ördögnek nem volt egy fityingje sem, el kellett adnia a hajóját, hogy kifizethesse őket. Tudjátok, fölengedte az egyik fickót a fedélzetre, hogy rögzítsen egy kötelet vagy mit, az meg elmarta a kormányt, és azzal befellegzett... Ha tehát valaha bajba juttok, soha ne számítsatok másra, amíg tudtok magatokon segíteni, s főleg soha ne engedjétek föl senkit a fedélzetre. Húzzatok rá csáklyával a kezükre! Találjátok ki bármit, de zavarjátok el őket, mert ezek a legcsekélyebb indokba is belekapaszkodnak, csak hogy kijelenthessék, ők mentették meg a hajót, aztán már viszik is.

- El kellett adnia a hajóját? - bámult Roger.

- El - mondta Jim -, s mire kifizette az üzéreket meg azoknak az ügyvédjét meg a magáét is, nem maradt egy vasa sem. Volt hajó, nincs hajó.

- Gazemberek! - dohogott Roger.

- Egy módja a megélhetésnek - legyintett Jim. - Kizárólag révkalauzt szabad felvenni a hajóra, azt is csak akkor, ha végképp nem boldogul az ember. Én sose szoktam. Nem telik rá.

- Merre vannak a harwichi zátonyok? - kérdezte John. Azok majdnem hogy jobban érdekelték, mint Jim barátjának szomorú esete. Jelenleg ugyanis itt ült a *Kobold* kabinjában, azon a *Koboldon*, mely tegnapelőtt éjjel még kint volt a tengeren, s várta, hogy befuthasson.

- Másikon van - mondta Jim, és az első térkép tetejére egy másodikat terített. - Ez Harwich. Ez itt Shotley, ahol mi vagyunk... az pedig... meg az... meg amaz külső homokpad... Körös-körül zátony mindenütt. A West Rocks, a Gunfleet meg a Cork Sand, ez apálykor ki is látszik... Körös-körül zátony az egész terület. A nagy hajók a következőképpen lavíroznak be: a *Cork* melletti világítóhajó irányában... ezen a széles átjárón, majd átcusszannak a Cork Sand meg a Platters és az Andrews között. Hát a *Kobold*nak is jobb errefelé, főleg ködben vagy sötétben... Nem tréfádolog, ha egy kisebb hajó beleütközik egy kivilágítatlan bójába. Egykönnyen elsüllyedhet, még ha zátonyra nem is fut. A *Koboldon* egyetlen arany szabályt jegyeztek meg: bizonytalan helyzetben kerülni kell a zátonyokat. Inkább kihúzódní a nyílt tengerre és ott is maradni.

John fülelt, s arra gondolt, ő is ezt az arany szabályt választaná, ha lenne már végre saját hajója. Ő is így cselekedne. Képzeletben megmarkolta a kormányrudat... Zátonyok jobbról... Zátonyok balról... Ki a tengerre...

- Te mit csináltál? - kérdezte Roger.

- Kóvályogtam - felelte Jim -, távol mindentől, hol balcsapáson, hol jobbcsapáson, amíg ki nem tisztult az idő. Aztán elindultam a *Sunk*, majd a *Cork* világítóhajó irányába, utána a Beach End bója mellett (holnap látni fogjátok) be a harwichi kikötőbe, és fel a folyón Pin Millbe, ahol elsúrtam a kikötést, és örültem, hogy néhány arrafelé tébláboló, belevaló tengerész kihúzott a csávéból...

- Honnan tudad, hogy mi nem vagyunk kalózok? - firtatta Titty.

- Vagy kóbor uzsorások? - mondta Roger.

- Kitaláltam! - kacagott Jim.

- Ez a szerencsénk - állapította meg Roger. - Különben nem lennénk itt.

- Meg az enyém is - mosolygott Jim. - Ide figyeljete! Odakint esteledik, kitesszük a horgonyzásjelző lámpást. Nem lennék elragadtatva, ha egy kikötőbe igyekvő bárka a fenékre küldene minket az éjszaka kellős közepén.

- Akkor menjünk és telefonáljunk! - sürgette őket Susan. - Mindjárt kilenc óra, és nekünk még tejet is szerezniünk kell reggelire.

Pár perccel később, miután a szürkületben sápadtan fénylő jelzőlámpást felakasztották az előárboctarcsra, a hajó mellé húzták a *Krampuszt*. Öten éppen hogy belefértek. John és Roger ült az orrban, Susan és Titty a farrészben, Jim pedig kievezett velük a shotleyi móló falépcsőjéhez. A *Kobold*ról egészen kicsinynek tűnt a móló, de most följük magasodott, ahogy a *Krampusz* alá értek.

- Kiköthetem? - fontoskodott Roger. - A *Fecskét* mindig én kötöm ki.

- Jól van - hagyta rá Jim, és figyelte, hogyan ügyeskedik Roger a *Krampusz* kikötőkötélével.

Kisértáltak a partra a régi móló egyenetlen deszkáin. Néhány kilométert jöttek csak Pin Milltől, de úgy érezték, más országba csöppentek.

- Minek az a szatyor? - kíváncsiskodott Roger, meglátva egy összetekert zöld tarisznyát Jim kezében.

- Üdítőnek - felelte amaz. - Eszembe jutott, hogy a *Kobold* pincéjét nem ártana már feltölteni.

- Grog - kacsintott Titty.

- Itt Shotleyban nagyon jóféle grogot adnak - mondta Jim.

John Susanra pillantott.

- Kifizetjük - szólt Susan. - Anya biztosan helyeselné.

- Telik rá bőven! - hahotázott Jim. - Különben is Bob bácsi hétfőn már itt lesz.

Bementek a vendéglőbe, és lesték, ahogy Jim egy tucat gyömbéres üdítőt süllyeszt el a tarisznyájában. A vendéglősné elvette Susantól a tejeskannát, és megtöltötte. Aztán bevezette őket egy kis szobába, ahol volt egy telefon, és Jim feltárcsázta Pin Millt, Powell kisasszony számát, majd bedobott egy kétpennys érmét a dobozba. A gyerekek körbeállták, és a beszélgetés felét hallgatva találgatták, mit mondhattak a vonal túlsó végén.

- Halló, Powell kisasszony? Hogy van? Jim Brading. Beszélhetnék Mrs. Walkerral?... Jó napot kívánok... Lehorgonyoztunk éjszakára a shotleyi mólónál. Igen, Shotley... Igazán jól... Hogyne, vacsoráztak... Mind itt vannak... Rögtön lefekszenek, amint visszaérünk a fedélzetre.

- Kívánjunk jó éjszakát mindnyáján! - kiáltotta Titty.

- De akkor szaporán - mondta Roger -, vagy még egy érménk rámegy.

A telefont kézzel kézzel adták. Egyenként jó éjszakát kívántak, és hallották anya szavait, furcsán közel s mégis oly távol, amint „Jó éjszakát”-tal búcsúzott az ő tengerészeitől, akik egy lehorgonyzott hajóról szálltak partra. Jim visszavette a kagylót.

- Holnap ismét felhívjuk, ha lesz módunk rá - mondta -, talán felmegyünk a dagállal Ipswichbe. Jelezni fogunk, amikor elhúzzunk Pin Millnél... Tessék?... Kit?... Susant?... - fordult Jim Susanhoz. - Bridgetnek valami közölnivalója van.

Susan átvette a kagylót, és egy percre hallgatózott.

- Vigyázz rá! - mondta. - Jó éjt, Bridgie - és visszaadta a telefont.

Jim is elköszönt.

- Nagyon óvatos leszek, amennyire csak lehet... Jó éjszakát!

- Egész hosszúra sikerült ez a két perc - dühöngött Roger.

- Mit akart Bridget? - kérdezte Titty.

- Csak elmondta, hogy anya szobájában fog aludni - felelte Susan.

Csöndben kiballagtak a vendéglőből, elindultak a móló felé. Különös, de ettől az egyetlen mondatától szökevényeknek érezték magukat. Bridget azért fog anya szobájában aludni, mert a *Kobold*dal elhajózó expedíció elhagyott pusztasággá változtatta kettejük számára a Fészek-lakot.

Még csak félhomály volt, amikor beléptek a fogadóba, de az alatt a néhány perc alatt minden megváltozott. Fények gyúltak mindenfelé. Ragyogó lámpafüzérek húzódtak végig a parkestoni rakparton, a folyó túloldalán. Fények égtek Harwich városában és messze, a felixstowe-i kikötőben is. A nappal alig észrevehető bójafényjelek hol itt, hol ott sziporkáztak a sötétben, a Shotley-fok bójája fehéren, a Guard bója vörösen villogott, a többieknek pedig még a nevét sem ismerték. Horgonyzásjelző lámpások pislogtak a kikötőben minden bárkán és hajón. A szél teljesen elült, s hosszú, csillogó fénysávok ágaztak szerteszét a rezzenéstelen víztükroin. Amott pedig, kissé odébb a mólótól, békésen ringott a *Kobold*, élkötelén szintén lámpás világított, s a kajütblakon át a kabinlámpa fénye szűrődött kifelé.

A kis csapat lebotorkált a lépcsőkön a Krampuszhoz, és ellökte magát a mólótól.

- Ott fogunk aludni - lehelte alig hallhatóan Titty, ahogy nesztelenül siklottak a *Kobold* felé, melynek jelzőlámpása tompa fénnel árasztotta el a sötétségbe burkolózó hosszú árbocot.

- Méghozzá hamarosan - szólt szigorúan Susan. - Rég ágyban kéne lennetek.

Felkapaszkodtak a fedélzetre.

- John, tartsd egy kicsit a kikötőkötelet, amíg kiakasztok egy vödröt a *Krampusz* orrából.

- Minek?

- Hogy ne rángassa ide-oda az áramlat, mert különben éjszaka fölriasztana minket a dörömbölése.

Mikor ez is megvolt, a *Krampusz* mögéjük farolt, és békésen, fekete foltként elpihent a sötét vízben.

Roger, alighogy a fedélzetre ért, lebukott a kajütben, majd kimászott elől a búvólyukon. A többiek még a kormányállásban voltak, amikor furulya trillázott föl a csöndes éjszakában: „Nem-nem-nem, nem-nem-nem, nem megyünk mi innen el... i-innen e-el!” A muzsikás a kajüt tetején ülve átérzéssel játszott, fújta, amilyen gyorsan csak bírta, amíg valaki úgyis le nem állítja.

- Hagyd abba, Roger! - szólt rá John.

- Ne légy ünneprontó! - mondta Titty, és nem Roger muzsikájára értette.

- Hát jó! - sóhajtott Roger, miután egy hosszan kitartott hanggal befejezte. - Sose tanulok, ha nem hagytok néha gyakorolni!

- Jó-jó - nyugtatta Titty -, de nem most!

- Erősen harmatozik - jegyezte meg Susan. - A kabin teteje egész vizes. Min ülsz, Roger?
- Amin szoktam - dűnnyögte Roger, megtapogatva magát. - Kicsit nedves lett.
- Holnap korán kelünk - szólt közbe Jim -, lecsorgunk az apály utójával a kikötő bejáratába, és kikukkantunk a tengerre.
- Ti ketten ágyba, gyerünk! - rendelkezett Susan.

Jim és John kicsikét tovább maradt a fedélzeten, Jim a pipáját fújta a kormánynál úgy, hogy az egyik ülésen állva kényelmesen rátámaszkodhasson a vitorlarúdra. Lentről, a kajütben mocorgók felől apró neszek hallatszottak, majd egyetlen sikkantás a furulyából, ami azon nyomban el is hallgatott. Tüstént rá Susan szólalt meg:

- Mind ágyban vagyunk már. Csak azt nem tudtam, hogy igazítsam el Jim kapitány pokrócait. Borzasztó kényelmetlenül fog feküdni.
- Jövök! - kiáltott le Jim. - Majd én elrendezem.

Kiverte a pipáját, s John hallotta, ahogy a hamu szisszenve merült a vízbe.

Néhány percig John egyedül ácsorgott. Mintha a *Kobold* az ő hajója lett volna, ő pedig egy hosszú utat követő pihenőn még egyszer végigpillant rajta, mielőtt nyugovóra tér.

- John! - csendült a kapitány hívó szava a kabinból, és John visszahuppant a valóságba.
- Pihenő őrésre jelentkezz! Gyere már le! Mert ha leteszem a fejem a párnára, azon nyomban elalszom, és nem szeretnék arra ébredni, hogy rajtam tiporsz ágyba menet.

John leereszkedett. Roger már betakarózott a bal oldali fekvőhelyen, de a kabinlámpa fényében John látta éber, csillogó szemét. Jim a jobb oldali ágyon ücsörgött, ahol már John után ásítottak a takarói. A kajüt orr felőli részébe pillantva egy-egy pokrócba burkolózott figura látszott az ágyakon... Titty és Susan félálomban voltak.

- Bocsánat - mentegetőzött John -, rögtön megvagyok.

S amíg a kapitány felment a fedélzetre, hogy meggyőződjön róla, a jelzőfény rendben van-e, John levetközött, beleugrott a pizsamájába, a ruháit begyűrte a párnája alá, és bemászott az ágyba.

A kapitány visszajött, és levetette a cipőjét.

- Nem vetközöl le? - szólalt meg Roger.
- Nem - felelte Jim.
- A kutyafáját! - lepődött meg Roger.
- Valakinek szalonképesnek kell lennie - mondta Jim. - Ugyanis én vagyok a horgonyőr. De lefekszem én is. Hol a nagy rúdlámpa?

Megtalálta, aztán leoltotta a kabinlámpát, leheveredett, és maga köré csavarta a pokrócot a kajüt padlóján.

Aludtak. Az éjszaka olyan nesztelen volt, hogy alig hitték, tényleg vízen lebeg a *Kobold*. Egy órával később azonban valami eszükbe juttatta, hogy hajón alszanak és igencsak közel a nyílt tengerhez. Búgó hang törte meg a csendet. Mintha valami hirtelen megemelte, odébblokke, majd újra fölemelte volna a *Kobold*-ot. Abban a pillanatban mindenki felriadt.

- Mi történt? - ijedt fel Roger.

A nagy rúdlámpa fehér fénye világított fölfelé a padlóról.

- Gőzhajó húzott ki Parkestonból - szólalt meg Jim. - Ne haragudjatok, elfelejtettek figyelmeztetni benneteket. Lesz még másik is egy-két percen belül. Itt is van... Az egyik Hollandia felé, a másik Dánia felé... Mindig éjjel indulnak.

A *Koboldot* ismét vadul megbillegttette a hullámverés, amikor a második gőzös is elhaladt. Az ágyában térdeplő és egy polcba kapaszkodó Roger épp csak egy pillanatra látta a gőzhajó ragyogó fényeit.

- Kíváncsi vagyok, azok a barna delfinek találkoznak-e velük - mondta, míg újra elvackolódott. Senki sem válaszolt. Pár perc múlva a *Kobold* ringása lecsillapodott, s csak egyetlen hang hallatszott a kabinban: az alvó legénység békés szuszogása.

Hatodik fejezet

TALÁN SEMMI NEM JÖN KÖZBE

Puccs! Placcs! Pliccs! Placcs!

Reggel hét óra volt, s a bűvölyükön át beáradó harsány kiáltásra ébredtek.

- Ébresztő odalent, pihenő őrség! Ki akar megmártózni? Nincs veszteni való idő, ha le akarunk jutni a kikötőbe, mielőtt fordul az árapály.

Jim már fürdőruhában állt az előfedélzeten. Volt nagy kapkodás.

- Rajta! - kiáltotta, és beugrott.

Csak négy csobbanás hallatszott. John, Susan, Titty és a kapitányuk sós víz ízével a szájukban bukkantak fel, rázták a fejüket, és prüszköltek, akár a fókák.

- Gyerünk, Roger! - kiabált John.

- Vétek kihagyni ezt a pompás létrát - felelte Roger.

Jim kiakasztott egy kötélhágcsót, amit az árbocmerekítő kötelekhez erősített, hogy könnyen vissza lehessen mászni a fedélzetre. Roger mindkét irányban használni akarta.

- Nyomás, Roger! Ugorj fejest! - biztatta John.

De Roger már a legalsó hágcsószálon állt, és lábujjaival izlelgette a vizet.

- Tényleg, nem is olyan hideg - mondta megborzongva.

- Forró! - ugratta Titty. - Gyerünk!

Roger beleereszkedett a vízbe, elengedte a hágcsót, és hozzájuk úszott.

- Ne feledkezzetek meg az áramlásról! - szólt nekik Jim, fölmerülve közvetlen mellettük.

- Húzódjatok közel a hajóhoz, és állandóan ússzatok. Nincs kedvem hajkurászni benneteket a *Krampuszal*, ha elsodródtok. Na nyomás! Kapálózzatok erősen, ár ellenében! Csak egy kis mártózkodás, aztán kifelé! Később majd megint lehet... Most nincs idő. Indulnunk kell.

Susan máris a hajóhoz úszott, és kapaszkodott is kifelé.

- Azonnal kifelé, Roger! - szólt hátra. Az árbocmerekítő kötelek segítségével felhúzódkodott, felkapta az egyik törülközőt, amit az előfedélzeten hagyott, és szárítkozni kezdett.

Egymás után követték Susant, s az előfedélzet csuromvíz lett.

- Gyere, Titty! - hívta Susan a húgát. - A kormányállásban felöltözünk. Nem tanácsos magunkkal vinni a fél Északi-tengert a kajütbe.

- Ez nem az Északi-tenger! - figyelmeztette Titty. - Ez csak egy folyó.

- Nedves mind a kettő - felelte Susan vidáman. Kissé aggódott a lehorgonyzott *Kobold* körüli fürdés miatt. Roger már jó ideje tudott úszni, de mély vízben, ahol az áramlás bármikor elsodorhatja az embert, ha nem vigyáz, egészen más, mint egy tóban. Lényegesen nyugodtabb lett, mire mindenkit újra biztonságban tudott a fedélzeten. Most már hajlandó volt a petróleumfűzővel is foglalkozni, és amint illik, kiadós reggelit készíteni. De nem így történt. Alighogy felöltözött, és lebújt a kajütbe vizet tölteni a kannába, Roger, mint valami rózsaszín

bennszülött, a derekán törülközővel, négykézláb hátrakúszott a kajüttetőn, és a csapóajtóból lebámult rá.

- Figyelj, Susan! - szólt neki -, add fel, kérlek, a ruhámat, meg Johnét is! Jim már belebújt a magáéba, és mindjárt kezdik feszíteni a fővitorlát.

- Ó, nem lehet igaz! - jajdult föl Susan. - Addig nem indulhatnak, míg semmi sincs a gyomrukban fürdés után!

- Én is úgy gondoltam - magyarázkodott Roger -, de Jim azt mondta, nincs rá idő.

Susan kidugta a fejét, és látta, hogy Jim, felöltözve, és John, szoknyás bennszülöttként, mint Roger, a kötelekkel szorgoskodnak az árboc tövében.

- Reggeliznetek kell előbb... - kezdte, de nekik egész máson járt az eszük.

- Helyes - mondta John. - Susan elkészült.

- Susan másodtiszt, tartsd a támasztóvillát - kiáltott Jim -, és lazíts egy kicsit a fővitorla-felhúzókötélen!

Egy hajón a parancs az parancs, és Susan megfogta a vitorlarúdtartót, Titty pedig, aki épp fürdőruhákat facsart a túloldalon, eresztett egy kicsit a felhúzókötélen, s látták, ahogy a vitorlarúd a fejük fölé emelkedik.

- Reggeli - kezdte újra Susan -, indulás előtt ennetek kell valamit!

- Majd ha úton leszünk - vetette oda Jim. - Rajta, John, fogd ezt, amíg kibontom a nagy vitorlát. Susan! Leszednéd azt az összehúzószálat, ami pont a fejed fölött van?

A fővitorla harmonikaszzerűen kinyúlva felemelkedett a kabin tetejéről. Roger elkúszott az útból. A vitorla kifeszült. Susan Jim hangját hallotta.

- Vitorlafa-felhúzókötelet ereszd!... Ez az!... - Aztán pedig: Hahó, Susan másodtiszt! Állj a kormányhoz, légy szíves! Titty matróz, bal orrvitorla-felhúzókötélt kimerevítéséhez készülj! Ne! Addig ne, amíg fel nem szakítom a horgonyt a fenékből! Hol az a rongy, Roger matróz?

A következő pillanatban Susan meghallotta a felfelé futó lánc csörgését. Reggeliről itt ugyan hiába beszél! A lánc csak jött, jött fölfelé, méterről méterre. Roger lekapta a rongyot, John belemártotta a vízbe, és mosni kezdte a shotleyi iszapot a kajütről.

- Na most, Roger, engedd ki az orrvitorlát! Úgy! Jól van. Csak ereszd! Most szépen kifeszült.

Jim kinézett a vízbe. Húzott tovább...

- Horgony kint van! - kiáltotta. - Orrvitorlát vissza, John! Most már könnyen jött a horgony, egyenletesen. Hirtelen kattant valami.

- Most jó. Vesd ki az orrvitorlát jobbra, amíg húzni nem kezd! Ez az! Fogjon az a vitorla! Orrvitorla-felhúzókötelet feszítsd, Titty matróz!

Nekilódultak. A vitorlarúd átcsapott, a fővitorla felduzzadt, és a *Kobold* siklani kezdett. Susan kormányos eltávolította a hajót a shotleyi mólótól, ami mellett az ár sodorta őket. Jim, a vizes ronggyal törölgetve az iszapot a kezéről, hátrafutott, kiengedte a fővitorla felhúzókötelét, és kézzel kinyomta a vitorlarudat.

- Gyenge a szél - jegyezte meg.

- De hát haladunk - szólt erre Titty.

- Inkább csak sodródunk - mutatta Jim. - Látod a fővitorlát?

A vitorlarúd megint visszalódult, a fővitorla felhúzókötele összevissza lengedezett, súrolva a víz tetejét. Kevés volt a szél, hogy kifeszítse. Ám a *Kobold* mégis elérte a kormányzáshoz szükséges gyorsaságot, az áramlat is segített neki, és sodorta le, a kikötő felé.

- Nem kormányozhatna valaki helyettem? - könyörgött Susan. - Feltétlenül reggelit kell adnom a kisebbeknek. Ha mást nem is, legalább kukoricapelyhet tejjel egyelőre...

- Én nem megyek le a kajütbe - ellenkezett Titty.

- Megeheted a kormányállásban is - egyezett bele Susan.

- Hé, Jim! - kiáltott Titty. - Ha gondolod, kormányozhatnék én is egy csöppet.

- Rajta hát - hagyta rá Jim. - Ilyen tunya szélben nem okozhatsz nagy galibát.

Susan alig surrant le a kajütlépcsőn, hogy tányért, kanalat és kukoricapelyhet szedjen elő, amikor valami fontos villant az eszébe, amit még reggeli előtt kell elintézni.

- Senki sem mosott fogat! - dörrent rájuk. - Használhatnak hozzá édesvizet?

Jim felnevetett.

- Csak fél-fél pohárral - mondta. - És öntsd fel sós vízzel. Hajón az édesvíz aranyat ér.

Megmerítettek hát egy vödört a hajó mellett, és amíg Susan kukoricapelyhet adagolt a tányérokba, a *Kobold* legénysége neki látott a fogsikálásnak, s amikor Tittyre került a sor, John vette át a kormányrudat.

- Sok dolgunk van még, John első tiszt - jelentette ki Jim. - Félig sem pucoltuk le az iszapot az előfedélzetről. Addig ki se tegyék a lábatokat oda, amíg le nem mostuk egészen.

Senki se hitte volna, ha látja a Stour torkolatából Harwich mellett tovasikló *Koboldot*, hogy mennyi tennivaló akad a fedélzetén. A vízfelszín alig rezdült. Párafüggönyön át tekintett le rájuk Felixstowe fölül a kelő nap. A parti lakosság reggelihez készülődött: füstkígyók szálltak szinte egyenesen fölfelé a harwichi kéményekből, s tétován szétfoszlottak. Az áramlat összekuszálta a kikötött bárkák, a révben ácsorgó hajók, a kopott cölöpgátak és a part menti házak vízben tükröződő képét.

- Ha nem kell már a vödör - mondta Jim -, adjátok előre, vizet loccsintok vele a fedélzetre.

- Egy bárkának még ég a horgonyzásjelző lámpása - mutatta Roger.

- Későn kelők - kuncogott Jim. - Kipattannának ám az ágyból, csak fújna egy kis szellő! De biztosra veszem, hogy később megjön a szél. Vagy a köd. Vagy mindkettő. Sose tudni, miképpen folytatódik egy imígyen induló nap.

Szavai közben elnyúló dudálást hallottak a nyílt tenger felől.

- Bú-ú-ú...

- Ez a *Cork* világítóhajó - jegyezte meg Jim. - Elég sűrűn van köd odakint, kapják is rá óránként a két pennyt.

- Miféle két penny? - csapott le Roger.

- Külön két penny jár nekik óránként, amiért a fülükbe harsog ez az éktelen lárma.

- Első fogás: kukoricapelyhet tejjel! - kiáltotta Susan, és feladogatta a teli tányérokát. - Ki kér?

- Én! - kapott utána Roger.

- Mindenki - bólintott Jim. - Hát te?

- Én be akarom gyújtani a petróleumfőzőt... Teának meg tojáshoz - válaszolta Susan.

- Ne rohanj! - intette le Jim. - Addig nem kezdjük el a reggelit, amíg a szakács is neki nem lát.

Erre Susan is felkapaszkodott, s a fedélzetsikálást abbahagyva a *Kobold* legénysége kényelembe helyezkedett a kabin tetején meg a kormánynál, kezükben a teli tányér tejes kukoricapehellyel.

- Bú-ú-ú...

Tizenöt másodpercenként felhangzott ez a hosszú süvöltés valahonnan Felixstowe mögül, a nyílt tengerről.

- Itt nincs is köd - jegyezte meg Roger.

- Odakint lehet - mondta Jim. - Nem jelent semmit, hogy derült éjszakánk volt. Megtörténhet, hogy nem is látjuk majd a jelzőhajót, amikor elhaladunk a Beach End bója mellett. Tiszta időben könnyű észrevenni. Innen a Naze-nek is látszani illene...

Éppen elsuhantak a Guard bója mellett, és lefelé csorogtak, mintha a tengerre mennének. Hébe-hóba finom fuvallat duzzasztotta pufókra a fővitorlát, s a lebegő vízínövényekről meg tudták állapítani, hogy haladnak, egyrészt előre a vízen, másrészt a part mentén. Egy hidroplán zúgott el a fejük fölött, és hosszú ívben ereszkedett le a hullámokra, permetfelhőt húzva maga után.

- Akár egy leszálló hattyú a Riói-öbölben - emlékezett Titty.

Előttük a távolban feltűnt a két bója, a Beach End és a Cliff Foot, melyek a gőzhajónak mutatták az utat. Mögöttük a tenger fokozatosan párába vezett, ki sem lehetett venni, hol ér véget a víz, és hol kezdődik az ég. Itt a kikötőben azonban tisztán látszottak a felixstowe-i házak az egyik parton, a harwichiek a másikon.

- Ki se nézem belőle, hogy tudna hullámszani - biggyesztette le a száját Titty, miközben a szinte olajfényű víztükröt szemlélte.

- Láttam én is tükörsimának - bólított Jim. - Aztán egy-két óra múltán alig győztem kurtítani, a tengert meg visszazavarni oda, ahonnan jött!

- Hová? - kerekedett el Roger szeme.

- Hát nem a kormányállásba! - vigyorgott Jim.

Rápillantottak a kormányállásra, e kényelmes és mély teknőre, a magas peremére, az egész fedélzetre meg a vízre, messze alattuk. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy a tenger valaha is képes lenne felágaskodni és rájuk zúdulni.

- Nem jött még be ide? - rebegte Titty.

- Hogy nem-e! - legyintett Jim.

- Olyankor mihez kezdesz? - kérdezte John.

- Kiszivattyúzom - felelte Jim, és megmutatta a kis négyszögletes fedőlapot az ülésen meg a pumpa fogantyúját közvetlenül alatta, és hagyta, hogy Roger szivattyúzzon egy kicsit, csak hogy érezze, milyen.

Bár a szél gyenge volt és szeszélyes, az ár jó iramban vitte őket le, a kikötő felé. Az eleinte elmosódott, fekete pontoknak látszó külső bóják mostanra egész mások lettek. Az egyik, egy hegyes tetejű, volt a Beach End bója. A másikat, a laposat, Cliff Footnak hívták. Roger dicséretet kapott, mert emlékezett rá, hogy a Beach Endnek kell jobb kéz felől esnie, a Cliff Footnak pedig balra, ha befelé jön egy hajó. Susannak sem akarózott éppen most lent maradni a fedélzet alatt, amikor mind közelebb és közelebb értek ahhoz a ponthoz, ahol véget ér a kikötő, és kezdődik a tenger.

- Egyenesen a bóják felé megyünk? - kérdezte John.

- Megígértem, hogy nem viszlek tovább benneteket - csóválta a fejét Jim -, és igazán nem érdemes olyan messzire menni most. Semmit sem látni...

- Csak tengert - kuncogott Roger.

- Ebben a párában abból se sokat - bólintott Jim. - Ne is törődjete vele. Ma délelőtt felmegyünk Ipswichbe, és talán kitisztul, mire visszatérünk.

- Tényleg akarsz jelezni nekik, amikor elhúzzunk mellettük? - puhatolózott Titty.

- Miért ne? - válaszolta Jim. - Vannak zászlóink... Csakhogy Mrs. Walkernek nincs jelkódexe.

- Ismeri a code-zászlókat - tudatta vele John.

- Prima! - csettintett Jim. - Felvonjuk az O-t és a K-t a keresztfákra, hogy megmutassuk, minden rendben van.

- Meg szabad nézni a zászlókat? - tudakolta Titty.

- Ott vannak egy tekercsben az ágyad fölötti polcon - mutatta Jim, és Titty egy pillanat alatt fel is hozta a fehér vászontekercset, szétterítette, és mindnyájan megszemléltek a szépen összehajtogatott, külön felcímkézett zsebekben tartott zászlókat. Titty megtalálta a piros-sárga O-t és a sárga-kék K-t.

- Szoktad használni ezeket? - érdeklődött John.

- Csak mókából - mosolygott Jim. - Bob bácsi akkor szereti használni ezeket, ha révkalauzt hív vagy valamit akar.

- Melyik a révkalauz zászlója? - pipiskedett Titty.

- Az S - mutatta Jim.

Titty előhúzta a széles fehér szegélyű, négyszögletes sötétkék kendőt.² Utána összehajtotta és elrakta.

- Nekünk nem lesz rá szükségünk ezen az úton - sajnálkozott.

- Én egyébként sem szoktam révkalauzt igénybe venni, ha nem muszáj - mondta Jim elgondolkozva. Majd felkelt, és szemét körbejáratta az égbolton.

- Föl kell vonnunk a tarcsvitorlát, nincs idő kivárni, amíg felszárad a fedélzet - jelentette be. - És rögtön vissza kell fordulnunk. Ennyi széllel éppen hogy csak evickélni tudunk árral szemben, és nem óhajtok kisodródni a bójákon túlra...

- Forduljunk azonnal! - kiáltotta Susan.

- Ó, igazán, a bójáig még jussunk el! - könyörgött John.

Klong...

- Hát ez mi?

Susan, Roger és Titty egyszerre kérdezték, csak más hangsúllyal.

- Valaki nekünk kolompol? - ijedt meg Titty.

- Reggelire kongatnak? - találgatta Roger.

- Ez a Beach End bója - adta meg a választ Jim. - Nincs elég hullámozás, hogy rendesen harangozzon. Figyelj ide, John! Fel akarom húzni a tarcsvitorlát. Menj le a kajütbe, és add ki a bűvónyíláson át, jó?

² Napjainkban a Nemzetközi Jelkódex szerint a révkalauz jele a G, függőleges kék és sárga csíkokkal

Jim előrekapaszkodott az oldalsó fedélzeten.

- Fordítsd át, Titty! - kurjantotta Jim.

- Nem történik semmi! - kiáltott vissza Titty, először balra, aztán kétségbeesetten jobbra nyomva a kormányt. A fővitorla petyhüdtlen lógott, és a felhúzókötele is kezdett berogyni. Teljes szélcsend vette körül a *Koboldot*, a sebessége még kormányzáshoz sem volt elég.

Az összegöngyölt piros tarcsvitorla ismét megjelent a búvónyílásban.

- Pakold vissza - szólt le Jim. - Csöpp szelünk sincs.

Jim hátrasietett, közben visszasandított a bójákra. Az ár rohanvást vitte őket, s a bóják egyre közeledtek.

- El az útból, mindenki! - harsogta. - Be kell indítani Billyt, a motort! Úgy! Húzdj félre!

- Lehetek főgépész? - ajánlkozott Roger.

- Jó, gyere, kapd elő a csavarkulcsot abból a jobb oldali ládából! Meg kell húzni a tönkcső zsírzófejét! Indítás előtt erre mindig ügyelni kell.

Jim fölemelt a kormányállás padlójából egy deszkalapot, mindketten behajoltak a nyílásba, Jim persze alig látott valamit Roger mögül, aztán felegyenesedve megtörölte a kezét egy géprongyba, és visszahelyezte a fedőlapot.

- Imádkozzunk, hogy Billy ésnél legyen, és induljon! - fohászkodott Jim, miközben lehuppant a kajütbe.

Klong...

- Már majdnem kicsúsztuk a kikötőből! - siránkozott Susan.

- Próbálj kormányozni! - nyomta Titty John kezébe a használhatatlan kormányrudat.

A kajütben zsírral és olajjal kapcsolatos szóváltás folyt.

- Hadd öntsem én! - ez Roger hangja volt.

- Akkor mozgás! Állj odébb, amíg berántom! - ez Jimé.

Majdnem elérték a Cliff Foot bóját, amikor meghallották, hogy beugrik a motor, és a reggeli szélcsendet szaggatott pöfögés törte meg, ami pattogó-puffogó köpködésbe csapott, majd ismét elcsitult.

Jim, nyomában Rogerral, előugrott a kajütből.

- Jó öreg Billy! - fűjt nagyot Jim. - Épp időben, hogy megtarthassuk az ígéletünket.

Áthajolt hátul a fartükrön, hogy lássa, rendben áramlik-e kifelé a víz a csövön, majd behúzta a *Krampusz* vontatókötelét, nehogy rátekeredjen a propellerre, aztán Rogerhez fordult.

- Most aztán, főgépész, indíts! Nyomd előre azt a kart!

- Vigyázz a lábadra, Titty! - kurjantott Roger, s ahogy Titty elhúzta a lábát az útból, előrenyomta a kormányállás padlójából kiálló kart. A motor dohogva beindult, Jim pedig elengedte a *Krampusz* kötelét és a szabályozószelepen kezdett el matatni. A puffogás-köpködés felgyorsult.

- Haladunk! - jelentette Roger oldalra pillantva.

- Jól van, John. Fordítsd meg! Behúzódnak a felixstowe-i oldalhoz.

Jim becsörlözte a fővitorla felhúzókötelét, és jól odaerősítette a vitorlarúdhoz.

Hangjából megnyugvás csendült ki.

- Mi történt volna, ha a motor nem ugrik be? - tudakolta Titty.

- Kisodródunk a tengerre - felelte Jim.

- Merrefelé?

- A *Cork* világítóhajó irányába. Az apály nagyjából északkelet felé húzódik vissza. Nem jutotunk volna túl messzire, mert tulajdonképpen sekély a víz, és a dagály visszahozott volna. De megígértem az édesanyátoknak, hogy nem megyünk a bójákon túlra.

- Mindnyájan megígértük - mondta Susan, hátrapillantva a Cliff Foot bójára.

- Bú-ú-ú... - bődült el a világítóhajó ködkürtje.

- Hála istennek, működik a motor - jegyezte meg Susan, aztán egészen jókedvűen hozzátette: - Akkor most begyújtom a petróleumfőzőt, és befejezhetjük a reggelit. Csinálok talán főtt tojást meg teát.

- Helyes - bólintott Jim. - Mi meg bevonjuk a fővitorlát, és feltekerjük az orrvitorlát. Ne keltsük hiába azt a látszatot, mintha vitorláznánk. Motorral vitetjük föl magunkat Ipswichbe.

- Megpróbálhatok kormányozni? - kérlelte Roger.

- Rajta hát - egyezett bele Jim. - Tartsd egyenesen a felixstowe-i dokk irányában. Úgy. Amerre azok a hórihorgas malmok vannak.

- Látnám is, ha nem pont énelőttem mászkálna mindenki! - fortyant fel Roger, mikor ráébredt, hogy most ő a parancsnok.

Rendes körülmények között egyikük sem örvendezett volna annak, kivéve talán Rogert, hogy a *Kobold* motormeghajtással halad. Ma azonban még John is hálával gondolt a kabinlejárát alatt dohogó, prüszkölő kis motorra, pedig mindene volt a vitorla. A motor a legutolsó pillanatban húzta ki őket a csávából, és sebesen vitte mind messzebb és messzebb egy majdnem megszegett ígéret rémségétől.

John és Jim derűs hangulatban tekerték az orrvitorlát, engedték a vitorlafát annak felhúzó-kötélére nehezedni, és eresztették lefelé a hasznavehetetlen fővitorlát a kajüttetőre. Jim a takaros látvány kedvéért tucatnyi összehúzószállal le is fogta a nagyvitorlát, de csak annyira, hogy amint erőre kapna a szél, lehessen rögvést felvonni.

A konyhában, a feljárát mellett, vidám sziszegéssel lobogott a petróleumtűzhely lángja. Susan felnyújtott egy fazekat tengervízért a tojásoknak.

- Gyorsabban nem bírunk menni? - sipított Roger a motorzajon át.

Jim elmosolyodott, és lehajolt a szabályozószelephez. A *Kobold* megugrott, a víz csak úgy pezsgett az oldala mellett, a *Krampusznak* pedig a vontatókötél végén alapos orróblögetésben lett része.

- Az áldóját! - hőkölt vissza Roger. - Két percen belül Pin Millbe érünk.

- Lesz az egy óra is - vetette oda Jim.

A *Kobold* már a felixstowe-i dokk mólói közelében, egy csatornán húzott felfelé. Már ki lehetett venni a Móló Hotel feliratát, és észrevettek egy piros autóbust a dokk bejáratánál.

- Forr a víz! - kiáltott Susan. - Hány tojást tegyek bele?

A lépcső aljában állva túl közel volt a motorhoz, úgyhogy a kormánytól egy szavát sem értették. Közelebb hajoltak hát.

- Hány tojás lesz a kapitánynak? - süvöltötte Susan.

- Kettő! - harsogta vissza Jim.

- Lágy vagy kemény?

- Keménykés!

Fentről látták, ahogy Susan egyenként ereszti bele a tojásokat a bugyogó vízbe. Épp tette vissza a fazekat a tűzhelyre, amikor egyszerre csak mind egymásra meredtek. A motor hangja megváltozott. Az ütemes, berregő pöfögés lelassult, ki-kihagyott, leállt, újra rákezdte, majd néhány szortyogás, harákolás után végképp elhalt. Egy pillanatig döbrent csönd támadt, amit Roger tört meg:

- Jaj, Susan, mi az ördögöt csináltál a motorral?

- Hozzá se értem! - méltatlankodott Susan.

Jim levetette magát a kajütbe, és tekert néhányat a kurblival. A motor felköhögött, pökött kettőt, és megint leállt. Jim visszalendült a kormányállásba, félresöpörte Tittyt a jobb oldali ülésről, feltépett egy hasonló kis fedelet, mint a szivattyúé, lecsavarta az alatta levő kupakot, és belébámult a benzintartályba.

- Csontszáraz! - állapította meg. - Én tökkelütött! Nem gondoltam, hogy tegnapelőtt éjjel ennyit elhasználtam. Kifutás előtt tankolnom kellett volna. Hé, Roger, vigyázz!

Jim előbb a felixstowe-i mólók felé, majd az ellenkező irányba pillantott. A *Kobold* még mozgott. Jim lassan visszafordította, majd a kormányrudat ismét Rogerra bízta.

- Tartsd így az orrát, hogy a harwichi templom tornyára mutasson. Szépen kiballagunk a csatornából. A homokpadnál kivetjük a horgonyt...

Susan előjött a kajútból. Mind a négyen a kormányállásban álldogáltak, míg a *Kobold* Roger irányításával, csigalassúsággal sodródott egy nagy, lapos tetejű bója mellett, amin ez állt: North Shelf. Jim előrerohant, és hallották, hogy láncot húz felfelé a fedélzetre.

- Alig moccan! - szólt neki John.

Loccsanást hallottak, aztán láncsörgést, amint a horgony lefutott. Jim rögzítette, aztán hátrajött.

- Most mihez kezdünk? - pislogott Roger.

- Várjuk a szelet - mondta John.

- Hozok benzint - szólt Jim. - Felixstowe felé félúton van egy autószerelő, ha sikerül elkapnom azt a buszt, tíz perc múlva itt vagyok.

Beletúrt a farládába, és azonnal előhúzott egy üres benzineskannát.

- Jobb helyen ki sem fogyhatott volna az üzemanyag - mondta. - Különben sosem használom az öreg Billyt, ha nem muszáj, de nem szeretem, ha nem áll minden pillanatban ugrásra készen. Mi van, ha megint eltolom a kikötést? Mindig nem lesz ott egy csónak dugig irgalmas vízmanókkal, hogy odanyújtsák a kötelet. Veszek pár liter benzint, és azzal rendben is leszünk. Micsoda bárgyú jószág vagyok, hogy nem néztem bele tegnap a benzintankba!

- Nem hoznál akkor már petróleumot is? - kérdezte Susan. Jim belekotort a nadrágzsebébe. Fél korona, egy shilling és némi apró.

- A kutya-fáját! - méltatlankodott. - Még jó, hogy nem vettem meg a második tucat üdítőt tegnap este. Nem, nem foglalkozom most petróleummal. Van bőven a kabinlámpában is meg a tűzhelyben is. Megtöltöttem a horgonyzásjelző lámpást is, amikor levettem, a többi meg úgysem fogjuk használni.

- Van nálam is valamennyi - szólalt meg John, miközben a zsebében kotorászott, tudván, hogy lennie kell valahol fél koronának a madzagba gabalyodva.
- Ne törődj vele - intette le Jim. - Nem lesz szükségünk petróleumra, amíg Pin Millbe érünk.
- Veled mehetek? - kérdezte Roger.
- Inkább ne - rázta a fejét Jim. - Egyedül hamarabb visszaérek.

A hajó mellé húzta a *Krampuszt* és belecsusszant, John pedig utánanyújtotta a piros benzineskannát.

- Vesd ki a horgonybóját, John! - szólt fel Jim. - Te vagy az ügyeletes kapitány. Senkit se eressz föl a fedélzetre! Ha valaki megpróbálna feljutni, vágjátok kupán! Most fog átfordulni az áramlási irány. Épp mélyponton van az apály. Jól ellesz itt a *Kobold* a csatorna bejáratában. Én meg egy pillanat alatt megjárom. Talán semmi sem jön közbe...

John bedobta az összetekert vontatókötelet a *Krampusz* elejébe. Jim megpördítette a csónakot, és elindult a felixstowe-i dokk irányába. Minden evezőcsapásnál felfröccsent a víz a *Krampusz* orra alól, s éles nyomdokvonala eloszlott a sima vízfelszínen.

- Jól csinálja, mi? - jegyezte meg Roger.

Hetedik fejezet

MIT TUD ILYEN SZÖRNYEN SOKÁIG VACAKOLNI?...

Tekintetükkel követték a kis fekete segédcsónakot, amíg el nem tűnt a mólók közt a felixstowe-i dokkon. Susannak hirtelen eszébe jutott a tojás.

- Jaj, kőkemény lesz! - rikkantotta. - Nyolc múlt tíz perccel, eszerint fő vagy... A pokolba! Mikor dőglött be a motor?

Lekapta a fazekat a tűzhelyről, és nekiállt kihalászni a tojásokat egy merőkanállal. Egy előnye azért volt, hogy lehorgonyoztak. Legalább nem harsogott a fülükbe a motor, és az a két ártatlan is nyugodtan befejezhette a reggelijét. Susan felhajtotta a kabinasztal lebillenthető lapját, és levette a viaszosvászon terítőt a polcra.

Odafent John, most, hogy Jimet és csónakját elveszítette a szeme elől, boldogan ízlelgette a gondolatot, hogy magukra maradtak a hajón, igazából az sem zavarta, hogy horgonyon állnak.

Pillanatnyilag a *Kobold* csak az övék volt. John ráakasztotta a fővitorla összetekert felhúzó-kötélét a kormányrúdra, s elképzelte magában, hogy most futott be Doverből, s csak a dagályra vár, hogy felvitorlázzon a folyón.

- John - szólt oda neki Titty -, honnan is jövünk?

John elámult. Mintha Titty a gondolataiban olvasott volna.

- A Plata folyóról.

Dover túlságosan közeli lett volna, ha Tittynek is ugyanaz járt a fejében.

- Több hónapos hajóút - merengett Titty. - Hát nem nagyszerű? Végre hazai vizeken!

Tekintete végigsiklott Harwich ódon, szürke falain meg a túlsó parton kikötött gőzhajókon és bárkákon, aztán visszaröppent a kimagasló malmokra és a mólókra, melyek mögött épp most tűnt el kapitányuk meg a csónakja. Igen, a piros busz még ott állt, Jim biztosan eléri. Titty tovább mondta hát.

- Ha belegondolok, hogy amikor legutóbb horgonyt vetettünk, pálmafák voltak a parton meg krokodilok! Az áldóját, de sajnálom, hogy nincs velünk a hajópapagáj, rikácsolna, hogy „spanyol arany, spanyol arany”, sokkal valószínűbb lenne a hangulat.

- Meg Gibber! - tódította Roger. - Elücsörögne a keresztfákon, jobban élvezné, mint az állatkertet.

Titty felfelé sandítva könnyen el tudta képzelni a keresztfákon egymás mellett csücsülő majmot és papagájt.

- Igencsak díjazták, amikor beevickéltünk a ködből a kikötőbe - folytatta Titty, miközben a *Cork* világítóhajó elnyúló bűgását hallgatta a tenger felől.

- Elfordul a *Kobold*! - jelentette Roger.

Nemcsak a *Kobold*ot, hanem a többi lehorgonyzott hajót, a testes gőzösöket meg bárkákat is egymás után megfordította az áramlat, el a szárazföldről, orral kifelé a nyílt tenger irányába.

- Mennyi az idő, Susan? - kérdezte John. - Megváltozott az áramlás. Épp kezdődik a dagály.

- Tizenhat perccel múlt nyolc - felelte Susan. - Látod Jimet? Kész a reggeli.

- Ott megy a busz! - rikkantotta Titty. - Volt ideje bőven, hogy elkapja.

- Ha csak most indult, kihűlnek a tojások, mire visszaér. Gyertek le, legalább a tetteket egyétek meg.

Igaz, hogy ez már a második felvonása volt a félbeszakadt reggelinek, de Susan kitett magáért, s kissé csalódott volt, hogy Jim nem látja most a kajütasztalt. Öt személyre terített, Tittynek, Rogernak és magának az egyik oldalra, Jimnek és Johnnak a másikra...

Öt piros műanyagtányér, öt kék tojástartó, benne keményre főtt tojások, egy tojás külön tányéron Jimnek, öt kanál, öt csésze, öt szelet vajás kenyér és öt alma. Nagy kár, hogy Jim nem láthatta az asztalt teljes szépségében, még mielőtt a társaság enni kezd, és összevissza turkál mindent. De hát nem volt mit tenni. Rogernak és Tittynek már akkor be kellett volna kapnia valami meleget, amikor kikászálódtak a vízből. Susannak meg sem fordult a fejében, hogy várjon, még ha Jim le is marad a pompázatos reggeli teríték látványáról.

Mindössze ennyit mondott:

- Ide figyeljete! Próbáljuk megőrizni a helyét tisztán és rendesen!

Így aztán, miközben a többiek a vajás kenyerüket majszolták, a tojást tisztították (Roger az asztalra pottyantotta a magáét, hogy bebizonyítsa, valóban kemény), és a bögréjüket ismét teáért nyújtották, Jim üres széke előtt maradt csak egyetlen olyan szeglet, amely terített asztalra emlékeztetett.

Susan többször is kilesett a kajütablakon, hogy lássa, jön-e már Jim. Kissé aggódott a tojások miatt. „Keménykés”, mondta Jim. A többi tojás keménységéhez már nem sok köze volt a „kés”-nek, és az övé sem lesz lágyabb azzal, hogy áll. Susan előrehajolt, és megtapogatta a tojásokat. Már nem olyan forróak. A többiek mind áttértek már a lekváros kenyérre, a lekváros kenyérről pedig az almára és a második csésze teára. Susan még egyszer kipillantott a kabinablakon, aztán döntött.

- Akarja valaki a tojásokat? - kérdezte.

- Bármelyik pillanatban megjöhet! - figyelmeztette Roger.

- Minket nem zavar a kemény tojás, de őt lehet, hogy igen. Főzők neki még kettőt. De akkor mérhetné valaki az időt! Fogj hozzá, Roger, te szereted keményen... Az egyik a tiéd, a másik legyen inkább Johné. Az újakat négypercesre csinálom, és addig nem teszem bele a vízbe, míg Jim fel nem bukkan.

- Akár fel is tartóztathatjuk, ha már a fedélzeten lesz, amíg nincs kész a tojás - javasolta Titty.

- Akkor rá se jön, hogy ez már a második adag.

John és Roger megették a két ráadás tojást. A legvégén egy-egy banán volt a desszert, aztán Susan belesöpörte a tojáshéjat egy tányérba, átadta Rogernak, hogy szórja ki a fedélzetről, s kérte, hogy maradjon még a kormányállásban, és örködjön éberen, ő pedig kezdte belerakni a holmit a mosogatóba.

- Sokkal párásabb a levegő - nyújtotta le Roger a tányért. - Egyébként Jimnek semmi nyoma... Hurrá! Ott van!

- Siessünk! - kiáltotta Susan, és beleengedte a két tojást a fazékba.

- Tartsd a szemed az órán, Titty, ha én elfelejteném, és kilenc előtt huszonegy perccel visíts!

- Nem ő az - szólta le Roger rögtön ezután. - Nagyobb csónak, mint a *Krampusz*, a felé a gőzös felé húzott el.

- Jaj, Roger! - sopánkodott Susan. - A tojások meg már...

- Fogadok, hogy előkerül, mire megfőnek! - bizonygatta Roger.

- Hát jó - törődött bele Susan. - De mit tud ennyit vacakolni? Most már hamarosan be kell, hogy fusson, tán csak nem hűlnek ki addig a tojások.

- Idő, Susan! - rikkantott Titty, le sem véve szemét az óráról.

Egy perccel később Jim, ha megérkezett volna, egy főre terített reggelit talált volna az asztalon, s két se túl kemény, se túl lágy, még gőzölgő tojást, az egyiket a tojástartóban, a másikat pedig mellette a tányéron.

De Jimnek nem volt se híre, se hamva, Susan egy kanállal megkoppintotta a tojások héját a vékonyabbik felükön, mert hallotta, hogy akkor nem keményednek meg.

Egy óra elmúltával még mindig várta Jimet a reggelije. Az egész legénység a fedélzeten volt. Susan felhozta a rézfényező, és még egyszer végigtörölte a kajütblakot, melyen át a kormányosnak kell figyelnie a tájolót. Tétlen ücsörgésnek nem volt értelme. John az árbocnál állt, a különféle köteleket tekergette le a bikákról, majd gondosan fel újra, tanulgatta a kötélkezelést, hogy amire Jim visszatér, és megint felvonják a vitorlákat, készen álljon. Gyenge szellő fújdogált Harwich felől a víz fölött s John biztos volt benne, hogy ha egy icipici szélmozgás lenne, Jim akkor se nyúlna a motorhoz, ha több liter benzin lötyögne is a tankjában. Roger és Titty Susantól ihletet kapva szintén fényezésbe kezdett, s az orrvitorla kivonókötelének villái ugyancsak ragyogtak. De mind a négyen egyfolytában a dokk és a mólók felé tekintettek, át a fodrozódó víz felett.

- Megint befutott a busz - mutatta Titty. - Már másodszor.

- Mi történt vele? - kérdezte Susan szinte morcosan.

- Ha tudta volna, hogy szél kerekedik, nem ment volna el benzinért - jegyezte meg John.

- Azt mondta, mindenképpen szereznie kell valamennyit - szólt közbe Roger.

- Hát akkor miért nem jön vissza? - tört ki Susan. - Mostanára csak megvette már!

- Összeakadt tán egy vén tengerésszel - találgatta Titty. - Tudjátok, egy olyan inas kezű, szűrös szemű fajtaival, és jól eldiskuráltak hajókról, csónakokról, Jim meg nem bírt elszakadni tőle. Lehet, hogy a világítóhajó hangját összetévesztette a vendéglői duda bűgásával.

- Akkor megkeresik a két pennyjüket! - jegyezte meg Roger. - Különben tényleg ereszkedik a köd. Már itt is köd van.

Efelől nem volt kétség. A világítóhajó hosszan kitartott tutulása mulatságosnak tűnt, amikor kora reggel bevitorláztak a kikötőbe, de most már nem találták annak. A dagálllyal együtt köd húzódott be a tengerről, s a dolgok kezdték elveszíteni éles körvonalait, elmosódott árnyakká alakulva át. A North Shelf bója, egészen a közelükben, még elég tisztán látszott, de a külső bóják úgy elenyésztek, hogy alig tudták megállapítani, hol végződik a föld, és hol kezdődik a tenger a kikötő bejáratában. A vöröslő reggeli nap már csak tompa foltnak tűnt a párafüggönyön át.

- Lehet, hogy egyáltalán nem jön vissza - kottyantotta el Roger.

- Szamárság! - hurrogta le Susan.

- Ne légy buta! - kapta meg Johntól is.

Jim oly régóta volt távol, hogy semmi szórakoztatót nem találtak már abban, hogy ők a hajó urai.

- Itt van újra a komp. Az áldóját, de mókás lenne, ha mind elmennénk apa elé!

Az utasokkal tömött kis komphajó előbukkant a Harwich és Shotley közé leereszkedett ködből. Látták, ahogy sietve átszeli a folyót, majd eltűnik a felixstowe-i mólók közt, ugyanúgy, mint Jim és a *Krampusz* jóval azelőtt.

- Mindjárt visszajön - mondta Roger. - Melyik bújik ki először, a komp vagy a *Krampusz*?

A fényesítési kedv lankadni kezdett. Még Susan is meg-megállt, hosszabb szüneteket tartva a tájoló előtti ablak dörgölésében. John hátraballagott, és letelepedett a kajüttetőre. Mind a négyen a mólók felé bámultak. Ugyan melyik jelenik meg először, a lármás kis komphajó vagy a *Kobold* kapitánya, teljes erőből húzva az evezőket, hogy minél előbb elmondhassa, mi tartotta vissza oly hosszú ideig.

Percenként négyszer felhangzott a *Cork* világítóhajó hosszan elnyúló, panaszos süvöltése a ködbe burkolózó tenger felől.

A komphajó jött elő, sötéten bontakozva ki a fakó, párás háttérből, elhúzott tőlük északra, és nyoma veszett egy lehorgonyzott gőzös mögött.

Majd pedig a dagállal bezúduló köd hirtelen körülzárta őket.

- Harwich eltűnt - szólt Roger.

- A gőzhajók egyre homályosabbak - közölte Titty.

- Felixstowe is egyre halványabb - mondta még Roger. - A malmokat sem látom. Még a darut sem.

- Jaj, John! - kiáltott Susan megrendülten.

- Most már igazán csipkedhetné magát, különben meg kell várnia, míg felszáll a köd - jegyezte meg John.

- A mólók egyáltalán nem látszanak - közölte Roger.

A köd elnyelte az elmosódott, alig derengő mólókat. Az arrafelé mutogató Titty és Roger egyszer csak rádöbbsentek, hogy más-más irányba bökdösnek a szürke ködfalon. Pár percig még ki tudták venni a North Shelf bóját, aztán az is elenyészett. Az égvilágon semmit sem láttak, csak ólomszürke ködöt, akármerre néztek.

- Fura, mi? - bökte ki Roger.

- Fél tizenkettő - jegyezte meg Susan, aztán hogy az órára és az asztalra pillantott, melyen még mindig ott várakozott Jim reggelije meg a második pár kihűlt tojás.

- Ugyan mi történhetett vele?

A köd váratlanul megelevenedett, mindenünnen hangok érkeztek. A *Cork* világítóhajó percenként négyszer felbúgó dudája állandóan szólt, ehhez meg a felixstowe-i dokk darujának nyirkosához már hozzászórtak. Most új hangokra lettek figyelmesek. Valahonnan a Stour folyóról egy vontatógőzös éles kürtszava harsant. Aztán innen is, onnan is sietve megkondultak a hajók jelzőharangjai. Megint felhangzott a távolból a kürt, melyre ismét mindenféle hangnemben és erővel hajóharangok kórusa felelt.

- El akarják kerülni az összeütközést - magyarázta John.

- Nekünk is kell dudálni? - kérdezte Roger. - Jimnek van egy nagy ködkürtje.

- Horgonyon állunk - szólt John. - Harangoznunk kellene... Van valahol harang, Susan? Én egyet sem láttam.

- Nem tudom - nézett tanácstalanul Susan.

- És ha egy fazekat kongatnánk? - javasolta Titty.

- Azt nem! - tiltakozott Susan. - Csak levernénk róla a zománcot. De a serpenyő jó lesz. Vasból van. Ütögesd egy merőkanállal!

- Mit szólnátok, ha játszanék a furulyámon? - villant fel Roger szeme.

- Ah, csinálj, amit akarsz! - hagyta rá Susan, miután felhozta nagy serpenyőt, és gyorsan, keményen megveregette.

- Tudod mit? Jobb, ha furulyázol. Abból legalább tudni fogja Jim, hogy mi vagyunk, ha keresni indul a *Koboldot*.

Roger lebújt a kajütbe, majd alig egy percre rá, hogy felbukkant, felcsendült a ködben az „Otthon, édes otthon” akadozó dallama.

Mindenki vidámabb lett. Amikor az ember lehorgonyozva vesztegel a ködben, még a garasos furulyán felhangzó „Otthon, édes otthon” meg egy merőkanállal vert serpenyő is elég biztosíték arra, hogy talán nem fut beléjük egy másik csónak.

John leballagott a kajütbe, és levette Knight *Vitorlázás* című könyvét a polcról. Fellapozta azt az oldalt, mely a ködben adandó jelzésekről szólt.

- Hé, Susan! - kurjantott, amikor megtalálta. - Ne kongasd egyfolytában! Azt mondja, hogy: „A ködben, szitáló esőben vagy hóesésben nem mozgó hajón nem több, mint kétperces időközönként kell megcsendíteni a harangot.”

- Furulyákról nem mond semmit? - tudakolta Roger.

Nagyobb gőzhajók, úgy látszik, nem jártak arrafelé, és ők tudták, hogy sekély vízben horgonyoznak, jó távol a nagy hajók csatornájától. Egy óra elmúltával szinte már azt fontolgatták, hogy egyáltalán nincs is szükség hangjelzésre, amikor egy ködkürt süvöltése bűgött fel valahol előttük.

Meg is ismétlődött.

- Ott valami mozog - meresztette a szemét John.

- Jim nem lehet, ugye? - kérdezte félve Susan.

- Neki nincs ködkürtje a csónakban - bólintott John. - Nem. Valaki befelé jön a tengerről. Figyelj csak! Megdöngessem a serpenyőt?

- Én is bírom olyan hangosan - tüsténkedett Titty, akire épp rákerült a sor, Roger pedig, ahogy csak a tüdeje bírta, fújta a furulyát, néhány hang egy oktávval magasabbra is sikeredett.

Megint felbődült a ködkürt, egészen mellettük, majd pedig egy kisebb motor lassú pöfögésére figyeltek föl.

- Rémesen közel vannak - mondta John, és a szeme majd kigúvadt, úgy meresztette a szürke ködfüggönyre, mely egy-két méterre tőlük mindent beborított.

A másik csónakból egy fikarcnyit sem láttak, bár olyan szorosan húzott el mellettük, hogy a motorjuk berregéséről szinte azt képzelték, a sajátjuk... A hangok amannak a fedélzetén mintha a *Kobold* kormányállásában hangzottak volna el.

- Hagyd csak üresjáratban...

- Az orromig se látok...

- Három öl mélységben nincs fenék...

Aztán pedig...

- Hahó! Mi az a lárma ott? Valaki sipákol. Ahoj! Kik vagytok?

John egy pillanatig tétovázott, aztán eszébe jutott, hogy ő az ügyeletes.

- A *Kobold*! - rikkantott vissza.

- A Brading fiú hajója... Ahoj! Mozogtok?

- Horgonyon állunk!

- Hol vagyunk?

- Épp a felixstowe-i dokk csatornájának a bejáratában.

John némi büszkeséggel még hozzátette:

- A North Shelf bója közelében.

- Köszönjük! Jó sűrű a köd, mi?... Rendben, Tom. Kapcsolj rá egy kicsit. Már tudjuk, hol vagyunk. A mélység elegendő, hogy fölhúzzunk a dagállal.

- Ők kik? - suttogta Titty.

- Ahoj! - kiáltott John. - Ti kik vagytok?

- Az *Emily*! - röppent a válasz a ködön át. - Halászni voltunk odaki. A visszaút igen keserves volt.

A motor berregése felgyorsult kissé. A következő kürtszó már messzebből szólt, aztán nem is hallatszott. Ismét magukra maradtak a *Cork* világítóhajó szakadatlan süvöltözésével és a kikötőben horgonyt vetett hajók itt-ott megcsendülő harangszavával.

Megint eltelt egy óra. Már Roger sem reménykedett, hogy Jim talán itt köröz a ködben, és az „Otthon, édes otthon” a *Kobold* nyomára vezetné. Abba is hagyta a furulyázást. Már a serpenyőkongatásban sem találtak semmi érdekeset. Senki sem vitatkozott azon, hogy ki következik a döngetésben. Arra az elhatározásra jutottak, hogy Jimnek minden bizonnyal a parton kellett maradnia, amíg a köd el nem oszlik. John egymaga üldögélt a kormányállásban, Knight *Vitorlázás*ába merülve, és hébe-hóba megütögette a serpenyőt. A többiek lent voltak a kajütben, és azon tanakodtak, mi legyen az ebéddel.

Kinyitották a fekhelyek mögötti szekrényeket, és az ellátmányt méregették.

- Négyféle leves - állapította meg Roger.

- És ötféle kompót - mondta Titty.

- Igen, tudom - bólogatott Susan -, csakhogy ez mind Jimé meg a bácsikájáé, a túrájukra.

- Azt mondta, a bácsikája hoz magával még egy csomót! - emlékeztette őket Roger.

- Anya azt mondta, a fokszi ellátja magát - intette le Susan. - És még megvan a fele göngyölt kolbász is...

- A göngyölt kolbászt még nem faltuk fel - vetette közbe Roger -, de tegyük félre Jimnek is belőle. Tegnap este ízlett neki. Le merném fogadni, hogy nem venné rossz néven, ha hagynánk a leveséből is.

- Aztán ott van a disznóhúspástétom is - mutatta Susan. - Az a miénk.

- Azt tartogasd vacsorára, amikor már ő is itt lesz - figyelmeztette Titty. - Az rendben van, ha egy-két göngyölt kolbászt elteszünk neki, de ha a pástétomból eszünk, akkor neki csak egyetlen szelet marad. A szeletelésre tán csak befut.

- Mi az, hogy gyógyászati célra? - kotyogott közbe Roger.

- Teszed le azt az üveget! - ripakodott rá Susan. - Rum, a Jim bácsikájáé. Jim mondta, hogy a nagynénje mindig azt írja a címkére, hogy „Gyógyászati célra”. Tudniillik orra bukásra, náthára vagy hasonló esetre, nem pedig össznépi védekezésre használatos.

- Nem isszuk meg, na - csitította Roger -, de figyelj, Susan, forró levest Jim biztosan etetne velünk ilyen ködben.

Susan rámeredt a konzervek felirataira. Egyik kezében gombalevest tartott, a másikban paradicsomlevest. Kitekintve a kajütfeljáróból a sűrű ködre, úgy határozott, hogy Rogernak bizony igaza van.

- Csinálok levest - jelentette ki. - Hűvös ez a köd.

- Gombásat - nyalta meg a száját Roger.

- Ott az a két tojás is - vette észre Susan Jim érintetlen maradt reggelijét.

- Pucold le a héját, Titty! Úgysem enne meg hidegen, a levesbe meg jól is jönne. Aztán göngyölt kolbászt eszünk, utána meg banánt.

Az ebéd tartalmasabb volt, mint a reggeli, de kevésbé szertartásos. Valakinek odafent kellett lennie, hogy kétpercenként megdöngesse a serpenyőt. Ha pedig amúgy sem ülhetek le mind egyszerre, nem sok értelme volt megteríteni az asztalt. Különben is, Susan emlékezni sem akart arra a terítékre, amely reggel óta mindhiába várta Jimet, és csak most rámolta le végre az asztalról. Így hát mindenki levonult a leveséért a kajútbe, a göngyölt kolbászt meg a banánt pedig fölvitték a fedélzetre, és ott majszolták el a ködben.

- A komp vissza se jött - említette meg John. - Hallottuk volna. Ha pedig annak is túl nagy a köd, akkor senkinek se tanácsos tájoló nélkül padlizni összevissza.

Mindamelletts kétszer vaklárma támadt, amikor előbb Susan, utána Roger evezőcsapásokat vélt hallani. De abból, ahogy a fülüket hegyezték, miközben levesekről és egyebekről folytattak vidám csevegést, látszott, hogy igazán aggódnak Jim miatt.

Jim sehogy sem akart megjönni.

- Majdnem hat órája, hogy elment - emlékeztette Susan Johnt mosogatás közben. Titty és Roger horgonyőrséget tartottak, Titty kétpercenként megdöngette a serpenyőt, Roger pedig - pusztán óvatosságból - gyakorolt a furulyán. Susan mosogatott, John pedig nem kis örömmel vállalta a törölgetést, mert legalább elbújhatott idelelt a köd elől.

- Nincs más dolgunk, mint várni - mondta. Aztán rápillantott a barométerre. - Húha! - riadt meg. - Beállította Jim ma reggel a barométert? Mert ha igen, akkor három tizeddel süllyedt!

- Esni fog? - érdeklődött Susan.

- Inkább szél várható - töprengett John. - Főleg ilyen nyugalom után.

Susan felszaladt a kabinlépcsőn, és kikukkantott a ködbe.

- Semmi nyoma - mondta búsan visszajövet.

- Nem is lehetne - világosította fel John. - Amíg a köd el nem oszlik. De akkor rögvest indul. Ott van neki a *Krampusz*. Mi nem úszhatunk a partra, hogy megkeressük. Biztosan arra számít, hogy nyugton maradunk.

Éppen szünet állt be a furulyázásban és a serpenyődöngetésben, s John meg Susan meghallották a kormányállásban folyó beszélgetést.

- Még jobb is, hogy semmit sem látunk.

Ez persze Titty volt.

- Lehetnénk akár az Atlanti-óceán közepén is, ott sem látnánk többet. Mondjuk, hogy ott vagyunk. Na, Roger, mikor futottunk ki a legutóbbi kikötőből?

- Ma reggel.

- Csacsi vagy! Hogy lehetnénk vagy lennénk akkor az Atlanti-óceán közepén?

- Ja, hát akkor hónapokkal ezelőtt - kapcsolt Roger.

- Egy hete legalább. És siklunk sebesen, vigyázva a jéghegyekre.

- Látod, csak úgy száguldunk a vízen!

Aztán, miközben John és Susan hallgatóztak a kajütben, újra felhangzott egy serpenyőkon-gatás, aztán pedig az „Otthoni jó barátok” refrénjének első része furulyán, tétován, döcögősen, majd picit gyorsabban.

- Ezekkel egyelőre nincs gond - szólalt meg Susan. - De egyre csak azon jár az eszem, hogy Jimnek valami baja történhetett. Már két óra van.

- És dagály - bólintott John. - Alighanem az apály kisöpri majd a ködöt. Jim talán ott gubbaszt egy kikötőbakon a mólón, pőfékel, és lesi, mikor száll fel a köd.

- Nincs nála a pipája - jegyezte meg Susan. - Itt hagyta. Félig van dohánnyal, nekitámasztotta a mosogató oldalának.

Hogy Jim itt felejtette a pipáját, még fokozta rossz hangulatukat. Tényleg arra számított, hogy csak pár percig lesz oda. És ennek már hat teljes órája.

- A szél el fogja kergetni a ködöt - mondta John biztatóan.

- Mi ez a kopogás? - kérdezte Susan.

- A felhúzókötel neki-nekiütődik az árbocnak - felelte John.

- Bár sose ment volna ki a partra! - sóhajtott Susan.

- Ide figyelj, Susan! Pompásan megvagyunk itt. Biztonságos helyen horgonyzunk. Ezt ő is tudja. Nem lehet semmi baj. Ő maga mondta.

És akkor Susan meglátta, hogy John szeme tágra nyílik. Ő is meghallotta a zörejt, amely John-t úgy megdermesztette: a horgonylánc váratlan, fémes csikorgását, ahogy nekidörzsölődik az élkötél drótjának.

- Ó, semmi vész - legyintett John. Félig felemelkedett ugyan, de most leült. Akármi is történt, nem szabad, hogy Susan észrevegye, hogy ő is megriadt.

- Változik az árapály, a *Kobold* csak ráfordult a sodrás irányára. Tegnap este ugyanígy csinált, amikor megfordította a dagály.

Néhány perc múlva azonban újra felhangzott a zörejt, most másik is kísérte, majd pedig az egész hajó megrándult. Susan Johnra meredt, de egy szót sem bírt kinyögni. John meg se

moccant, fülelt. Az örök a kormányállásban is észleltek valamit, és a feljáróból pillogtak lefelé, hogy lássák, vajon John és Susan is rendben lévőnek talál-e mindent. Susan intett nekik, hogy maradjanak csöndben. A következő pillanatban újra jött a rándítás, amit valami inkább érezhető, mint hallható kaparás kísért, s aztán még egy rándulás.

- Szánt a horgony! - kiáltott nagyot John. - El az útból!

Egyetlen ugrással felpattant a kabinfeljáró közepéig.

Nyolcadik fejezet

A BEACH END BÓJA

- Mi történt?

- Mi a baj?

Titty és Roger odébszökkentek, ahogy John kibotladozott a kajútból. John maga sem tudta biztosan, mi lehet. De a rántás, aztán pedig az a különös érzés, mintha kaparna valami, majd utána még egy rándítás eszébe juttatott egy hajdani tengeri horgászatot, amikor a horgony szántani kezdett, mert nem volt elég hosszú a kötél. Akkor nem számított. De most, hogy a *Kobold* ködben, rohanó árral maga alatt rángatja a horgonyát!... Addig valóban nem számított, hogy Jim Brading a parton van, amíg a *Kobold* bizton ott horgonyozott, ahol hagyta. De ha rángatni kezd?... John előresietett az oldalfedélzeten egy párától csöpögő korlátba kapaszkodva, mely a kabin tetején vezetett végig. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy nem látszott a part. Semmi sem látszott. Talán nem is történt semmi, a *Kobold* el sem mozdult a helyéről.

Bu-ú-ú...

Ez a világítóhajó volt, valahonnan a jobb oldali ténegyed és az orr bal oldala közötti irányból. John emlékezett rá, hogy az áramlás megfordult, most tehát a *Kobold* orra a kikötő felé utat. Az apály eszerint a tenger felé száguldott a hajó alatt.

Alig ért John az elülső fedélzetre, amikor ismét különös remegés futott át a hajón. Fél kézzel megfogódzkodott a csörlőben, melyet félig rozsdás lánc takart. Megmarkolta az előmerekvítő kötelet, és lenézett az orrtőke mellett. A lánc egyenesen futott a vízbe. Amikor legutóbb látta, a horgonylánc messze elállt a *Kobold* orrától. Valami történhetett.

Amilyen közel csak tudott, letérdelt az orrtőkéhez, és kihajolva meghúzta a láncot. Az volt az érzése, mintha valami finoman pöcögtette volna a víz alatt. Igen, csúszkál a horgony. De legalább rendesen feküdt, nem gabalyodott bele a láncba vagy más egyébbe. Hiszen Jim Brading maga kötötte ki a *Kobold*-ot... és Jim Brading utolsó szavai jutottak John eszébe: „Most fog átfordulni az áramlási irány... Épp mélyponton van az apály...” Csakhogy ez hat órával ezelőtt volt. Ugyanaz a lánc, amely elég hosszú volt alacsony vízállásnál, túl rövidnek bizonyult magas vízállásnál, dagálykor, amikor a víz kétszer olyan mély lett. A horgony épp hogy csak kapirgálta a talajt.

John a szégyentől szinte összeroppanva kecmergett talpra. És még első tisztnek tartotta magát! Réges-rég eszébe juthatott volna, hogy több láncot eresszen ki, már amikor a köd leszállt vagy még előbb. Jim azt hitte, hogy csak tíz percre horgonyoz le, és John nevezte ki ügyeletesnek. Már akkor kellett volna a láncra meg az emelkedő vízszintre gondolnia, amikor az a bizonyos tíz perc letelt, és Jim nem ért vissza. Jim elvárta volna tőle.

John feltápaszkodott, és megvizsgálta az orrtőke vezetőgyűrűjétől a kis horgonyemelő csörlőig futó láncot. Annak nagy része fel volt tekercselve a csörlő két dobjára, keresztezve, ahogy a kötelet szokták a kötélvillára. A többi lánc a láncsövön át futott fel a fedélzetre az alatta lévő horgonyláncszekrényből. Először tehát le kell szedni azokat a tekercseket, és ki kell eresztetni a láncot... Gyorsan! Noha ködön kívül semmit sem látott, John biztosan tudta, hogy a *Kobold* mozgásban van. Nekifeszült hát a rozsdás láncszemeknek.

- Rendben van?

Hátrapillantva tekintete három sápadt, a köd miatt fakónak tűnő arcra esett.

- Egy perc és rendben lesz - felelte John. - Ütődött félnótás vagyok! Réges-régen ki kellett volna engednem a láncot.

- Biztosan tudod, hogyan kell?

- Amint kilazítottam, megmondom! - felelte John.

Vidáman csengett a hangja, miközben jobbra-balra cibálta lefelé a láncot, mely mintha egyetlen darabból lett volna a csörlővel, úgy tapadt hozzá, meg a tekercek is egymáshoz.

- Ne segítsek?

- Ne! - fújtatott John. - Jön már.

Kiszabadított egy tekercet. A következő egészen könnyedén letekeredett. Majd még egyet kihúzott a dob alól, és a másik oldalra csúsztotta. Megy ez! Csak két tekerccsor maradt a dobon. Ennek meg forognia kéne, hogy annyi láncot engedhessen ki, amennyit muszáj! De hogy a csudába működik?

- Rendben van már?

- Nem akar lejönni!

- Micsoda?

- A lánc!

Felrántott valamennyi láncot a csövön át a fedélzetre, és megpróbálta felráncigálni a dobra. Vagy fél méter letekeredett s lefutott. De Johnnak sok-sok méter kellett volna, hogy a horgony újra tartson, ők meg csak csúsztak, csúsztak...

Még több láncot rángatott fel a csövön át, amilyen gyorsan csak bírta. Pokoli súlyos volt. De mi haszna felhúzni, ha nem tudja lefuttatni? Le kell szednie a csörlőről, hogy mind kiengedhesse. Leemelt egy tekercet a dobról, a másiknál csaknem az ujját is becsípte. És akkor, a legrosszabb pillanatban, John hirtelen nagy rándítást érzett. Elcsúszott, s fél kézzel elkapta az előmerekítő kötelet. Sose tudott tisztán visszaemlékezni arra, mi lett a másik kezével. Hiszen két kézzel markolta a láncot! Hatalmas csörgés-zörgés közepette a fedélzetre cibált laza lánc leszáguldott a vezetőgyűrű fölé, az orrsudár mellett a vízbe. Zúdult a sok lánc kifelé a csövön át, s repült le a fedélzetről a többi után. Semmi sem állíthatta meg. A súlyos vaslánc csak futott, futott a vezetőgyűrűn át csattogva, zúgva, méterről méterre lefelé.

Megállítani! Meg kell állítani! Kérdések villantak át az agyán. Hogy rögzítették a lánc végét lent a horgonyláncszekrényben? Rögzítették-e egyáltalán? Milyen hosszú a lánc? De válasza nem volt idő. Valamiképpen, most, azonnal le kell állítania a lánc őrült rohanását, le az orron át! Jobb lábbal a ficáncoló láncra taposott. Az abban a pillanatban kirántotta alóla a lábát, és John nagyot nyekkenve elterült.

A kormányállásból sikítás hallatszott. John kétségbeesve feltápászkodott. Még mindig özönlött kifelé a lánc, le a fedélzetről. Gondolkodni sem maradt ideje, amikor meglátta, hogy a lánc vége kivágódik a csőből, s átrepül az orr felett, nyomában egy kis rojtos kötélcsomókkal. A csörgésnek-zörgésnek hirtelen vége szakadt.

- Bú-ú-ú...

A *Cork* világítóhajó messze, a kikötőn túlról állhatatosan küldözgette hosszú, panaszos süvöltéseit a ködbe. Ám a *Kobold* fedélzetén se Titty nem dőngette a serpenyőt, se Roger nem fújta a furulyát. Tudták, hogy valami borzasztó történt, de nem értették pontosan, micsoda.

Susan igyekezett mielőbb előrejutni a kajüttető korlátjába csimpaszkodva. Láta, ahogy John elvágódik.

- Megütötte magad? - kérdezte ijedten.

De John, a történetek miatti iszonyú rémületében, alig érezte a kötélcsomót, amire ráhuppant.

- Mind elveszett! - lihegte. - A lánc is, a horgony is! Miattam futott le az egész!

- De nincs semmi bajod?

- A lánc, a horgony, minden! - hajtogatta John. - Több méternyi... Mind elveszett!

- John! - jajdult fel Susan. - Sodródunk!

Majd torkaszakadtából kiabálni kezdett.

- Jim! Ahoj! Jim! Ahoj!

- Hallgass! - csattant fel John dühösen. - Úgysem hallja, más viszont lehet, hogy igen. Ha kitalálják, hogy sodródunk, megkaparintanak a hajóját. Nyomás! Ki kell vetnünk a másik horgonyt!

John rápillantott a tartalék vasmacskára, a kukázó horgonyra, mely összeecsukva, összehúzószálakkal lekötve hevert az előfedélzetén.

- Kell lennie valahol egy kötélnak hozzá. Nézd meg, nincs-e a kormányállásban, addig én előkészítem a kukázó horgonyt. De nehogy nekiállj rikoltozni, mert akkor kiderül, hogy valami nincs rendben. Még csak az kéne, hogy Jim hajóját is elveszítsük, mint a horgonyát meg a láncát!

Legalább tudná, milyen sebességgel haladnak és milyen irányba! A felixstowe-i dokkban szemet rakódó daruk csattogása egyre messzebből hallatszott. John rávetette magát a kukázó horgonyra, és kapkodva, remegő ujjakkal igyekezett kibogozni az egyik összehúzószálát.

- Kötelet!... Kötelet! - hallotta Susant. - Nem azt!... Az a fővitorla felhúzókötele!... Gyerünk!... Gyorsan!... Elsodródunk!

Rég köthették ezt a csomót az összehúzószálon. Teljesen szoros volt. A családban élt egy szabály, hogy csomót tilos kettévágni, még a csomagok madzagján sem. De a pillanat nem kedvezett ennek a szabálynak. John egy szemvillanás alatt előkapta a bicskáját, és kettényisszantotta a csomót. A másikat meg sem próbálta kipiszkálni, azt is elvágta. Végre kiszabadította a kukázó horgonyt. Emez kisebb volt, de Johnnak igencsak nehéz.

- Ez jó lesz? - csendült Titty hangja. Még mindig horgonykötél után kutattak.

- Ehhez mit szóltok? - rikoltott Roger.

- Nem és nem!

Ez megint Susan volt.

- Lökjétek odébb az egészet! Olyan kell, ami nincs hozzákötve semmihez!

A kezük úgy járt, akár a motolla. Nem volt érdemes segíteni nekik, amíg magát a horgonyt össze nem szerelte, gondolta John.

A horgonyok ugyanis két részből állnak. A kereszt, a két kapa és a hosszú horgonyszár egy darabból van. Külön rész a horgonykar. Ez egy olyan bot, ami át van dugva a szárban egy lyukon, és a vége meg van hajlítva, hogy laposan a szár mellé lehessen fektetni, amikor nem használják. Amikor a horgonyt elő kell készíteni, akkor először áttolják a kart a szár közepéig a lyukon, úgy, hogy a kapákra merőlegesen álljon. Ez a kar billenti az oldalára a horgonyt a

fenéken, hogy az egyik vagy a másik kapa beakadhasson. A horgonykar nélkül a horgony csak vonszolódna a fenéken, és nem tudna megkapaszkodni. Egy kis vasék pedig, amit egy nyílásba kell betolni, biztosítja a kinyitott horgonykارت.

Johnnak meg kellett emelnie a horgonyt a végén, benyomni a kart a helyére, bedugni az éket, rákötni a horgonykötelet, aztán letaszítani a fedélzetről, hogy az orrsudár meg az orrárboc-merevítő kötelek közt leereszthesse a vízbe.

Sokat bajlódott, mire a horgonykارت betolta a helyére. Az ék egy rövidke láncon lógott. Odahúzta és belepaszintotta a nyílásba. Ez megvolna, gondolta tétován. A *Fecske*, a kis tavi csónak horgonyánál elég volt egy kövel vagy az egyik evezővillával rácsapdosni az ékre. Ezt nem tudta mivel beleütögetni. A percek száguldottak. John nekikeseredve ráhúzott egyet a bicskájával.

- Van itt valami kötél - lökte meg Susan a könyökét. - Borzasztó hosszúnak nem mondható, de vastagabbat nem találtunk.

- Add az egyik végét! - rivallt rá John, aztán kétszer átfűzte a horgonyszár végén lévő gyűrűn, majd át mind a két hurkon, s végül csinált egy szorító nyolcast a kötéltre. Nem volt benne egészen biztos, hogy ez a helyes horgonycsomó, de legalább biztonságos volt. Megtette, ami tőle telt, nem akart két horgonyt is elveszíteni.

- Siess! - sürgette Susan.

- Tekerd rá egyszer a kötelet a csörlő dobjára - mondta John -, és kapaszkodj bele. Át kell fűznöm a kötelet a vezetőgyűrűn. Nem merem csak úgy kilökní.

- Meg ne erőltesd magad! - figyelmeztette Susan. - Vigyázz, John!

- Jó-jó! - fűjtatott John. - Már engedhetjük is. Hajrá! Még egy kicsit! Uh! Éktelenül csikarja a hajó oldalát. Nincs mit tenni. Figyelj, Susan! Markold meg a legvégét, és csomózd rá arra a kötélbakra. Nem vagyok hajlandó elveszíteni ezt is.

- Megvan.

- Akkor rajta! Ereszd!

Engedték. Épp hogy csak tartani bírták a horgonyt, még úgy is, hogy a csörlődobra volt tekerve a kötél. Aztán egyszerre laza lett a kötél, rajta semmi súly. John lepillantott az orrtőke alá.

- Tartsd egy pillanatig. Hol a csáklya? Az az átkozott horgonykar fennakadt az élkötélen.

Lekapta a csáklyát a kajüt mennyezetéről, és megbökdöste vele a kart. Végre lebillent, és jó, hogy Susannak volt annyi esze, hogy még egy soron rácsévél a dobra, különben kitépte volna a kezéből a kötelet. Utána simán ment minden, és együttesen eresztették, amilyen gyorsan csak bírták. Érezték, hogy a horgony leér a fenékre, aztán egyszer csak elfogyott a kötél.

John ismét kinézett az orrtőke mellett.

- Rendesen tart - mondta. - Szerencsére. Rettenetesen rövid a kötél. Meg kell, hogy legyen valahol a hozzá való.

- Ezt az egyet találtuk! - bizonygatta Susan. - Mit gondolsz, mennyit jöttünk?

- Fogalmam sincs - felelte John. - Nem olyan irdatlan messze. Legalábbis nem hiszem. Ki tudja ebben a ködben?

- Te John! - sütötte le a szemét Susan. - Ne haragudj, hogy Jim után üvöltöztem. Eszembe se jutott, hogy más is meghallhatja.

- Semmi vész! - legyintett John. - Senki se hallotta. Sajnálom, hogy úgy bedühödtem. Igazából nem is rád voltam mérges. Saját magam szidtam, de igazán, mert elveszítettem a láncot meg a horgonyt.

- Jócskán eltávolodtunk - jutott eszébe Susannak. - A gőzösök sokkal messzebből hallatszanak, meg a daruk lármája is. Úgy szeretném, ha elvonulna már a köd! Jim sose talál így ránk, ha mégis kimerészkedik a *Krampusszal*.

- Nem fog kimerészkedni - rázta a fejét John. - Nem tudja, hogy elhagytam a horgonyát. Azt hiszi, nyugodtan ott csücsülünk, ahol hagyott minket.

- Biztos vagy benne, hogy most már semmi baj nem lesz?

- Igen - felelte John. - A másik horgony csodásan áll.

Kínézett a vízre.

- Látjátok, hogy rohan mellettünk az ár?

Mindketten visszamásztak a kormányállásba, Susan az egyik oldalon, John a másikon.

- Te meg miért hagytad abba a serpenyődöngetést? - szólt rá Susan Tittyre.

- Bocs! Elfelejtettem - felelte amaz, és jó párszor ráhúzott a kanállal.

- A horgonyok szörnyű sokba kerülnek, ugye? - kíváncsiskodott Roger.

- Nagyon sokba - bólintott John. - És a lánc is sokba kerül.

- Lemerülve fel lehet hozni, ugye? - kérdezte Titty. - Mint tavaly nyáron, amikor a *Fecske* hajótörést szenvedett.

- Hacsak nem süllyedt bele az iszapba - jegyezte meg John. - Kutatóhorgonyt kell majd előkaparni. Jim tudni fogja a pontos helyet. De valahonnan kölcsön kell kérnie egy kutatóhorgonyt. Az is lehet, hogy valaki megelőzi...

- Ó, bár sose ment volna ki a partra! - sóhajtott fel Susan. - Akkor ez mind meg sem történt volna.

- Most azonnal rendet rakunk! - adta ki a parancsot John. - A kormányállás dugig van összevissza gubancolódott kötelekkel. Rendbe tesszük, mielőtt Jim visszaérne. El fog indulni, amint felszáll a köd. Találjon mindent úgy, ahogy itt hagyott, még ha meg is szabadítottam a horgonyától meg a láncától.

- Az a csatatér azért van - magyarázkodott Roger -, mert annyira kapkodtunk, hogy mielőbb kötelet szerezzünk.

- Nyomás, tekerjétek föl szépen az egészet újra - szólt rájuk John. - És csapkodd azt a serpenyőt, matróz, hadd tudja mindenki, hogy itt hajó horgonyoz!

Egymás után megint feltekercselték a köteleket, az orrvitorla meg a tarcsvitorla behúzóköteleit, majd a patrácokat, majd pedig a fővitorla jókora felhúzókötelét, amit Roger kapott le a kormányrúdról. A kormányállás hamarosan ismét takaros lett, és a gyerekek újra letelepedtek, várva, hogy eltakarodjon a köd, s közben figyelték a lehorgonyzott gőzhajók távolból felcsendülő harangjait meg a világítóhajó süvöltését kint a tengeren. Roger furulyázgatott egy kicsit. Susan megkönnyebbült, hogy ismét horgonyon állnak. Titty a *Fecske* hajótöréséről elmélkedett, John pedig azon törte a fejét nekibúsulva, hogyan fogja elmagyarázni kapitányának, miként vészelt el a horgony meg a lánc. Miért is nem jutott eszébe hamarabb, hogy kiengedje a láncot, mielőtt még sodródni kezdtek volna! Miért is csúszott el! Attól kezdve, hogy a lánc fékevesztetten zúgni kezdett lefelé, megállt a tudománya, képtelen volt kitalálni,

mivel fékezhetné meg. Egyébként pillanatnyilag jobbat nem tehetett, mint hogy kivetette a kukázó horgonyt, még ha nem is a legmegfelelőbb kötél.

Nem maradt más hátra, mint ülni türelmesen, és várni, hogy felszálljon a köd, és ha Jim visszajön, elmondani neki a rossz híreket.

Klong!...

Egy öblös hangú harang kondulása riasztotta fel őket, valahonnan mögülük a gomolygó ködből. A gőzhajók fedélzetén gíngallózó harangok mind előttük voltak, messze bent a kikötőben.

- Ez mi?

- Talán egy másik csónak - jegyezte meg Susan. - Verd a serpenyőt, Titty, vagy add ide!

- Biztosan horgonyon állnak, ha harangoznak - mondta John. Klong!... Klong!...

John felpattant, és a ködbe meredt.

- Csitt! Csitt! Hátha meghalljuk a beszélgetésüket!

Klong!... Klong!...

- Olyan, mint amit ma reggel hallottunk - kotyogott bele Roger -, azon a bóján. Tudjátok, amire Jim azt mondta, nincs elég hullámozás, hogy tisztességesen harangozzon.

- Nem lehet lehorgonyzott hajó - vélte Titty. - Már sokkal közelebbről szól.

Klong!... Klong!...

Roger kihajolva a kormányállásból a fülét hegyezte, és lebámult a *Kobold* oldala mellett a szürke vízbe, amit a köd egyedül látszani engedett.

- Most nem olyan erős a sodrás - jegyezte meg. - Egy perce még csak úgy örvénylett!

- Hallgass egy kicsit!

Klong!...

- Nincs semmi áramlás - hajtogatta Roger.

- Mi az? - kiáltott oda neki John. Először alig hallotta, mit mond Roger. Aztán egy percre fel sem fogta. Ő is letekintett a vízbe. Aztán kimászott a kormányállásból, és az előfedélzetre sietett. Mi a csoda megy itt? Megvizsgálta az orrtökétől elálló horgonykötelet. Kifeszült, mint valami kábel. A víz rohant mellettük, a *Kobold* orrát ostromolva. Majd a kötélt hirtelen megereszkedett, újra megfeszült, majd megint elernyed. A hullámverés abbamaradt az orránál. Mintha a *Kobold* állóvízben horgonyzott volna.

Klong!...

- Csónak lesz - vélte Titty. Harsány dobolásba kezdett a serpenyőn.

- Fújjam a furulyát is? - ajánlkozott Roger. - Nem lenne jó, ha belénk rohannának.

John alig hallotta őket. Mi baja lett a horgonynak? A *Kobold* orránál teljesen elhallgatott a fröcskölés. Márpedig biztos, hogy az apály még áramlik kifelé a kikötőből. Akkor pedig világos, hogy a *Kobold* együtt mozog vele. Igen. A horgonykötél egyenesen lógott lefelé, mint azelőtt a lánc. John kétségbeesve húzni kezdte befelé.

- Hé! Susan! Gyere, segíts! Mozogj!

- Mi történt? - pattant melléje Susan.

- Fogd te is a kötelet, és húzzuk! Rajta! Most! Most! Jön felfelé!

- De miért? - lihegte Susan. - Csak nem akarod felszedni a horgonyt?

- Muszáj - felelte John. - Nem kapaszkodik semmibe. Valami zűr van vele.

Klong!...

A harang már egészen közélről szólt. Örült serpenyődöngetés felelt rá a kormányállásból meg az „Isten óvja a királyt” első szakasza a furulyán. A kukázó horgony, mely valamelyest könnyebb volt az elveszítetténél, hirtelen zökkenéssel az élkötélnek csapódott.

- Tartsd így, Susan, amíg megnézem! - mondta John. - Szétesett! Már megint én rontottam el. Kijött az ék. Nem tudtam, hogy szorítsam bele. Legalábbis azt hittem, jól belenyomtam...

Klong!...

- Húzzuk! Fel kell cibálni a fedélzetre!

Rettenetes erőfeszítéssel felrántották a horgonyt. Egyértelmű volt, hogy miért nem akadt be a talajba. Az ék kiesett, a horgonykar pedig kicsúszott, és a szár mellett lengedezett.

Klong!...

A hang már annyira közélről jött, hogy John meg Susan arra is fordították a fejüket, pedig közben Susan a horgonyt tartotta, John meg a kart igyekezett visszaerőszakolni a helyére.

Klong!...

A kockpitből kiáltás harsant. Az „Isten óvja a királyt” ütem közben megszakadt.

- John! John! Itt van!...

Valami hatalmas bukkant ki a ködből a hajó előtt. Egy nagy, vörösre festett kas, mint valami ormótlan, csúcsos papagájketrec egy kerek tutajon. A kas tetején egy lámpást vettek észre, amiben gyér fehér fényt láttak fel-felvillanni. Bója volt. A kasban valami nagy, fekete... egy harang lengett.

Klong!...

- Kutya gyorsan közeledik! - ordította John. - Nézzétek, hogy tajtékzik körülötte a víz!

- Fel fog dönten minket! - jajveszékelt Titty.

- Nem is a bója mozog! - kiáltotta John. - Hanem mi!

A *Kobold* alig egy méterre száguldott el mellette. A súlyos harangnyelv éppen nekiütődön a harang falának, amikor olyan közel voltak, hogy szinte súrolták. A bús kondulás a fülükbe zúgott. Leolvasták a kas oldalára mázolt nagy, fehér betűket: Beach End. Egy pillanattal később a bója a ködbe veszett, s a következő „klong” már a semmiből szállt feléjük.

- John! - jajdult fel Susan. - Ez a Beach End bója volt! Kint vagyunk a tengeren!

Kilencedik fejezet

VAKON SODRÓDUNK

- Kint a tengeren!... A Beach End bója!...

Titty és Roger egymásra meredtek. Hallották Susan szavait. Látták a hatalmas, ketrecforma bóját és meg-megkonduló harangját. Ők is olvasták a Beach End szavakat. De ahogy az egész, beleveszett a ködbe, se többet, se kevesebbet nem láttak, mint amikor a North Shelf bója mellett horgonyoztak a kikötőben, s figyelték a felixstowe-i dokk neszeit és a gőzhajók csengő-bongó harangjait.

- Nem lehet igaz! - hebegett Roger.

- Úgy tűnik pedig - felelte Titty.

Kimeredt szemmel bámultak előre a ködben, hogy Susan meg John vajon mit tesz. Hallották a horgony dördülését a fedélzeten. Látták, hogy John nagy nehezen átemeli az orr peremén, majd Susannal együtt, egymás mögött állva, eresztik kifelé a kötelet. A bója kongása mindjobban elhalkult, és a különös az volt a dologban, hogy állandóan más irányból volt hallható. Egyszer az orr felől, másszor a jobbközép felől, majd balról, majd megint az orr irányából.

- Nem jó - hallották John hangját. - Mély a víz... Nem elég hosszú...

- Lehet, hogy megint szétesett - mondta Susan.

Mint valami kötélhúzóversenyben, addig ráncigálták föl-le a horgonyt, míg az újra föl nem került az orrtőkére.

- Borzasztóan kapkodnak - jegyezte meg Titty.

- Susan irtó ideges - bólogatott Roger.

- Mindketten, pokolian - mondta Titty.

- Megint kivetik a horgonyt - kapta fel a fejét Roger.

- Merre van a tenger? - kérdezte Titty.

- Arra...

- Az nem lehet!... Arról vonat hallatszik!... A tenger erre kell, hogy legyen...

- Most meg erről zakatol a vonat...

A világítóhajó süvöltése egy pillanat alatt eldöntötte a kérdést, de a következő bűgös már megint máshonnan jött.

- John! - sipított Roger. - Miért keringenek körbe-körbe a hangok?

- Az örvénylés pörgeti a hajót - jött a magyarázat. - Figyelj, Susan!... Vágjuk be még egyszer...

- Ez a *Kobold* tisztára becsavarodott! - állapította meg Roger.

- Aha - helyeselt Titty. Észrevette már. Egészen más volt a kikötőben is, amikor jött egy kis szél, most meg mintha alacsony, lapos hátú hullámok siklottak volna ki a ködből előbb erről, aztán amarról, úgyhogy a *Kobold* árboca ide-oda dülöngélt, s Titty azon kapta magát, hogy egyszerre veszi a levegőt a hajó billegésével. Fura és igencsak aggasztó állapot volt így.

- Jimnek lesz mit eveznie, amikor utánunk jön - jegyezte meg Roger.

- Aha - bólintott újra Titty. Valami baj volt a fejével, nem mondhatni, hogy fájt, de a homlokán valahogy megfeszült a bőr. A ködtől-e vagy mitől, de nem látott egészen tisztán. Mit csinálnak azok az előfedélzetek? Még mindig húzzák a kötelet? Nem, már kétszer kivetették a horgonyt. Most megint felfelé húzzák. És Susan hol ebbe, hol abba próbál kapaszkodni. Tényleg imbolyog egy kicsit ez a *Kobold*. Hisz Roger is mondta. Nem csak az ő feje kóvályog hát. Hirtelen tisztán hallotta John hangját:

- Nem tehetek róla! Nem hagyhatjuk ide-oda himbálódzni! Egy horgonyt már elvesztettem. Visszaveszem a fedélzetre, és úgy hagyom, kivetésre készen.

Aztán Susan szólalt meg:

- Megígértük, hogy nem megyünk a kikötőn kívülre!

Majd megint John:

- Nem mi akartunk! Gyere, Susan! Segíts! Megyek, megnézem azt a térképet, hogy legalább tudjuk, hol vagyunk...

Ezután bevonták a kötelet, a horgony nagyot döndült a fedélzeten, s Titty látta, hogy John föléje hajol, rögzíti, majd feltekeri a kötelét. Susan megint hátraevickélt, két kézzel fogódzkodva a kajüttetől lévő korlátba. Roger megbökte Titty könyökét.

- Susan mindjárt elsírja magát - susogta.

- Ne nézz oda! - figyelmeztette Titty.

De nem volt rá szükség. Susan nem adta meg egykönnyen magát. Tittyvel meg Rogerral egész másként beszélt, mint Johnnal. Megrázta magát, s amint biztonságban visszatért a kormányállásba, ráripakodott Tittyre, hogy miért hagyta abba a serpenyődöngetést. Titty alaposan megkongatta, s máris jobban érezte magát.

Aztán Susan meghallotta John hívását a kajütből. Nocsak, észre sem vette, hogy becsusszant a búvólukon.

- Susan, hol a harwichi térkép? Amit legutóbb Jimmel nézegettünk.

Susan sóhajtott egy nagyot, aztán lement hozzá a kabinba. Titty és Roger megint magukra maradtak a kormányállásban.

- Szerinted fűjjam vagy ne fűjjam a furulyát? - kérdezte Roger. - Az áldóját, Titty, mit gondolsz, hogy határoznak?

Lent a kajütben John felhajtotta a bal oldali fekhelyen a matracot, és a fejével kitámasztva kotorászni kezdett a tengerészeti térképek között. Spithead megközelítési térképe... Selsea Bill... Owersból Beachy Headbe... Beachy Headből Dungenessbe... Newhaven és Shoreham térképei... a lagstoni és chichesteri kikötők... Doverből Dungenessbe... Már mindet átnyalazta, de nem találta, amit keresett.

- Susan! - kiáltott ki a matrac alól. - Nem találom...

- A másik oldalra tette - mutatta Susan -, ma akarta használni az Ipswich felé...

John lecsapta a matracot. Susan felemelte a másikat, és John rögtön kikapta onnan a megfelelő térképet. Kiterítette az asztalon, és teljes fél percig pásztázta a szemével, mire rájött, hogy fejjel lefelé van. Elvörösödött. De semmi vész, Susan nem vette észre. Jobb, ha nem sejt, hogy ő is izgatott.

Megveszekedett serpenyődöngetés hallatszott a kormányállásból, majd Roger dugta be a fejét a feljáróba.

- Furulyázzak? Titty azt mondja, nem árt, ha megkérdézem.

John feltekintett. Válasza inkább Titty csatazajára vonatkozott, mint Roger kérdésére.

- Nem vagyunk már horgonyon - felelte morcosan. - Ködkürttel kell jeleznünk, nem kongatással.

- Tudom, hol van! - rikkantott Roger. Leviharzott a kajütbe, átfurakodott a szűk helyen, és előrántott egy hosszú, zöldre mázolt ködkürtöt egy pár tartalék viharcsizma mögül. Hogy is működik? Megtalálta a hosszú dugattyúrúd végén a rézfogantyút. Kihúzta, lenyomta.

- Ez nem szól! - hervadt le Roger.

- Dehogynem! - biztatta John. - Húzd csak ki egészen, és nyomd folyamatosan.

A kajütöt hirtelen dobhártyaszaggató dudálás töltötte be.

- Ezt még a süket is meghallja! - lelkenedett Roger.

- Vidd fel a fedélzetre! - mondta John. - Hé, Titty! Hagyd abba a döngetést! Vedd át a ködkürtöt, és tülkölj, ahogy csak bírsz, ha meghallasz egy másik kürtöt!

John félig felkapaszkodott a lépcsőn, és körülnézett. Köd és köd, semmit se látni. Visszabújt, és csatlakozott Susanhoz, aki a térképet böngészte.

- Azt se látom, melyik a föld, melyik a víz - csóválta a fejét. - Meg különben is, mi a csodát csináljunk?

- Itt horgonyoztunk le - bökött oda John az ujjával. - Ebbe a dokkba ment be Jim, és itt az a lapos tetejű bója. Mi pedig idáig sodródtunk le valószínűleg... hacsak nincs egy másik Beach End bója még valahol. De nem lehet. Az az egy van, amit láttunk. És Jim mondta, az apály-hullám északkeleti irányú... Valahol itt lehetünk...

Bú-ú-ú...

A világítóhajó süvöltése mintha emlékeztetni akarta volna őket.

- Feltehetően a világítóhajó irányába sodródunk... Nézd! Itt a jelzése... Az ördögbe! Susan, mi bajod?

- Eressz ki - motyogta. - Fel kell mennem.

John félreállt, Susan pedig, mintha vak lenne, a feljáróhoz tapogatózott, és sebesen felkúszott a kormányállásba.

John csak bámult utána. Nem létezik, csak nem tengeribetegség kerülgeti Susant? Igazán, alig mozgott a hajó... még annyira se, mint a *Fecske* hányszor, de hányszor. Aztán egyszerre azon kapta magát, hogy megmarkolja az asztalt. Akkor mégiscsak lehet egy csekélyke hullámozás.

- Hahó, Susan! - kiabált felfelé. - Jól vagy?

- Igen... De ne maradj lent sokáig! Igyekezz, aztán gyere ki!

Könnyű volt azt mondani, hogy igyekezz. Azt hiszik netán, hogy neki a kisujjában van a tengeri térképek kezelése? A rendes térképekkel vígan elboldogul, az utak pirossal, a folyók kékkel vannak jelölve. De a tengerészeti térképek! A szárazföld alig különbözik a tengertől. Örült, hogy Jim elé rakta ezt tegnap este. Az üres rész volt a szárazföld, bár nem is gondolta volna az ember, hiszen az utak nem voltak bejelölve. Az a vastag vonal a dagályszintet mutatta... vagy az apályszintet? Azok a szaggatott vonalak pedig a zátonyokat, és Jim mondta,

hogy ahol satírozott foltok vannak a szaggatott vonallal határolt részek belsejében, azok olyan homokpadok, amelyek apálykor kiállnak a vízből. S a többiek, a vízfelszín alatt meglapulók, tán még pocsekábbak. És tele volt velük a tenger. Meg bójákkal is. A térképen apró bójaábrák voltak feltüntetve, mellettük betűk: P, K meg F-F. Kock. Az utóbbi biztosan azt jelenti, találta ki John, hogy fekete-fehér kockás. A kis képen, amin a bója egy leprazászlócskához hasonlított, és mellette F-F. Kock jelzés állt, ez elég jól látszott.

Közben egész idő alatt szólt a Cork világítóhajó tutulása percenként négyszer, s nem hagyta elfeledni, hogy a *Kobold* még mindig mozgásban van. Körülöttük pedig zátonyok, szinte mindenfelé. Nevük is volt: Andrews, Platters, Cutler meg a Cork. Némelyik névtelen volt. „Kihúzódni a nyílt tengerre, és ott is maradni” - mondta Jim tegnap este. Bárcsak itt lenne, és irányítaná! Ha itt volna, semmi baj sem lenne. Merre is mutatta a biztonságos utat?... A *Cork* világítóhajó mellett. Ez lesz az, követte John az ujjával azt a széles, szabad útvonalat a fenyegető zátonyok közt, ki a mély víz felé.

Abban a pillanatban nagy z sivaj támadt odakint. Felbódult a világítóhajó jelzése, váratlanul felbúgott a ködkürt is a kormányállásban, és felharsant Titty kiáltása:

- Ott egy másik bója!

- Hol? Hol? - ez Susan volt.

- Ott! Már eltűnt! Egy pettyes.

John felszökkent a kabinlépcsőre, épp csak kidugta a fejét, és szétnézett az áthatolhatatlan, szürke ködben.

- Milyen volt a formája? - kérdezte.

- Szögletes, azt hiszem - mondta Titty.

- Én még sose láttam - jegyezte meg Susan.

Roger ütközésig kihúzta a ködkürt fogantyúját, aztán tövig benyomta. Olyan éktelen túlkölést csalt ki belőle, hogy erre már valakinek válaszolnia kellett. De a ködből egyetlen hang szólt hozzájuk, a világítóhajó szokásos süvöltése.

- Jóval közelebb van, mint volt - állapította meg Susan. John ismét leugrott a kajütbe. Szögletes, pöttyös bója, mondta Titty. Buzgón keresni kezdett egy szögletes bójaábrát a tengerészeti térképen. Talált egyet, aztán kettőt, majd egy harmadikat is. A bóják pedig homokpadokat jelentenek. A homokpadok pedig csak úgy nyüzsögtek körülöttük. Mit lehet itt tenni? Mit tenne Jim? Mit kellene Jim szerint tennie? Borzasztó ez a sodródás, várva a szörnyű csikorgást a tőkesúly alatt, ami a zátonyra futást jelzi. Johnnak eszébe jutottak a goodwinsi hajótörések. Megjelent előtte a *Kobold*, amint megdől, felágaskodik és a fenéknek csapódik. Szinte látta, ahogy a palánk beszakad, és homok meg iszapos víz zúdul be a hajóba.

A fedélzetről kiáltás, majdhogynem sikoltás hallatszott:

- Megint egy bója! Irtó nagy!

- Belénk jön!

- John! John!

Egy szempillantás alatt a kormánynál termett, közben beverte a fejét, de meg se érezte. Látta ő jól azt a bóját. Egy hatalmas, lapos tetejű harangozó bója, benne lámpással, bukkant ki a ködből, és egyre közeledett a hajó dereka felé. Még húsz méter... tizenöt... öt...

John elmarkolta a hasznavehetetlen kormányrudat, és ide-oda lendítette, mint egykor a csöpp *Fecske* kormányát, megkísérelve megmozdítani teljes szélcsendben.

- Kapd el a mentőövet, Susan! - ordította. - Szétroppant minket, mint egy tojáshéjat!

Előreugorva letépte a mentőövet, behajította a kormányállásba, majd megpróbálta előrántani a csónakcsáklyát. Titty a kötélkóc seprűt kapta fel. De idő nem volt az ütközés elhárítására. Semmire sem volt idő, és mind a négyen lélegzet-visszafojtva várták, hogy az óriási vasbója bezúzza a *Kobold* vékony deszkaoldalát.

A becsapódás elmaradt.

A *Kobold*, lustán elfordulva az áramlattal, épp időben kifarolt. A roppant tömegű bója alig fél méterrel zúgott el mellettük, Titty rettentő igyekezetében még taszított is egyet rajta a kötélkóc seprűvel. Aztán már tíz méterre volt... tizenötre... húszra... Majd elnyelte a köd.

- Ördög és pokol! - fakadt ki Roger.

- Jaj, John! - tört ki Susan is.

John határozott.

- Ez így nem mehet tovább! - jelentette ki. - Ha nem kormányozunk, lehet, hogy a következőnél nem tudunk kitérni, és úgy telibe kapjuk, hogy arról koldulunk!

- De mit csináljunk?

- Fel kell vonni valamelyik vitorlát.

- Jim is ezt mondaná?

- Van jobb ötleted? Így csak sodródunk, tehetetlenül. És nem csak a bóják miatt. Akármelyik pillanatban bekövetkezhet, hogy egy gőzhajó elől kell félresiklanunk. És ha nem használunk vitorlát, nem tudunk elugrani.

- És tudod, hogyan?

- Azt hiszem - felelte John. - Egész jól csináltam tegnap, amikor Jim ellenőrizte, és mindent úgy hagyott itt, hogy lehet is kifeszíteni. Biztosan fel tudom valahogy vonni a fővitorlát. Annyira csak, hogy lendületet kapjon a hajó, és tudjuk kormányozni. Az orrvitorla is csak fel van tekerve, könnyű leengedni.

- Segíthetek? - buzdult fel Roger.

- Maradj nyugton! - állította le Susan.

A kormányállásból figyelték, ahogy John előrekapaszkodik a kajüt tetején. Látták, hogy egy-két kötelet megrángat, találgatva, melyik az igazi, amit aztán nekifog húzni, feszíteni. A fővitorla felső csücske kinyúlt a piros vitorlavászonból, és megindult felfelé az árboc mentén. Megakadt. John hátrakúszott, hogy kioldozzon egy összehúzószálat a vitorlarúd közepe táján. Susan meg Titty - noha pocsékul érezték magukat - pattantak és bogyták kifelé a többi összehúzószálat a fejük felett. A vitorla szabad lett; egy nagyobb redőbe hirtelen belekapott a szél, kipúposodott, majd összerogyott megint. John újra nekiállt húzni a kötelet. Ment, ment a nagy darab vitorla fel az árbocra, s közben kezdett megduzzadni. Megint megakadt.

- A patrác akasztja meg. Engedd ki!

- Patrác, patrác... Melyik is az?

- Ez itt. A jobb oldalon.

John tovább húzta a kötelet. Egy pillanatra eltakarta a csapkodó vitorla. Végre feljutott az árboc csücsáig. John, előbukkanva újra, most a felhúzókötelbe csimpaszkodott teljes súlyával, mint ahogy Jim Bradingtől látta... Meghúzta... Ez volt a helyes kifejezés... Hamar rögzítette a kötelet.

Aztán nekiveselkedett egy másiknak. A vitorlarúd süllyedt egy kicsit. A vitorla kisimult. A *Kobold* pedig nekilódult.

- Mit csináljak, John? - kiáltotta Susan. - Megindult!

- Csökkentsd a fővitorlát!

John előrehajolt, hogy kioldja az orrvitorla feltekert kötelét. Az orrvitorla lebomlott és ide-oda csapkodott.

- Kötelet bevonni! Ezen az oldalon! Ne hagyd libegni!

- Ezt ni! - figyelmeztette Roger Titty.

- Tudom! Gyere, segíts! Húzd, mint egy megveszekedett!

Ketten végül megbirkóztak a kötéllel, s a vitorla laffogása elnyugodott. A *Kobold* ismét siklott a hullámokon. John, megint lélegzethez jutva, csomóba tekerte a felhúzóköteleket az előfedélzen, és az árboc lábához rakta.

- Gyere, vedd át! - hívta Susan. - Gözöm sincs, merre menjünk.

- Most merre tart? - kérdezte John, hátrafelé kászolódva.

- Semmit se látok - felelte Susan.

- Állj odébb! - szólt rá John Rogerra, amint lehuppan a kormányhoz, s öccse a szél alatti oldalra húzódott, hogy ő bepillantasson a gondosan kifényesített kajütablakon át a tájolóra. A liliomtű billegett: északnyugat... észak-északnyugat... újra északnyugat... Jim nem azt mondta, hogy a dagály északkeletnek, a *Cork* világítóhajó felé viszi őket? Márpedig most északnyugatnak tartanak...

John odaugrott a fővitorla felhúzóköteléhez, és villámgyorsan engedni kezdte kifelé.

- Állítsd le, Susan! Állítsd le! Azonnal!... Még! Gyorsan! Egyenesen a parti zátonyok felé futunk!

John beakasztotta a kötelet, és elmarta a kormányt. A világítóhajó szakadatlan süvöltése most jobbról hallatszott, nem a *Kobold* közepe felől. John újra a liliomtűre meredt... északnyugat... észak-északnyugat... észak... észak-északkelet... északkelet... kelet-északkelet. Felnézett a ködben alig kivehető csúcslobogóra, mely élénken lengedezett az árboc végében.

- John! - kiáltott oda Susan. - Ha biztos vagy benne, hogy arra van a föld, miért nem indulsz egyenesen abba az irányba, hogy akárhogy is, de eljuss a partra?

Mind a hárman feléje fordultak.

- Nem lehet - rázta John a fejét. - Csak összetörnénk a *Koboldot*. A horgonyt már elvesztettem.

- Szerintem azt kellene pedig - hajtogatta Susan.

- Mondom, hogy nem lehet! - szólt majdnem dühösen John. - Eredj, nézd meg a térképet. Könnyen sziklának csapódhatnánk bent, messze a parttól is, s a ködben azt sem látnánk, merre ússzunk.

- Anya biztos helyeselné, ha megpróbálnánk...

- Azt nem hiszem... Sőt, apa sem helyeselné. Értsd meg, Susan, amíg a *Koboldnak* nincs semmi baja, nekünk sincs. De ha nekivisszük egy sziklának vagy mit tudom én, minek, akármilyen megeshet. Messze el kell kerülnünk mindent. A köd sem tart örökké... Tartsátok jól nyitva a szemeteket! Öröködjétek!

A *Kobold* csendesen, magabiztosan hasította a hullámokat. John kormányzott, föl-le tekintgetve a tájolóra meg az odafönt, árnyként lengedező csúcslobogóra. Susannak, Tittynek meg Rogernak majd kiesett a szemük, úgy meredtek a ködbe. Percenként négyszer a *Cork* világítóhajó elbúgta szokásos tutulását... És mindegyik mélabús kürtszó egy kicsit mindig közelebbről szólt.

Tizedik fejezet

KI A TENGERRE

Leginkább Susant viselte meg a dolog. John a kormányrúddal ügyeskedett a hátszélben, folyton attól rettegetve, hogy a vitorla átvágódik, és a vitorlarúd átesik felettük. Titty meg Roger kigúvadt szemmel örködtek, nehogy beleakadjanak valami másik óriási vasbójába, mely legalább olyan veszedelmes, mint egy szikla. Susannak azonban Jim Bradingen járt az esze, ahogy elkéserevedve húzza az evezőket keresztül-kasul azon a helyen, ahol a *Kobold*-ot hagyta. Mit fog tenni, amikor rádöbben, hogy a *Kobold* eltűnt? Telefonál anyának Pin Millbe?... Susant teljesen letaglózta a gondolat, hogy anya - amikor jelentkezik a vonalban - megtudja Jim Bradingtől, akinek ők a gondjaira voltak bízva, hogy kapitányuknak fogalma sincs róla, mi történt velük. Csak azért engedték el őket Jim Bradinggel vitorlázni, mert mindnyájan megígérték, hogy ki se teszik a lábukat a kikötőből. Most meg itt vitorláznak vakon egy akkora csónakkal, amekkorával még azelőtt soha. Anya sohasem engedte volna el őket egyedül egy *Kobold* méretű hajón, még a kikötőn belül sem, lett volna bár szélcsendes, napos, békés is az idő. Most meg itt vannak, a kikötőn kívül, percről percre gyorsabban suhanva a tömör, fojtogató ködben és az egyre erősödő szélben.

Adott szavukat ennél apróbb darabkákra már nem is szabdalhatták volna...

Bú-ú-ú...

Egyre közelebb és közelebb hangzott fel előttük a világítóhajó bús süvöltése.

Egyszer csak Roger lecsusszant az ülésről, és felhúzta a ködkürt hosszú rúdját. A vitorlafelvonás meg a *Kobold* mozgásba lendülése, meg igyekezete, hogy időben észrevegye a következő bóját, hogy Johnnak legyen még ideje kitérni, teljesen kiverte a fejéből a ködkürtöt.

- Hányszor tülköljek? - kérdezte John.

John meg sem hallotta. A világítóhajó rémesen közel került, s ő azon töprengett, hogy most mi legyen. Döntenie ugyancsak ripsz-ropsz kell pedig!

Titty válaszolt. A feje lüktetett, s bár rosszullet kerülgette, a ködjelzésekről tudott valamicskét.

- Három dudálás - felelte. - Hátszéllel haladó vitorlás. Emlékszel *Peter Duckra*?

Roger lenyomta a tolórudat. Susant egészen elképesztette a hosszú, harsogó tülkölés.

- Igazi bűgattyú! - jegyezte meg Roger.

Kihúzta, majd megint betolta a fogantyút. Aztán még egyszer. Utána fülelt.

- Valaki csak válaszol - mondta reménykedve.

De válasz nem jött a ködből... Más nem felelt, csak a láthatatlan világítóhajó hosszan kitartott bűgása.

A szél felerősödött. A vízfodrok hullámokká nőttek, s hol itt, hol ott fröccsentett fehér tajtékot egy-két hullám taréja, amint előbukkanva a ködből megemelte a *Kobold* orrát, majd elnyúlt alatta.

- Figyelj rám, Susan! - mondta John. - Ez így nem mehet tovább. Közel kell jutnunk a világítóhajóhoz, s azon túl megint töméntelen zátony vár ránk. Fogd a kormányt, amíg lemegyek, és még egyszer megnézem a térképet. Egyre vigyázz csak, hogy át ne vágódjon a vitorla. Kutya erős a hátszél, rém nehéz tartani a hajót. Állj erre az oldalra, úgy látod a tájoló.

Susan átvette a kormányrudat. John a kajütblakon át rámutatott a lilimtüre.

- Nagyjából északkeletnek tartsd... Amennyire tudod... De vigyázz az átvágódásra!

Susan figyelt. Csak legalább nyugton maradna a vékony fekete kormányvonal az ÉK-i jelzésen! Nagyon kilendült... Most meg a másik irányba!

A fővitorla kötele hirtelen elernyed. A vitorla behorpadt. A vitorlafa kezdett befelé csapódni. John tüstént megmarkolta a kormányrudat. A vitorlarúd visszalendült, és a kötél egy rándulással kifeszült.

- Épp jókor! - fűjt egyet John. - Borzasztó óvatosan kell!

- Vedd át a kormányt! - nyelt nagyot Susan. - Majd én lemegyek a térképért.

Lekullogott a meredek lépcsőn a kajütbe. Alig tette le mindkét lábát a padlóra, s kapaszkodott meg fél kézzel az asztalban, mikor azon vette észre magát, hogy hatalmasat nyel, bár inni nem ivott. Mintha semmi levegő nem lett volna odalent... az égvilágon semmi. Az nem lehet, hogy tengeribetegség kerülgeti! Mégis! Érezte, hogy táva a szája... Levegőt!... Levegőt akart... Feltekintett a feljáróból a ködre. Látta John fejét, vállát, ahogy előredől, balra, majd jobbra, mögötte tompa, szürke háttér... Csak a kabinpadló ne fickándoza a talpa alatt! Megrogyant, s letottyant az ágyra... Még rosszabb... Újra talpra állt, a padlóhoz erősített asztalba fogódzkodva, mely látszatra szökni próbált. Gyorsan! Gyorsan! Egy perc még idelent, és isten tudja, mi lesz! Hol a térkép? Lecsúszott az asztal alá. Bemászott utána, elcsípte, odatámolygott a lépcsőhöz, és kivánszorgott...

- Hé, megsérültél? - kérdezte Titty.

- Semmi baj - nyeldekelt Susan, és mélyeket szippantott a ködből. Már jobban volt. Talán újabb vaklárma az egész. De már attól is, hogy lepislantott a mély, szűk kis kajütbe, újra furcsán érezte magát. Nem szabad lenéznie. Csak előre szabad, bele a ködbe... Bóják... világítóhajó... Ki törődik akkor a többiekkel, ha neki valami baja történne?

Hallotta, hogy John beszél. Mintha a távolból jönne a hang. Lehet, hogy már jó ideje beszél. Mit mond? Nem! Nem! Nem lehet igaz!...

- Zátonyok a világítóhajó mögött... Rengeteg... Meg a part felőli oldalán is... És az a nagy rakás zátony, ahol, Jim mondta, azok a jachtok hajótörést szenvedtek, valahol amott lesz.

John a ködbe mutogatott.

- De van egy szabad kivezetőút köztük. Elég széles bármilyen hajónak, csak ne kerüljünk túl északra...

- De nem!... Nem tehetjük! - Susant megint a sírás környékezte.

- Ki kell jutnunk a zátonyok közül! - gyözködte John. - Itt nem biztonságos! Nézd meg magad, ha nem hiszed!

Susan a térképre meredt. Verdesett a szélben, ahogy John tartotta. Susan nézte, nézte, de mintha üres papírlap lett volna a szeme előtt. A látása egyszerően nem működött. Mit akar John? Mit mondott, hol vannak most? John motyogott, mintha magával ellenkezett volna, nem vele. És a ködkürt megint felüvöltött, közvetlenül mellette.

- Ó, szűnj meg, Roger! - jajdult fel Susan.

- Még kétszer kell - replikázott Roger -, különben azt hiszik, hogy élesen szélnek haladunk!

- Ki hiszi?

- Bárki, aki hallja! - kiabált Roger, miközben lenyomta a dugattyút, s a ködkürt újra felbódult.

- Már csak egyszer - mondta bocsánatkérő hangon, kihúzva a rudat. - Ez az utolsó.

Susan odanyomta Johnnak a térképet, és kezét a fülére szorította.

John még mindig beszélt, mikor Susan ismét képes volt figyelni rá.

- Nem állhatunk meg - mondta. - Még ha nem is lenne vitorlánk, a tengeráramlás elszállítana valamerre. Láttátok, hogy száguldott el velünk a bóják mellett! Ha rásodor minket egy zátonyra, észbe se kapunk, már ripityára is törtünk! S ha mégis túljutunk a világítóhajón, zátonyokba botlunk azon az oldalon is. Elfelejtettétek, mit mesélt Jim arról az emberről, aki elveszítette a csónakját? Bizonytalan helyzetben kerülni kell a zátonyokat. Kihúzódni a nyílt tengerre, és ott is maradni. Ő is azt tenné, ha a fedélzeten lenne. A lehető legsürgősebben kifutna, és addig várna a visszatéréssel, míg ki nem derül. S ha egy csöppet délkeletnek megyünk... Csak rá kell nézni a térképre!

- Hisz azt sem tudod, hol vagyunk!

- Igenis tudom! A világítóhajó közelében! Hallgassátok!

Bú-ú-ú-ú-ú!

- De nem lehet...

- Csak így lehet! - szögezte le John.

- Pedig megfogadtuk, hogy semmi kincsért nem megyünk ki a tengerre - mormogta Susan, és elfordította a fejét. Nem bírta elviselni, hogy Titty meg Roger bámult rá, fürkésző tekintettel.

- Nem szándékosan tettük - érvelt John. - A tengeren ragadtunk, és nem mehetünk vissza ilyen ködben. Ha megpróbálnánk, holtbiztos, hogy összetörnénk valamit a *Koboldon*. Mintha szűk kapun próbálnánk átjutni töksötétben. Az ellenkező irányban viszont tárva a kapu. Beláthatjátok. Ha kicsit kelet-délkeletnek tartunk, megússzuk. Semmi sincs, amibe belebotlanánk kilométereken át. Nincs más választásunk. Muszáj így tennünk. Délkeletnek, egész kicsit keletnek... akkor semmi baj se lesz. De most azonnal, különben késő. A világítóhajó rémesen közel van...

Bú-ú-ú!

A *Cork* világítóhajó tizenöt másodpercenként felüvöltő kürtje, akár egy roppant óra ütése figyelmeztette őket arra, hogy örökké nem húzhatják-halaszthatják a döntést.

- Nem tarthatjuk meg az ígéretünket, amikor már megszegtük - szólt közbe Titty.

- Az ott megint bója? - mutogatott John. - Örökdjete! Nekem a tájolókat kell figyelmem...

- Dudálhatok megint a ködkürttel? - kérdezte Roger.

- Ne! Várj egy fél pillanatot! Határoznunk kell.

- Fogadjunk szót Johnnak - javasolta Titty. - Apa is ezt mondaná... Tudjátok! Élethalál-kérdésben a kapitány szava parancs! Persze élethalál-kérdés nem áll még fenn, de könnyen bekövetkezhet, ha nekiütközünk a *Kobolddal* egy zátonynak.

- Hogy jutunk egyáltalán vissza? - siránkozott Susan.

- Ha egyfolytában délkeletnek megyünk, míg fel nem száll a köd, akkor csak hátraarcot kell csinálnunk, és visszajövünk északnyugat felé... Különben akkor már látni is fogunk...

Bú-ú-ú!

Felüvöltött a jelzőhajó kürtje, s John döntésre jutott. Egyetlen pillanatig sem késlekedhetett.

- Azonnal indulunk kifelé! - rendelkezett John. - Gyerünk, Susan! Vitorlát átváltani! Kormányozni is könnyebb lesz. Gyerünk! Ki kormányozzon, te vagy én? Inkább te! Ha szólok, fordítsd át! Előbb a fővitorla felhúzókötele jön. Még ott van a patrác is, ki kell feszíteni, a másikat meg ki kell eresztetni, míg a vitorlarúd át nem csap. Titty! Te fogod elengedni... Gyerünk, Susan!

- Hát az orrvitorla? - kurjantott Roger. - Azt én?

- Te csak ne foglalkozz az orrvitorlával, az később jön! Amikor rendben átfordítottuk a vitorlarudat... Kész vagy, Susan?

Susan a kormánynál termett, szeme akaratlanul is a ködbe vesző lobogót kereste odafönt, mint már annyiszor a pici *Fecske* árboclobogóját messze, az északi tavon. John a fővitorla kötelét húzta befelé, amilyen gyorsan csak bírta.

- Még ne, Susan! Még ne! Ne engedd még! Segíts neki, Roger! Majd amikor lekötöttem.

Egyszer rátekerte a kötelet, aztán nekikészült a patrácnak. A kormányállás látszólag dugig volt kötelekkel.

- Na most! Ereszd, Titty! Rajta, Susan! Átváltani! Feküdj neki a kormányrúdnak, Roger! Ez az! Jön a rúd!... Most!

A vitorlarúd hirtelen elcsapott a fejük felett, de John annyira húzta, hogy nem lendült át túlságosan. Hirtelen rándulással állt be; John dupla ilyen rosszra számított. A *Kobold* balra dőlt. John odaerősítette a patrácot, a fővitorla kötelét pedig kiengedte, jóval gyorsabban, mint ahogy bevonta.

- Kösd ki! - ordította. - Vissza ne engedd!

Susan és Roger a kormányrúddal birkózott.

- Jaj, vigyázz!... Ne hagyd visszacsapódni!

- Vedd át! - könyörgött Susan.

John kifulladásra kapta el újra a kormányt.

- Kiereshetjük az orrvitorlát. Igen. Behúzókötelet engedd!

Az orrvitorla kibomlott, amint szabadjára engedték. Laffogásra sem maradt ideje, mert Susan berántotta a bal oldali behúzókötelet, és megfékezte.

John, két kézzel markolva a kormányt, a tájoló ide-oda táncoló liliomtűjét leste a kajütblakon keresztül. Dél-délkelet... délkelet... délkelet-kelet... Ezt az irányt kell tartani. Könnyebb így, hogy hátulról kapják a szelet. Nem kell rettegni átcsapódástól meg az azzal járó veszélyektől: vitorlarúdtöréstől, merevítőszakadástól vagy akár az árboc kettéroppanásától. Lehet, hogy a vitorlák nem álltak olyan szépen, mintha Jim feszítette volna ki őket, de azért remekül szolgálták a *Koboldot*. A térkép az átfordulás és az útvonalváltás zűrzavarában lepottyant a kormányállás padlójára. John felkapta a talpa alól, ránézett, aztán megint a liliomtűre. Az ördögbe! Már túl délre mutat! Lenyomta a kormányrudat, s a liliomtű visszabillent az eredeti helyzetbe, még egy kicsit túl is azon. Megint vissza. John nekifeszült a kormánynak, és egyszerre igyekezett lesni a térképet is meg a tájolót is. Ez az, biztosan jó lesz így. Szabad a víz egészen a térkép szélén jelzett *Sunk* világítóhajóig. Odakint semmi baj sem érheti őket. Jim is ott kint várt. Jim ugyanígy tett volna. Apa is. John meghökkent, mikor ráébredt, hogy hiába a vak bolyongás a ködben, hiába a megszegett ígéret, hiába a kutyaszorító, amibe kerültek - mégis nagy kő gördült le a szívéről. A döntés megszületett. Holtbiztos, hogy helyesen döntött. Előbb vagy utóbb felszáll a köd, majd akkor gondolhat a visszatérésre. Most csak egy dolga volt: egyenesbe tartani a hajót, kerülni az ütközést, és menni, menni, amíg messzire nem jut azoktól

az undok zátonyoktól, melyek csak arra vártak, hogy megkaparintsák vakon tapogatózó kis hajóját. Hiába nyomta annyi gond a vállát, John majdhogynem boldognak érezte magát.

Odabiccintett Rogernak, aki ugrásra készen vár a ködkürt felhúzott dugattyújával.

- Jól van. Háromszor, még hátszél van. De figyelj közben! Figyelj, ahogy csak bírsz! Bele ne rohanjunk egy bójába!... Titty! Te is! Hé, veled meg mi van?

Titty mindkét kezét a homlokára tapasztotta.

- Jaj de szégyellem! - suttopta. - Én... én azt hiszem, rosszul leszek.

- Senki se lesz rosszul - mondta John elszánt hangon, mintha biztosra is venné, bár nehezőre esett, látva Titty elzöldült képét. A szél tényleg jobban fűjt, és a *Kobold* bukácsolva haladt. John Tittyről Susanra pillantott. Susan a kormányállás sarkában gubbasztott, nekidőlve a kajüt-tetőnek, fejét a karjára hajtva. A válla rázkódott.

- Susan! - szólt oda neki John. - Susan! Tudom, hogy minden remekül megy.

Válasz semmi. Susan segített, hogy új irányba tereljék a *Koboldot*. Ő volt az első tiszt, mint egykor a kis *Fecskén*, végrehajtva a kapitány parancsait. De most, hogy a kapkodásnak vége lett, volt ideje újra elgondolkodni, s minden kételye visszatért. Tittynek meg Rogernak sokkal könnyebb volt. Ők nem tudtak magukon segíteni. Értük ő és John volt felelős. „...hogy nem megyünk a kikötőn túlra.” Most meg hol vannak? A kikötőn túl, felhúzott vitorlával, s percről percre sebesebben futnak az erősödő szélben. Percről percre távolabb a nyílt tengeren, távolabb Pin Milltől, ahol anya meg Bridget várja őket felvitorlázni a folyón, távolabb a felixstowe-i dokktól, ahol Jim Brading majd kinézi a szemét, hogy megpillanthassa hajóját a ködben. A szél feltámadt. S leszáll majd az este is. Ők meg csak rohannak, rohannak ebben a vastag ködtakaróban. S mindennek a tetejében még ott volt ez a förtelmes érzés a gyomra tájékán, amitől állandóan nyelni kellett, s akármilyen mélyeket is lélegzett, valahogy nem jutott elég levegőhöz.

- Susan! - szólt megint a hűgának John.

Susan felemelte a fejét, s John meglátta a lecsorgó könnypatakokat testvére arcán.

- Ez örület! - zokogta Susan. - Vissza kell mennünk! Ezt nem szabad! Én nem akartam, én ezt nem bírom ki!

- Nem mehetünk vissza! - tört ki John. - Veszélyes megpróbálni is!

- Muszáj! - hüppögte Susan.

Roger, aki épp a következő lármás dudajelet akarta leadni a ködkürtön, döbbsen bámult rá. Ilyennek sohasem látta Susant.

Akkor azonban Titty belekapaszkodott a kormányállás peremébe, és kihajolt.

- Rókázik - mondta Roger.

John kinyújtotta a kezét, hogy tartsa Titty vállát.

- Hagyjatok - nyögte Titty. - Nem hanyok. Nem tudok. Csak a szokásos fejfájás. Mindjárt rendbe jövök, ha lefekszem egy picit.

Odavánszorgott a lejáróhoz, lelépett az első lépcsőfokra, a következőn megcsúszott, és lebuk-fencezett a kajüt padlójára.

- Titty, nem történt bajod? - üvöltött John. - Hé, Roger! Eredj, segíts neki! Én nem hagyhatom itt a kormányt.

Ez már sok volt.

- Majd én! - rikoltott Susan ádázul. Vett egy nagy lélegzetet, és letántorgott a kajütbe. John meg Roger csak lestek egymásra rémulten. Egyikük sem szólt. John megint a kormányzásnak szentelte a figyelmét, Roger pedig egy tanácstalan pillanat után folytatta az örökdedést.

Lent, a kajüt előterében Titty felkászálódott az ágyára. Valami dübörgött a fejében, majd szétvetette. Susan, ismét első tiszti minőségben, mint aki megbízatást kapott, pokróccal kitámasztotta hűgát. Ekképpen tudta csak elérni, hogy le ne guruljon. Az egyik pillanatban még Titty fölé hajolt, a másikban már kapaszkodott az ágy szélében, hogy el ne vágódjon. Valahogy azért sikerült betakargatnia egy pléddel.

- Próbálj elaludni - mondta Tittynek.

- Így jó, ha fekszem.

Akkor azonban bekövetkezett, amitől Susan rettegett. Kiér-e időben a kabinból? A szeme előtt karikák táncoltak. Nagyokat nyelt, bár üres volt a szája. Rávetette magát a lépcsőre, négykézláb felkúszott rajta, beesett a kormányállásba, és elmarta a párkányt, mint azelőtt Titty.

- Böh... buh... böh... - öklendezett. Majd újra és újra. Mikor abbahagyta, ráébredt, hogy eltakarja John elől a tájolót. Átvonszolta magát a szemközti sarokba, ott lezötytyent, s a párkányba kapaszkodott, hátha megint hánynia kell.

- Susan! - szólalt meg John. - Szegény öregem! - Válasz semmi.

- Susan! - szólította megint John. - Sajnos muszáj bögetni a ködkürtöt.

Susan nekidöntötte a fejét a kabin falának, és zokogásban kört ki.

John szája megremegett. Keményen összeharapta. A szeme csak úgy égett. Egy pillanatig meg-ingott, hogy feladja, és visszafordul. Előrekémlelt a szürke ködbe. Nem! Folytatnia kell! Az egyedüli biztonságot odakint remélhette. Keményen megvetette a lábát a szemközti ülésen. Rászegezte a szemét a tájolóra. A látása most valahogy nem akart tökéletes lenni. Délkelet... délkelet-kelet... kelet-dél... délkelet-kelet... Biccentett Roger felé.

Roger lenyomta a ködkürt tolattyúját egyszer, kétszer, majd még egyszer. Ha John azt mondja, így helyes, akkor biztos úgy van. Roger megpaskolta Susan hideg kezét.

A *Cork* világítóhajó süvöltése már messze mögöttük hangzott. Elöttük viszont szürke köd-függöny takart mindent. Ott volt a nyílt tenger.

Tizenegyedik fejezet

MOST KI A HIBÁS?

- Ugyan mi ez?

Már jó ideje egy újabb hangot észleltek a ködben... a hosszú bűgásnak vége se akart szakadni, azt egy perc szünet követte, majd megint egy hosszú bűgás, mint az első, aztán csönd majdnem egy percig, mire ismét az a két hosszú következett.

- Ez az a világítóhajó, ami a térkép szélén van - jelentette ki John. - A *Sunk*, ahol Jim lecövekelt Doverből jövet. Nem lehet más... Megcsináltuk! Kint vagyunk, biztonságban, és semminek se mentünk neki! Ugye látod, Susan, hogy jól tettük?

- Pedig nem is lenne szabad itt lennünk - nyöszörögte Susan. - Őah... Uh... Őah...

Mintha egészben nyelt volna le egy almát, ami most igyekezne vissza, csak túl szűk hozzá a torka.

A szél egyre vadabbul kergette a *Koboldot* a ködön át hullámhegyre föl, hullámvölgybe le. John rájött, hogyan könnyítheti meg a dolgát, ha kormánykötelet használ. Először fogalma sem volt, mire való, de kis idő múltán ráhurkolta a kötelet egy villára, s az átvette valamelyest a kormány iszonyatos húzását. Roger hébe-hóba felbőgötte a ködkürtöt. Egy ideig szörnyen be volt gyulladva, de most már sokkal kevésbé. Felfogta ugyanis, hogy John kevésbé ideges, amióta kijutottak a zátonyok közül. S minthogy Titty odalent volt kinyúlva, meg Susan is tengeribeteg lett, Roger úgy érezte, ő meg John felelősek a hajóért. Különben is, egy nap hajós lesz ő is, mint apa, akkor pedig berezelésnek nincs helye. Aztán meg, telik-múlik az idő, örökké senki sem marad ijedős.

- Az áldóját, John! - rikkantott Roger. - Gyorsabban siklunk, mint a leggyorsabb villám!

- Tűrhetően - bólintott John.

Az a két hosszú bűgás mind közelebb és közelebb hangzott, aztán elhagyták, és egyre inkább lemaradt. Meg sem látták a világítóhajót, pedig igencsak szorosan húzhattak el mellette.

Két óra múlva valami fordulat állt be. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha hirtelen több fény lenne.

- Sokkal messzebbre látok - jelezte Roger.

- Felszáll végre a köd! - lelkesedett John. - Tudtam én! Ez a szél el kell, hogy fújja!

- Ritkul - erősítette meg Roger, miközben figyelte, hogyan tépik rongyossá a páraréteg alját a fehér csipkés, szürke hullámok.

- Valami közeledik - jegyezte meg John hátrapillantva.

- Mi az? - kérdezte Roger, s ő is hátranézett.

A köd valóban világosodott körülöttük, csak a hátuk mögött telepedett rá valami nagy, fekete felleg a hullámokra.

- Eső - mondta John.

- A szél volt az előőrs - vigyorgott Roger, mert eszébe jutott, amit annyiszor hallott apától: „Ha eső előtt feltámad a szél, hamarosan vitorlázunk ma még...” - Felvonjuk a tarcsvitorlát?

- Természetesen nem! - felelte John. - Nem tanácsos messzebb menni a kelleténél, még vissza is kell jutnunk. Egyébként nagyon jól viselkedik a *Kobold*. Pompásan bírja az iramot most is. Hahó! Figyeljete! Hallotok valamit?

Mindenki fülelt. A szél a vitorlaköteleket cibálta. A hullámok zúgva rohantak tova. Itt is, ott is megtört egy hullám taraja, és fehér tajtékká porlott szét.

- Ott van!

Előttük alig hallhatóan felbúgott két hosszú meg egy rövid dudálás.

- Egy másik világítóhajó - jelentette ki John. - Jóval odébb van.

Susan felemelte megviselt ábrázatát, és körbepillantott.

- Dereng már, John. Tényleg. Egész messzire látok. Nem fordulunk meg?

John megint hátratekintett.

- Nem tisztult még ki eléggé - felelte. - És nézd, mi közeledik!... Nem tanácsos épp most megfordulni.

Míg beszélt, lepottyantak az első esőcseppek. Csöpp... Csöpp...

Doboltak a feszes vitorlákon.

- Viharkabátot! - hadarta John. - Futás!

- Nem bírok lemenni - nyöszörgött Susan.

- Tartsd a kormányt! - mondta John. - De ne, őrködj inkább! Túl nehéz ez...

John teljes erőből nyomta a kormányt fölfelé, az együttesen rátörő szélben és szakadó esőben.

- Derék, Roger!

Roger már bukdácsolts is lefelé a kajútbe. Előreevickélt. Titty sápadt képe nézett fel rá az ágyról.

- Mi van? - motyogta.

- Viharkabát kell nekik - felelte Roger. - Zuhog...

- Visszafordultunk már?

- Nem... De talán nemsokára... Susan akarja, de John azt mondja, nem tanácsos, amíg el nem vonult az eső. Beborult. - Roger továbbevickélt, átfurakodott az árboc meg az ágy között, és előráncigált egy halom esőkabátot a szekrényből. Lecsüccsent a padlóra, és ott válogatta szét őket.

- Ez Johné meg az enyém - mormogta. - Emez itten Jimé...

- Ó, az áldóját! - jajdult fel Titty. - Ronggyá ázik nélküle.

Egy pillanatra felrémlett előtte a *Kobold* kapitánya, amint a zuhogó esőben egy kikötőbakon gubbaszt a móló végében.

- Ez Susané?

- Nem. Az enyém - felelte Titty. - Zöld akasztója van. A Susanénak barna.

- Megvan. Hé, Titty, hogy van a buksid?

- Jobban. Ne rakd el a viharkabátomat. Én is jövök.

Roger feltápáskodott, és visszaküzdötte magát a hánykolódó kajütön át. Odafönt már eső csapkodott a tetőn. Roger nekitántorodott az asztalnak, felbotlott, és karjában a viharkabátokkal elvágódott. Összeszedte magát, és felállt. A lépcsőkről csöpögött az esővíz. Sietni kell. Kidugta a feljáróból az esőkabátokat. Valaki elvette tőle. Aztán ő is felkecmergett.

- Titty jobban van - jelentette. - Feljön...

- Nem jön fel! - kiáltotta Susan. - Semmi szükség rá, hogy mindenki elázzon. Titty! Maradj, ahol vagy, tessék feküdni!

Titty épp lerakta a lábát a padlóra, mikor meghallotta Susant.

Egy pillanatig tétovázott. Ám lódult egyet a hajó, s úgy elkezdett lüktetni a feje, hogy mégis másképp döntött. Nincs értelme fölmenni, csak rosszul lenne, minek rontson még ő is a helyzeten. Visszafeküdt az ágyára, hallgatta az esőt meg a hullámok loccsanását, döngetését a *Kobold* vékony palánkjának túlsó oldaláról... Jim a móló végében... Anya és Bridgie... Rémes! De végre igazi hajóút! Ha legalább Nancy kapitány tudná!

- Te is, Roger! - rendelkezett Susan. - Jobb, ha száraz maradsz.

- Akkor ki fog örködni? - nyafogott Roger. - Ki fog dudálni? Pedig új az esőkabátom. Sehol se lyukas.

- Á, hadd maradjon! - intett John. - Ide figyelj, Rogie! Kapaszkodj jól bele a kormánykötélbe, amíg bedugom a karom a köpenybe. Ne! Előbb mássz bele rendesen a tiédbe!

Nem is olyan egyszerű belebújni egy viharkabátba, miközben a hánykolódó *Kobold* ide-oda dobálja az embert a kormányállásban. Rogernak sikerült nagy nehezen, aztán egy rémülettel vegyes, boldog pillanatig a kormányba és a kormánykötélbe csimpaszkodva élvezte, hogy ő vezeti a hajót. Susan nem veszködött sokat a viharkabátjával. A vállára vetette, mint egy palástot, meg se próbálta beledugni a karját, csak kucorgott magába roskadtan egy sarokban, s hagyta, hadd csordogáljon lefelé az eső a nyakába. John, a hátát a kormányrúdnak vetve, hogy Rogernak segítsen, magára rángatta a köpenyét, előkapta a viharkalapot a zsebéből, és keményen a fejébe nyomta.

- Tedd föl a kalapodat, Susan! - szólt a húgának. - Miért legyen vizes a hajad, ha nem muszáj? Te meg kösd meg az állad alatt, Rogie, még elhagyod! Most jó. Na, tisztességes zuhét kapunk! Hallgassátok, hogy csapkod!

Az eső eleredt, s mint egy fehér fal, rászakadt a tengerre.

Egyetlen szempillantás alatt a vitorla mélyvörös lett, a csúcsától az aljáig átázott, mint a szivacs. Ömlött a víz rajta, végigcsorgott a vitorlarúdon, le a kajüt tetejére. Mintha dézsából öntötték volna, hangosan paskolta a fedélzetet, s zúdult lefelé a szél alatti mellvéd vízlefolyó nyílásain. A kötelek elsötétedtek, megduzzadtak. Sugárban áradt a víz le a kabintetőről a kormányállásba. Susan odakúszott a csapóajtóhoz, hogy becsukja, de már tócsában állt a víz a lépcső aljában.

- Kár, hogy tele van a víztartály - mondta Roger, s tátott szájjal szembefordult az esővel, széllel, hogy mint egy tutajon hanyódó hajótörött, megnedvesítse kiszáradt torkát.

John halvány vigyorral nyugtázta, azért csak ennyivel, mert a zivatarral érkező szél igencsak megnehezítette a *Kobold* irányban tartását. Egyszer csak tekergőzni kezdett, mert a viharkalap ellenére a hideg esővíz valamiképp utat talált magának befelé a tarkójánál. Átkukucskált a kajütablakon a tájolóra, de alig látta, mert patakokban folyt a víz az üvegen.

Roger leszedte a füles csavart, s kitárta a kajütablakot, azt a kajütablakot, amit Susan oly gonddal fényesített ki, ha nem is ezer éve, bár annyinak tűnt, hanem csak ma reggel, amikor a

harwichi kikötő védelmében horgonyoztak. John fellélegzett. Legalább látta a tájolót, ha nem is kiválóan, mivel a csapóajtó rá volt hajtva, s a feljáró két ajtószárnya is be volt csukva. Egész oda kellett hajolnia, hogy ki tudja venni a liliomtűt.

- Az eső legalább olyan pocsék, mint a köd - jegyezte meg. - Nem ártana megint használni a ködkürtöt.

- Igenis, uram! - ugrott Roger.

Susan összerázkódott, amikor közvetlen mellette felhangzott a három fülsiketítő bömbölés.

A távolban megszólalt egy gőzhajó szirénája meg egy világítóhajó szabályos ködjelzése, két hosszú és egy rövid dudálás, mely egy ideje már nyugtalanította John.

A zivatar hullámokban rontott rájuk. Alighogy elvonult az egyik, s néhány percre látszólag kitágult a világ, már zúdult is utána a másik, mígnem úgy összezsugorodott körülöttük a tenger, hogy vitorlásuknak csak egy apró, kerek vízfelület maradt, s a záporosó, mint egy bura borult rájuk.

- Figyelj csak, Susan! - kiáltotta John. - Látod, hogy nem tanácsos visszafordulni, amíg tombol a vihar?

- De ugye megfordulunk, amint eláll? - kérdezte fancsali képpel Susan. - Még besötétedik, mielőtt kideríthetnénk, hol vagyunk.

- Abban a minutumban visszafordulunk, amint annyira kitisztul, hogy látni lehessen - felelte John. - Addig szó sem lehet róla...

- Ígérd meg, hogy a legislegelső alkalommal megfordulunk! - könyörgött Susan.

- Jól van hát! - adta meg magát John.

Susan erősen fogódzkodva talpra állt. A viharkabátjáról hatalmas pocsolyára való víz loccsant le a padlóra. Előbb egyik karját, majd a másikat is bedugta a kabátba. John, bár figyelmét a kormányzásra fordította, reménykedve nézte Susant.

- Jobban vagy? - kérdezte végre. - Jó öreg Susan!

- Apa szerint rengeteg hajós tengeribeteg, ahányszor csak vízre száll - állította Roger.

- Ez többé-kevésbé amiatt volt, hogy egyáltalán nem lett volna szabad kijönnünk a tengerre - sopánkodott Susan. - Hány órája vitorlázunk már?

- Sok-sok órája - felelte Roger.

- A karórám lent van a kajútben - intett John. - Nézd csak meg a faliórát, Roger!

Roger kinyitotta a feljáró egyik ajtószárnyát, és bekukucskált.

- A teremtésit! - hördült fel. - Majdnem hét!...

- Vissza ugyanannyi lesz az út - figyelmeztette őket Susan.

- Még hosszabb - jegyezte meg John. - Szél ellen... Rég sötét lesz, mire visszaérünk...

- Lavírozni fogunk? - érdeklődött Susan.

- Éppúgy, mint akkor éjjel a tavon, a *Fecskével*, amikor százat számoltunk bal csapáson, százat jobb csapáson.

- Azon az éjszakán, amikor majdnem beleütköztünk egy szigetbe - említette meg Roger.

John hallgatott. Nem volt szükség eszébe juttatni a történeteket. Túlságosan is jól emlékezett rá, meg arra, mikor anya megjegyezte, hogy nagyon közel járt a mulyasághoz, meg hogy

megtiltotta nekik az éjszakai vitorlázást. Már egy ideje azon morfondírozott, hogyan kellene kormányoznia, hogy ugyanazon az útvonalon jusson vissza, ha a szél szembefúj. Sötétben százszorta rosszabbnak ígérkezett. Azzal vigasztalta magát, hogy az a vad éjszaka a tavon két teljes évvel ezelőtt volt, azóta ő is sokkal idősebb lett. Csakhogy most tengeren voltak, nem tavon. Sehol egy kikötésre alkalmas zug, ahol szunyókálhatnának.

- Tán fordul a szél - szólalt meg végül.

A lökésekben rájuk törő zivatar még mindig ugyanabból az irányból támadott, de ők csak mentek, mentek, s közben a vitorlákat, a fedélzetet, a kabintetőt és viharkabátos hátukat csak úgy verte, püfölte a víz. A világítóhajó addig szemből jövő süvöltése egy idő után valahonnan észak felől hallatszott, aztán fokozatosan elhalt mögöttük.

Mire az utolsó zivatarfellegek is elvonultak a mord, háborgó tenger felett, már sötétedni kezdett előttük az ég alja.

- Elállt az eső - éledezett Roger.

Előretekintve nem láttak egyebet, mint szürke vizet, fehér tarajos hullámokat meg az égből egy fakó szeletet a szürke felhők között. Szárazföldnek egy csipet nem sok, annyi nyomát sem látták.

A *Kobold* mérhetetlenül egyedül volt, hol felágaskodott, hol előrebukott s csak rohant, rohant. Siklott, mint a villám, mégis lehagyták a sebesebben vágató hullámok, melyek nekirontottak a hajónak, megemelték, majd továbbhőmpölyögtek. Az oldálnak csapódó, nagy durranással szerteporló víz hosszú tajtéksörényt húzott maga után.

- Forduljunk már meg! - könyörgött Susan.

John vett egy nagy lélegzetet, és a tájolóra pillantott segítségért.

Eddig egyfolytában nagyjából délkeletnek vitorláztak. Visszafelé úgy-ahogy északnyugatnak kellene tartaniuk. Egy pillanatra szembefordult a széllal, hogy egész arcával érezze közvetlenül az erejét. Pocsékabb volt, mint hitte. A szélirány változott egy kissé. Hazafelé a képükbe vágó ellenszélben kell majd haladniuk. Végig ferdézniük kell, cikcakkban az egész úton. John pedig egyáltalán nem volt benne biztos, merre is van az a hazaút. Az áramlat lehet, hogy egészen más irányba vitte őket, mint amit a tájoló mutat. Az apály meg a dagály alighanem hol erre, hol arra sodorta őket. Pedig mostanára igencsak besötétedett. Ami azt illeti, tengeren a sötét semmivel sem rosszabb a ködnél. De mi van akkor, ha a part meg a homokpadok közt éri az embert az éjszaka? Pedig Roger csak úgy csüggött rajta, hát még Susan, aki megbízott benne, hogy vissza is viszi őket, úgy, ahogy kihozta. John tudta, nem szabad elárulnia nyugtalan érzéseit. Úgy is van, megpróbál majd visszakecmeregni a világítóhajókhoz. Hogy is csinálta Jim? Egy helyben téblábolt, míg meg nem látta a befelé vezető utat. Ha rábukkannának a *Sunk* világítóhajóra, miképpen Jim, és látótávolságon belül maradnának hajnalig...

- Rendben! - jelentette ki John. - Most fordulunk át. Be kell húznunk a fővitorla felhúzókötelét, amikor átsap. Szólj, ha elszántad magad.

- Mehet - bólintott Susan. - Minél előbb, annál jobb...

- Hajrá! - rikkantott John, hátrapillantva a fehér tarajú hullámokra. A kormánykötelet eleresztve hagyta a kormányrudat becsapódni, és Susan segítségével húzni kezdték a vitorlafordító kötelet.

A következő pillanatban elszabadult a pokol.

A heves szél hirtelen mintha hurrikánná változott volna. Amíg széllal vitorlázik az ember, nem is érzékeli igazán, mennyire erős. Teljesen más lesz, amikor szembefordul vele.

Amint a *Kobold* oldalával a hullámokra fordult, egészen megdőlt. A szél alatti oldalon víz özönlött a fedélzetre. John meg Susan belecsimpaszkodtak a kormányállás szélébe. John, amikor megkísérelte lefogni a kötelet, érezte, hogy víz alatt matat a villán. Susan markából kicsúszott a kötél. John tartani tudta magát, és rögzítette a kötelet, miközben a hullámok a könyökét nyaldosták.

- Nyomd le a kormányt! - üvöltötte, de Susan elcsúszott, nem bírta tartani. Roger szerencsére lepottyant az ülésről a kormányállás fenekébe, és ott is ragadt.

- Könnyen le is röpülhettem volna a fedélzetről! - hangoztatta később. Akkor teljesen megkukult.

John maga rántotta le a kormányt, amikor a *Kobold* nekirugaszkodott, és nyargalni kezdett a tornyosuló hullámokon át. A hajó átfordult.

Csatt... Bumm...

Az orrsudár a víz alá bukott, s egy hullám felcsapott az orrvitorlába. A *Kobold* újra felágaskodott, s az orrárboc magasan a levegőbe döfött. Majd ismét lebukott.

Csatt... Bumm...

Hatalmas víztömeg söpört át a hajóorron, a felcsapó hullám beborította a kajüttetőt, nekirontott a fővitorlának, onnan pedig rázúdult a kormányállásban küszködő alakokra.

Annyira szélnek szorultak, hogy az orrvitorla pukkadásig feszült, mintha csak darabokra akart volna szakadni vagy az árbocot tövestül kitépni. Újabb hullám vágott fel az orron át, s ömlött végig a kajüt tetején. Térdig álltak a vízben. John a kormányrúddal birkózott. A szörnyűségesen pattogó orrvitorla visszacsapott, a *Kobold* megint nekiveselkedett, előrebukott, lomhán kiemelkedett, hogy szembeszálljon az újra rohamra induló ádáz hullámhegyekkel.

Roger a padlón összegyűlt vízben ücsörögve meg sem próbált felállni. A sápadt, elkeseredett, de még mindig a visszatérésre összpontosító John egyszerre igyekezett figyelni a táncoló liliumtűt, csökkenteni a fővitorlát és kormányozni egy nála sokkal, de sokkal nagyobb erővel szemben.

- Állítsd le, John! Állítsd le! Nem bírom! Nem bírom!

Susan teljesen összetörtén a hajó újabb vad hánykolódásától, félig elnyúlt a padlón, s fejét a párkány fölött kitarva hányt. Egy nagy hullám épp akkor loccsant rá a kabintetőre, s a zöld vízfüggöny oldalról fejbe találta.

- John! John! - sikoltotta Susan. - Nem bírom tovább! Állítsd le!... Csak egy pillanatra!

John pedig, örült igyekezettel keresgélve a víz alatt a bika után, amihez a fővitorla kötele volt rögzítve, letépte róla a kötelet, kiengedte, újra behúzta, megint megeresztette, s egész súlyával a kormányrúdnak dőlve nekifeszült a hajó palánkjának. Reagál-e a hajó? Lassan, a hullám-völgyekben támolyogva, a *Kobold* elfordult a szélről, vissza eredeti pályájára. Ismét nekilendült. A szél ereje hirtelen látszólag a felére csökkent. Most, hogy a hajó újra hátszállal szaladt, nem pedig orrát a hullámokba fúrva, könnyedén, ringatózva haladt előre. Az őrzöngő, ádáz küzdelem után visszatért a béke.

Susan öklendezési rohama is megcsendesedett. Roger felkanalazta magát a padlóról, és hátrapillantott a hajót kergető hullámokra.

- Az ördögbe! - fakadt ki. - Ez cudar volt!

A kajütből siránkozást lehetett hallani. Titty már előbb is kiabált, de a legutóbbi néhány zűrös percben senki se hallotta. Belülről dörömbölt a kabinaajtón.

Roger kitárta az egyik szárnyat, s alulról Titty rémült arca bukkant elő.

- Süllyedünk? - sipákolta. - Áll a víz a kajüt padlóján. Én meg tisztára kipottyantam az ágyból.
- Semmi baj - nyugtatta meg John. - Felcsapódott egy kis víz, amikor irányt akartunk változtatni.

Roger lepillantott a kajütbe.

- Ott úszik egy könyv - mutatott le. - Micsoda felfordulás!
- Valakinek szivattyúznia kell - állapította meg John. - Rengeteg víz jött be, ki kell pumpálni.
- Buh... Jaj - nyögdécselt Susan.
- Próbáld meg - mondta neki John. - Jobban leszel, ha lefoglalod magad valamivel. Ki kell nyomatnunk az egész vizet, előtt újra megkíséreljük a visszafordulást...
- Jaj, ne! - nyögte Susan. - Így egész jól elvagyok, de a másik irányban valami iszonyatos!
- Hát, mehetünk még errefelé, amíg csillapodik egy kicsit a szél - ingatta a fejét John. - Változhat is az iránya. Örökké csak nem tombol így...
- Ó, mi lesz velünk? - sopánkodott Susan. - És jön az éjszaka...
- Az így is, úgy is jön - rántotta meg a vállát John. - Semmivel sem rosszabb, mint a köd.
- Leszedtem a szivattyú kupakját - jelentette Roger. - Ha Susan fog pumpálni, akkor én lemegyek inkább Tittynek segíteni a kajütbe.
- Te egyáltalán nem vagy tengeribeteg? - kérdezte Susan már-már dühösen.
- Egy csöppet se - válaszolta Roger.
- Buh... Jaj... Böh... Hol a fogantyúja?

Susan megmarkolta a szivattyú karját, és pumpálni kezdett. Föl-le, föl-le.

- John! - szólalt meg közben. - Nem tehetek róla. Muszáj így hajóznunk, amíg jobbra nem fordul az idő. Ha megint elkezdzünk bukdácsolni meg hánykolódni, én biztosan belepusztulok.
- Jól van, na - felelte John. - Számolj is.
- Egy... Kettő... Buh... Négy... Buh... Böah... Buh... Bocs', John. Tényleg jobban vagyok... Hat... Hét...

- Csak kiáltsatok, ha szükség van rám a fedélzeten! - sipította Roger, és Johnnak - hosszú órák óta először - nevetnékje támadt.

Roger nagy óvatosan hátrafelé lépkedve leereszkedett a kabinlépcsőn, s leérve bokáig a vízbe merült. Titty odalent szedegette kifelé a holmikat az árvízből.

- Jól vagy már? - érdeklődött Roger.
- Aha - válaszolt Titty. - Azt hiszem legalábbis. A fejem már rég nem fáj. Aludtam egy kicsit, amíg nagy ívben ki nem repültem. Mi történt?
- Megpróbáltunk visszafordulni, de nem sikerült - mondta Roger. - Hát megyünk tovább... Most már Susan az, aki tovább akar menni.

Tizenkettedik fejezet

GYÓGYMÓD TENGERIBETEGSÉGRE

Titty, amikor a padlón nagyot zötytyenve felriadt álmából, és ide-oda tántorogva, négykézláb a kajütlépcső felé kúszott, s ott meglátta, hogy zuhog lefelé a víz a hajómotorra, annyira meg-rémült, hogy azt el se lehet mondani. Aztán egyszerre csak minden csendesedett, kinyílt az ajtó, és John leszólt, hogy minden rendben, és Roger is úgy jött le, hogy fülig ért a szája. Most, hogy az egésznek vége lett, Titty szörnyen elszégyellte magát. Ő, egy matróz, hogy eshet ilyen pánikba! Lehet, hogy Roger észrevett valamit?

- Kifelé a vízből! - ripakodott rá Rogerra. - Fel az ágyra! Rajtam nincs cipő, nekem mindegy!

- Úgyis csuromvíz vagyok - felelte Roger.

- Nem kell, hogy még vizesebb légy - erősködött Titty. - Pakoljunk mindent arra az oldalra. Hál' isten, John pokrócai megúszták. Mi ez a zaj?

- Susan pumpál.

- Nem futottunk rá valamire?

- Nem hiszem.

- Hát a víz honnan jött?

- Csak úgy jött... Csóstitül...

- Megijedtél?

- Csak egy picit - vallotta be Roger -, de már semmi vész.

- Kapd csak fel azt a könyvet!... Ne! Ne rakd a polcra!

Roger felvette Knight *Vitorlázás* című könyvét, amit John hagyott elől. A vízből szedte ki, és Titty még időben megakadályozta, hogy becsúszta a száraz könyvek közé.

- Tedd a mosogatóba - mondta Titty -, hadd csöpögjön ki.

Susan sem remélhette volna, még legjobb formájában sem, hogy a *Kobold* kajütjében tökéletes rendet tudnának teremteni. Titty és Roger azonban, amit csak tudtak, megtették: minden mozgatható holmit a szél alatti oldalon lévő ágyra halmoztak, ahonnan kevésbé volt valószínű, hogy lepotyognak. Jó sok időbe tellett.

- Hogy áll az árvíz? - szólt le nekik John.

- Levonult! - kurjantott vissza Roger. - A padló majdnem száraz.

- Ez a doboz gyufa elázott - mutatta Titty.

- Ezt is a mosogatóba tegyem? - kérdezte Roger.

- Nincsen pár szál gyufa ott azon a polcon?

Roger áttotyogott a kabinon, és végigtapogatta a polcot. Volt rajta egy alacsony kis szegély, ami mögött fölfedezett egy ahhoz hozzátapadt gyufásskatulyát. Titty az ágy meg az asztal közé préselődve a kabinlámpa buráját igyekezett leszedni.

- Húha! - szólalt meg Roger. - Susan megengedte?

- Hogyne! - felelte Titty. - Maga csinálná, ha nem lenne beteg.

Négy szál gyufa kellett hozzá, hogy meggyújtsák a lámpát, de megérte. A vadul himbálózó kis lámpás kergetőző árnyakat festett a kajüt falára, de a két matrózt, akik az asztalba kapaszkodva figyelték pár pillanatig, ujjongó érzés töltötte el. Ez a kajütöt bevilágító csöpp lámpás szinte olyan volt, mintha a ujjukkal megfenyegették volna a vihart.

- Megyek, meggyújtom a tájoló mécsesét is - szólt Roger. - Csak egy gyertya, de az is fel van függesztve.

- Azt kellett volna legelőször - mondta Titty. - Tessék a gyufa.

- Az áldóját! - fortyant fel Roger. - Mi folyik itt? Susan kormányoz. Hol van John?

Valami különös történt odakint. Lentről, a kajütből ráláttak Susanra, aki félrecsúszott viharkalapjában falféheren, félős ábrázattal, arcába csapódó nedves fűrtjeivel a kormányrúdba és annak a kötelébe kapaszkodott, de szemét nem a tájolóra, hanem valami egyéb, a fejük fölött lévő dologra szegezte. Mi volt ez a dobogás a kajüt tetején? John csak nem ment előre?... Vagy mégis? Mióta áll Susan a kormánynál? Valamit kiáltott... nem nekik a kabinba. John bizonyára az elülső fedélzeten van.

- Úgy sejtem, kelleni fogok nekik - szólt Roger, és megindult a lépcső felé.

És akkor meghallották Susan sikítását, s látták, hogy nővérük teljesen elereszti a kormányrudat.

Épp azelőtt, hogy eldöntötték, továbbmennek, John észrevette, hogy mind nagyobb erőfeszítésbe kerül tartania a *Koboldot*, hogy át ne forduljon a szélbe. Az a pár perc, amikor a visszafordulással kísérleteztek, megmutatta neki, micsoda ereje van igazából a szélnek. És ez még csak fokozódhat. Az éjszaka közeledett. Valamit tennie kell. Tudta, kurtítani is muszáj. Csak tolta, halasztotta, abban reménykedve, hogy csökken a szél. De egyre fáradtabbnak érezte magát, a szél pedig egyre vadabbul süvített, a kurtítást jócskán megnehezítené, ha sötétben kellene elvégeznie. Susanra pillantott, aki a kormányállás sarkában a szivattyún kuporgott, fejét nekidöntve a kajüt falának. Éppen abbahagyta a pumpálást. Végre szárazon szörcsögött a szivattyú... négyszázhetvennél vagy ötszázhetvennél?... Kétszer is le lett állnia, hogy öklendezve áthajoljon a mellvéden, olyan komiszul érezte magát.

- Susan! - szólt neki John.

Nem hallotta a szél és a víz zúgásától.

- Susan! - kiáltotta John.

Most felemelte a fejét. John alig ismerte föl e piros foltos, fakó arcban, a csapzottan lelógó, loboncos tincsek alatt Susan eső- és könnyáztatta ábrázatát.

- Még ne! - zihált Susan. - Ne fordulj! Nem bírom... Nem bírom ki.

Egy rettenetes pillanatig azt hitte, John a visszafordulást akarja megint megpróbálni, és a *Koboldot* nekifordítani a dühöngő szélviharnak, a tomboló, háborgó tengernek.

- Sötétedik! - ordította John. - Így nem tudom már tartani! Túl sok a vitorla! Kurtítani... kurtítani kell!

- Nem tudsz - nyöszörögte Susan.

- Muszáj! - süvítette John. - Jim megmutatta, hogy kell!

- Le fogsz esni a fedélzetről!

- Kötelet! - kiáltotta John. - Én nem hagyhatom itt a kormányt... Kötelet! Jobb oldali farláda! Az ott!

Susan odavonszolta magát az ülés mellett, és kiszedett egy csomó kötelet a ládából. Megpróbált kibogozni egyet a padlón heverő kupacból. Ez az előregörnyedés betett neki. Átvágódott a kockpiton, beleütközött Johnba, a kormányrudat is meglökte a könyökével, belekapaszkodott a mellvédbe, és megint öklendezni kezdett.

Amikor újra Johnra tekintett, látta, hogy az egy kötél végét ráncigálva és a gubancot rugdosva igyekszik kiszabadítani a kötél többi részét, de hiába. Susan leroskadott a padlóra és John lábánál csúszkálva, kínlódva kibogozta a kötelet. Aztán újra talpra állt. Mit akar ez meg? John, testével a kormányrúdnak dőlve, sebesen a derekára csomózta a kötelet.

- Jaj, John! - nyögött fel Susan. - Mire készülsz?

- Biztosítókötél! - kiáltotta John. - Figyelj rám! Neked kell kormányoznod... Csak egy perc! Nincs idő! Meg kell tennem, mielőtt...

- Nem tudom!

- Muszáj! - süvöltött John. - Bátorság, Susan! Könnyebb lesz kurtítás után. Ide figyelj! Tedd ide a lábad. Markold meg a kötelet, és nyomd a kormányt, ahogy csak bírod. Ne engedd átfordulni a hajót, semmi kincsért!

Susan John helyén találta magát. John az egyik ládában kotorászott... Mi az a rézfogantyú, amit a viharkabátja zsebébe gyömöszölt? A kötél másik végét gyorsan egy kötélbakhhoz erősítette. Kiabált. Susan felfogta nagy nehezen...

- Ha le is esnék a fedélzetről, a kötél megtart! Neked csak hagynod kell, hogy szélbe álljon a hajó, amíg visszamászom! Nem lesz semmi baj!

- Ó, John... Ne! Ne!

De John már ki is kapaszkodott a kormányállásból. Ráült a kajüt tetejére, és a korlátba kapaszkodva húzta magát előre. Egy hullám nekivágódott az oldalnak, és felcsapott a fedélzetre. Susan látta, hogy John visszanéz. Egyenesben kell tartania a hajót. Muszáj!... Muszáj!... Minden erejét összeszedve nyomta a kormányrudat. Ismét meglátta John arcát. Mondott valamit, Susan nem hallotta, csak leolvasta róla, hogy ügyesen kormányoz. John centiméterről centiméterre haladt tovább, át a hánykolódó, dülöngélő, lucskos kajüttetön. De akárhogy is birkózott Susan a kormányrúddal, a *Kobold* csak hánytá-vetette magát, ágaskodott, mintha *mindenáron* le akarná vetni magáról John.

John soha életében nem érezte ennyire egyedül magát. A kormányállásban, annak magas falai közt ide-oda zötytyent, ütődött a kormányrúddal vívott keserves küzdelemben, hogy szélirányban tartsa a hajót, és hogy hátszélből hirtelen fel ne fusson. De ott legalább érezte, hogy belül van, egy hajóban Susannal, Tittyvel és Rogerral együtt. Abban a pillanatban, hogy elhagyta a helyét, ez az érzés elpárolgott. Nem *benne* volt valamiben, hanem *rajta* valamin, valamin, ami azon igyekezett, hogy tőle megszabaduljon. Vérszomjas, tajtékos hullámok kapkodtak a lába után. A *Kobold* felágaskodott, előrebukott, újra felágaskodott a tovavágtató hullámokon.

Egy mellvédnek dőndülő hullám felcsapott a fedélzetre. Kisebbfajta zuhatag rontott rá. Jókora adag tajték vágta keményen hátba, ahogy a kajüttetőre tapadva kapaszkodott. Hátranézett, pislogva a szél és a szemébe hulló vízpermet miatt. Susan oly távolinak tűnt. Mit csinál vajon? Talán nem elég erős, hogy irányban tartsa a *Kobold*-ot. Még egy ilyen hullám, és vissza kell mennie, hogy segítsen neki. De előbb csökkentenie kell valamennyire a vitorlát. Eszébe jutott Susan keserves kínlódása, amikor szembefordultak a széllal. Most még erősebben fűjt. A kurtítás az egyedüli megoldás. Nem azt mondta-e Jim, hogy a csigás vitorlabegöngyölő szerkezettel fél kézzel is lehet kurtítani, azaz a vitorlarúdra engedve felcsavarni a vitorlát, akármit is

csináljon a hajó? John előrenézett. A legutóbbi tengervízfröccs csorgott lefelé a vitorlán, csöpögött le a vitorlarúdról. A kormányállás száz kilométeres távolságnak tűnt. Ugyanúgy az elülső fedélzet is. Pedig így vagy úgy oda kell jutnia. Odafönt, a hánykolódó kajüttetön két kézzel csimpaszkodva, John összeszedte magát. Nincs mese, meg kell, hogy tegye. A *Kobold* most nyugodtabban haladt. Susan rájött a trükkjére. John odakiáltott neki, hogy így tovább, de a szél egy csomó sós permettel egyetemben úgy visszaköpte a szavakat a szájába, hogy csak nyeldekelní tudott, és egy ázott, bátorító vigyort küldeni feléje.

Akkor indulás!... John még egyszer felmérte a távolságot az árbocig meg az árbocmerekítők köteleig. A kabin tetején húzódó kapaszkodókortát annyira vékonykának tűnt. De az árbocig nincs semmi más. Megrángatta a biztosítókötelt, hogy érezze, akadálytalanul fut-e ki a kormányállásból. Még csak az kéne, hogy beleakadjon valamibe, és vissza kelljen fordulnia! Minden rendben. Kinyújtózkodott, és előrehúzta magát a tetőn. Az áldóját! Hogy tud a *Kobold* ekkorát zökkenni pont a legrosszabb pillanatban! De fenn maradt a fedélzeten, és nyert jó húsz centit. Majd újra és újra. Egyedül? Mintha teljesen kívül rekedt volna az életem, hogy addig föl se éledjen, amíg vissza nem kecmereg. Eszébe jutott, hogy látott egyszer egy embert, aki egy meredek háztetőn egy meglazult palalemezt akart a helyére illeszteni. De a tető legalább nyugton maradt, nem iparkodott lehajítani magáról az embert.

Rajta hát! Félúton volt, és a helyzet nem rosszabbodott azóta, hogy elindult. Még fent volt a kajüttetön, s a kortát tulajdonképpen nem is volt olyan vékonyka, egykettőre eléri a merevítő-meg a feszítőkötelt meg magát az árbocot. Akár szusszanhatna egyet. Ó, dehogyis! Susan nem bírja sokáig tartani a kormányt. Nyomás! Gyors, zötyögős mozdulatokkal kúszott előre a tetőn. Hohó! Bal kézzel elkapta a feszítőkötelt, jobbal az egyik árbocmerekítő kötet. Ott volt végre! Az igazságtalanság netovábbja lenne, ha most pottyanna le!

Ide-oda csapódó kötélvégek tekergőztek az elülső fedélzeten. Szerencse, hogy leszorította a horgonyt, ahogy Jim mutatta. Jól nézett volna ki, ha az is leszalad! A se nem elég vastag, se nem elég hosszú kötél, amit a horgonyhoz használtak, föl volt tekerne a csörlőre. Ez tehát rendben. A rumli bizonyára az orrvitorla- meg a fővitorlakötél húzóvégeitől van. Pedig most nem tudja eligazgatni őket. A merevítőkötélbe fogódzkodva előkotorta a zsebéből a kis rézkurblit, és némi nehézség árán a helyére illesztette a vitorlabecsavaró szerkezeten. Akkor most jöhet a reffelés: meg kell lazítani a fővitorla felhúzókötelét, közben forgatni kis kurblit, és tekerni lefelé a vitorlát a körbe-körbe forgó vitorlarúdra. Egy kéz kell a kurblihoz, egy a felhúzókötel-lazításhoz, bár valójában kettővel kéne. Ez már három kéz. És legalább kettővel kapaszkodni is kellene. Ez már öt, neki meg összesen csak kettő volt. „Egyik kezéd magadnak, másikat a hajónak” - mondta apa évekkal ezelőtt, amikor John még kisfiú volt, és egy horgászcsónakban orra bukott, mert két kézzel nyújtott édesapja felé egy kötet. Hát, kéznek igencsak híján volt, szó se róla. Talán egyszerre függeszkedhetne is a felhúzókötelén meg lazíthatná is. Továbbkínlódta magát az elülső fedélzeten, miközben egyik karját az árboc mentén magasba futó kötelek köré fonta. Főfelhúzókötel? Ez az. Jól megszívta magát vízzel, csak úgy feszül a bikán. Ő a hibás, szorosra húzta, nehogy kibomoljon, amikor felvonja a vitorlát. Ezzel küszködött eddig legtöbbet, hogy lecibálja.

- Piszok dög!... Gyere le!... Hallod?!

Végre kioldotta. Na most! Félrerántotta a biztosítókötelt, mert útban volt. Aztán óvatosan eresztetni kezdte a felhúzókötet. Ha csak ennyi lett volna! De a kurblit is tekernie kellett! Hátranyúlva tapogatózni kezdett az árbocon, rálelt a kurblira, a *Kobold* hirtelen billenése miatt lerántotta a helyéről. John csak úgy zihált. De sem ő, sem a kurbli nem röpült le a fedélzetről. Még mindig a kezében szorongatta. Aztán újra a helyére dugta, és tekerni kezdte. Hű, de szoros! Tovább kínoztá. Ez az! Beindult. A vitorlarúd csak úgy pörgött. Csavarta magára a barnának látszó vitorlát. Hé! Beszorult! Persze, kicsit többet kell lazítania a felhúzókötelén, mert már

csökkent a vitorla. Utána folytatta, erőltette, forgatta körbe-körbe a kurbli, kötelet eresztett, kurbli tekert újra meg újra. A vitorla első élénél a kötél füle leért a vitorlarúdra. Egy reff tehát megvolna. De sokkal több kell még. Akkor John észrevett egy gyűrűt a vitorlán, és eszébe jutott, le kell eresztenie az alsó ponyvatartó pántokat. Ehhez föl kellett állnia.

Legalább egy reff már be volt szedve. Ennyivel is kisebb a vitorla. Biztosan a kormányzás is könnyebb már valamivel. Összehúzódkodott és feltérdelt. Hogy vannak a ponyvatartó pántok felfogva? Félszemekkel. Fél csavarás, és már ki is csúszik a nyílásból. Egyszerű. Persze, száraz kézzel, csak hogy az övé vizes. A félszem sehogy sem akart elfordulni. Elő kell vennie a cserkészbiciskáját, kell rajta a tüske. Akkor viszont nedves kezével kell benyúlnia a viharkabátja alá, amit a derekán jó erősen összeszorított a maga köré csomózott kötéllal, aztán pedig bele a farzsebébe. Ronda dolog, miközben minden őrvöng az ember körül. Mikor ez is megvolt, és a félszem simán elfordult, és kicsusszant a nyílásból, John arra gondolt, tulajdonképpen tüske nélkül is lebonthatta volna. A keze éppen csak a második pántig ért el. Mikor a másikkal is felnyúlt a feje fölé, és csupán a pántba csimpaszkodott, egyszer csak érezte, hogy csúszik ki alóla a lába. Felvillant előtte, hogy ott csüng a kötélen, és úgy leng az árbocon, mintha maga is zászló volna.

Messze a kormányállásban megpillantotta Susan sápadt, rémült arcát.

A teremtesit! Megijedt ő is, de a legnehezezen túljutott. Megint lehasalt a fedélzetre, és kitartóan tekerte a kurbli. Lejött a második fül... Két reff... Folytatta a tekerést... Jobb, ha mind a hármát bevonja, ha már nekifogott. Apa mit is mondott? „Sose restelj kurtítani, ha sötétben hajózol.” Hiszen mindjárt egészen besötétedik. Körülnézett. Estére járt. Sötét felhőkbe burkolózott a tenger, látni csak fehér tarajos hullámokat és a hátukról felfröccsenő tajtékot lehetett.

Na! Ez kész. A kurbli, amely nem olyan régen még túl könnyedén is jött le, egy csöppet beragadt. John rántott egyet rajta, kikapta, és majdnem el is hagyta, mert lobogó viharkabátjának a zsebe mellé dugta. A főfelhúzókötelet lekötözte. Hátrapillantva Susanra, látta, hogy nem kell már úgy küzdenie a kormányval. A csak feleakkora fővitorlával a *Kobold* nem akart már mindenáron szélbe fordulni.

John megnyugodott. Felállt az elülső fedélzeten, merevítő- és felhúzókötelekbe kapaszkodva, miközben egyre süllyedt-emelkedett a fedélzet alatta. A *Kobold* biztonságban volt. Ilyenformán egész éjjel futhatnak.

Akár örökké is.

Hahó! Susan szólt netán? John megfordult, rálépett egy kötéltre, s amikor húzta volna el a lábát, érezte, hogy az a bokájára tekeredik. Igyekezett lerúgni, fél kézzel lenyúlt, hogy kiszabadítsa... s csúszás és esés közben még meghallotta Susan velőtrázó sikítását...

Susan jobban szenvedett magától a látványtól, mint John a kabintetőn való előrejutástól. Még rosszabb lett volna, ha nincs a kormányzás, amivel alig-alig tudott megbirkózni. De Johnnak sikerült eljutnia az előfedélzetre, amitől Susan jócskán megkönnyebbült. Látta, ahogy John a kurbli forgatta az árboconál. Látta az egyre csökkenő vitorlát. Aztán egyszerre csak John megint a tetőn volt, és a ponyvatartó pántokkal vacakolt. Minek az? Minek az? Miért nem tudja egyszerűen csak felcsévélni a vitorlát, és visszajönni azonnal? Aztán megint kimászott az előfedélzetre. Folytatta a kurblizást. Abba hagyta. Susan figyelte, hogyan kapja le a rézkurbli, és kaparászik vele a zsebe felé. Majd látta, hogy John talpra áll, és a merevítő- meg felhúzókötelekbe fogódkodva vetődik hol ide, hol oda a hánykolódó hajóval.

- John! - kiáltott Susan méltatlankodva. (Mi az ördögnek csinálja ezt?)

- John! - csapott át hirtelen az ingerült hang segélykérő kiáltásba. Susant ismét elkapta az émelygés. Hányinger fojtotta a torkát. A feje zúgott. Szeme előtt karikák táncoltak. Jaj, most mindjárt hányni fog... Johnnak vissza kell jönnie, de azonnal, hogy átvegye a kormányt.

- John!... Jaajj!

Susan segélykiáltása rémült sikolyra váltott. John eltűnt. Az egyik pillanatban még ott állt az előfedélzetén, együtt billegve a *Kobolddal*. A következő pillanatban eltűnt. A kapaszkodó kéz elvétette a merevítőkötelet... a biztosítókötél pengve kifeszült. John eltűnt. Susan, azt sem tudva, mit tesz, mindkét kezét maga elé kapta, a kormányrudat sorsára hagyva. Rámeredt a *Kobold* mellett nyargaló hullámokra. És amikor már azt hitte, hogy John örökre elveszett, megpillantott egy fekete viharkalapot a kajüttető mögött, meg egy kezét az árboc tövéénél. Hát fönt volt még! Mélységesen szégyellve magát, Susan újra megmarkolta a kormányrudat. Nem látott semmit John küszködéséből, amikor - miután elvágódott, és hajsza hóján lefordult a fedélzetről - pusztán a biztosítókötélen lógva görcsösen igyekezett megkapaszkodni valamiben, majd fél kézzel rácsimpaszkodott egy felhúzókötel végére, és (maga sem tudva, hogyan) visszakecmergett előbbi helyére az árboc mögé. Susan sose tudta meg, mekkora erőfeszítésbe került Johnnak, hogy újra talpra álljon - csak egyetlen pillanatra, hogy ne érezze magát vesztesnek -, mielőtt újra lezötyyenne a tetőre, és óvatosan, de haladéktalanul visszakúszna a biztonságba, a kormányállásba.

- Hol van John? - sipított Roger, négykézláb bukácsolva fölfelé, elsőnek dugva ki fejét a kormányállásba. Mire felért, John éppen átvette a lábát a peremen.

- Bocsáss meg, Susan! - mentegetőzött. - Semmi baj! Rettentő ügyesen kormányoztál! Nincsen semmi baj! Nem történt semmi...

- Jaj, John! John! - fakadt ki Susan.

- Mi történt? - rikoltott közbe Roger.

- Semmi sem történt! - intette le John. - Elcsúsztam. A biztosítókötél csodásan működött. Semmi bajom sem lett volna, még ha kiesem, akkor sem.

Annak ellenére, hogy semmi sem történt, enyhén remegő kézzel bogozta ki a derekára csomózott kötelet, gondosan feltekerte, és elrakta a kötéltároló ládába.

Titty, aki szintén felbukkant, Johnról Susanra, Susanról Johnra tekintgetett. Épp kérdezni akart valamit, de nem tette. Megérezte, hogy a hajót hirtelen nagy-nagy boldogság töltötte be. John csöndesen somolygott. Susan is mosolygott - a könnyein át ugyan -, de nem bánta.

- Add csak a kormányrudat - mondta John. - Hadd lássam, milyen így. Az áldóját, mit művelt a kurtítás! Szinte fél kézzel is tudom tartani. Sokkal régebben kellett volna már reffelni.

- Hadd folytassam még egy kicsit! - kérte Susan. - Könnyedén elboldogulok vele.

- Irtó jól csináltad. Szörnyen nehéz volt teljes vitorlával. De figyelj csak, nem kiáltottál? Épp azelőtt, hogy elvágódtam. Azt hittem, te szóltál.

- Émelyegni kezdtem - vallotta be Susan. - Tudtam, hogy rosszul leszek... és... John! De fura! Egyáltalán nem érzek tengeribetegséget!

- Helyes - bólintott John. - Ha egyszer elmúlt, talán soha többet nem tör ki rajtad. Hát Titty?

- Rendben - jelentette Titty.

- Meggyújtotta a kabinlámpát - mondta Roger. - Én meg épp a tájoló előtti mécsest akartam meggyújtani. Lehet?

- Nosza - intett John. - Már nyitott csapóajtónál sem látom a tájolót. És ide figyeljete! Ássátok elő a nagy rúdlámpát! Jobb, ha éjszakára fölakasztjuk ide...
- Mi lesz az éjszakai piros-zöld lámpásokkal? - érdeklődött Titty.
- Nincs bennük olaj - rázta meg John a fejét.
- Meddig tart az éjszaka? - kérdezte Susan. - Meddig tart, míg megvirrad?
- Nem tudom - felelte John. - Jó sokáig. De nem számít. Érződik, hogy a *Kobold* kitűnően bírja.

Tizenharmadik fejezet

A MŰANYAG TÁNYÉR

Az éjszaka körülfonta őket, kis világuk a *Koboldon* még összébb zsugorodott, mint azelőtt a ködben. Hozzászoktak a sötétséghez. A szél még mindig nagyon erős volt. A hajót emelgető hullámok semmit sem lanyhultak. De most, hogy a fővitorla csak félig volt felvonva, a kormányzás sem volt akkora kín. Borzasztó, hogy anya és Bridget ott, Pin Millben el sem tudják képzelni, mi lett velük. Borzasztó, hogy nem tudják, mi történt Jimmel, és még borzasztóbb, hogy Jim sem tudja, mi történt a hajójával. Ám Susan is, aki egy pillanatra sem képes az ilyesmit elfelejteni, kezdett végre osztozni John bizakodásában. Amint mondta, érződik, hogy a *Kobold* kitűnően bírja. Oltári szerencse, hogy John nem zuhant le a fedélzetről. Együtt voltak mind a négyen. Előbb-utóbb véget ér az éjszaka, felkel a nap, alábbhagy a szél, és visszatérnek Harwichba. Titty magára talált ismét, a fejfájása elmúlt, élvezte a *Kobold* szökkenő nyargalását a sötétben. Roger, eltekintve attól, hogy már jó ideje azon morfondírozott, vajon foglalkozik-e végre valaki a vacsorával, ott ücsörgött a feljáróban, a legfelső lépcsőfokon, a tájolóra vetődő gyertyafényt bámulva, s figyelte az ide-oda billegő liliumtút meg a délkelettől hol jobbra, hol balra kitérő kormányvonalat. John kormányzástól elmerevedett karral, azon gondolkodott, hogy ha a dolgok nem fordulnak rosszabbra, ő a végsőkéig kibírja.

- Hőha, öreglány! - mormogta magában, mivel egy szokatlan erejű szélroham szokatlanul erélyes rándítást kívánt a kormányrúdon. - Nyugi! - motyogta. - Most pedig... nem sokat...

Egy kunkorodó fehér hullám gördült elő a sötétből, s John szinte közvetlen eléje vitte a *Koboldot*, míg a hullám fröcskölve tova nem gurult.

Roger átnézett a lámpafényes kajütön a faliórára. Majd hátrafordult a kockpitban, vagyis a kormányállásban szorongó alakok felé.

- Susan! - rikkantotta. - Tíz óra. Ha gondolod, előkaparhatnék egy kis csokoládét. Tudom is, hol van.

- Tíz óra! - döbrent meg Susan. - El az útból, Rogie! Ideje, hogy együnk valamit...

- Majd én - jelentkezett Titty.

- Maradj - szólt Susan. - Engedj csak el!

- Figyelj ide, Susan! - akadékoskodott Roger. - Biztos vagy benne, hogy nem kap el az émelygés odalent?

- Kutya bajom - felelte Susan. - Már réges-rég le kellett volna mennem. John nem tud egész éjjel kormányozni, ha nem kap be valamit.

Roger összehúzta magát, hogy Susan elférjen mellette, aztán figyelte, hogyan viaskodik az élelmiszerláda ajtajával, látta, ahogy nekiódul a széloldali fekhelynek, ott lecsüccsen egy pillanatra, aztán összeszedi magát, és megint belenyúl a ládába. Kivett egy halom piros műanyag tányért. A *Kobold* előrebukott, Susan meg visszapottyant az ágyra. A láda ajtaja becsappant. Susan újra feltornászta magát, és a másik oldalról nyúlt bele a ládába. Majd Roger észrevette, hogy Susan megragadja a disznóhúspástétomot... meg a kést. Négyfelé vágta... Az áldóját! Jókora szeletek! Roger csak azt érezte, hogy éhesebb, mint hitte. Egyszer csak Susan felnyújtott neki egy piros tányért egy szelet húspástétommal.

- Fogd - mondta Susan. - Gyorsan. Ez Johné.

- Disznóhúspástétom - adta tovább Roger.

- Helyes - mondta John. - Csúsztasd az ülésre, úgy, hogy elérjem.

Roger megint Susant leste. A *Kobold* zökkent egy nagyot, erre Susan - az esést háritva - majd elejtette a papírt, amin a másik három adag pástétomot tartotta. A három tányér, amire tálalni akarta, lecsusszant a padlóra. Ott hagyta őket.

- Figyeljetek csak! - szólt föl. - A tiéteket a mosogatóba teszem. Jobb, ha lemondtok a tányérokról.

- Mehetünk már? - kérdezte Roger.

- Igen - felelte Susan, félig orra bukva a kabinban, miután a pástétommal teli papírt belesüllyesztette a mosogatóba, amit megvilágított a tájoló lámpása. Láthatóan nagyon iparkodott, ahogy felrántotta a matracot meg alatta az ágydeszkát, és gyömbéres üdítőket szedegetett kifelé az ágy alatti raktárból.

- Üvegből kell innotok - lihegte, miközben beleállította őket mosogatóba, a pástétom mellé.

- Semmi szükség rá, hogy csuprok is röpködjének itt, amikor úgyis minden kóvályog.

Aztán feljött, megállt a legutolsó lépcsőfokon, és a csapóajtó szélébe kapaszkodva nagyokat lélegzett.

- Te nem eszel? - kérdezte Roger teli szájjal.

- Most még nem - csóválta meg a fejét Susan.

- Uh! - nyögött fel Roger.

- Mi baj?

- Még kiveri a gyönyörű fogaimat ez az üveg! - morgott.

- A szád széléhez tartsd - figyelmeztette Titty -, hadd csordogáljon befelé a grog.

Nem, Susant nem tengeribetegség kerülgette, de amikor a szekrényekbe meg az ágyak alá hajolgatva ide-oda dülöngél az ember, s közben azon igyekszik, hogy valahol vagy valahogy megkapaszkodjon, attól bárkinek furcsa érzései támadnának.

De azért sem lesz tengeribeteg! Szembefordult a széllal, s mindjárt jobban érezte magát. Olyan vadul fűjt, hogy hamarosan elegendő levegőhöz jutott. Megfordult, előrenézett a kajüttető fölött, de a szél beleakaszkodott a viharkalapjába, s mindenáron le akarta cibálni róla.

Először, ahogy kilépett a kivilágított kajútból, szinte vakon pislogott a sötétben. Aztán valamit már látott, de nem sokat, csak hullámtaréjakat meg fakó, felfröccsenő tajtékat a *Kobold* fala mellett tovaszárguladni. Keményen markolva a csapóajtó széleit előremeredt, hagyta, hogy a hajó ide-oda dobálja. Az egyik pillanatban úgy tetszett, meredek lejtőn néz lefelé, ahogy a *Kobold* belevetette magát egy hullámvölgybe. A következő pillanatban fölfelé kellett néznie, amikor egy hullám úgy felvágta a *Kobold*-ot, hogy orrsudara az ég felé bökött. Egyszer csak, amikor a hajó fent volt egy hullám tetején, Susan úgy vélte, felvillanó fényen akadt meg a szeme. Egy szempillantás alatt kihunytt, mint amikor gyufát gyújt valaki, s ugyanazzal a mozdulattal el is oltja. A *Kobold* újra felemelkedett. Elöl a sötétben megint feltűnt a parányi fénypont, nem, két fénypont, egymás mellett.

- John! - süvített Susan. - Fények elől!

- Szárazföld? - rikoltotta Titty.

- Lehetetlen! - mondta döbbenten John. - Mindentől távol kéne lennünk!

- Megint ott vannak! Eltűntek... Nem, ott vannak!
- Hol? - vartyogta Roger, egy kis vízpermettel enyhén sózott húspástétommal a szájában.
- Melyik oldalon? - izgult Titty.
- Egészen elől! - mutatta Susan. - Megint ott vannak! Kettő. Egy más mellett.
- Semmit se látok - panaszkodott John, aki órák óta a tájoló fénylő lapjára szegezte a tekintetét.
- Folytatom a megfigyelést - jelentette Susan. - Ott vannak...
- Megvan! - mondta John egy pillanat múlva. - Talán haláshajók. Tartsd rajtuk a szemed, feltétlenül!

A *Kobold* csak ment, ment előre a sötétben. Roger és Titty továbbra is majszolták a pástétomot, s hébe-hóba öntöttek pár csepp gyömbérintal hol a szájukba, hol egy keveset az állukra. Még Susan is nekilátott a vacsorának. John, a maga mellé támasztott tányérról időnként letört egy falatot, és a szájába gyömszólte, már amikor egyik keze felszabadult. Megpróbált előreukkantani a fővitorla alatt, de nem sokra ment. Fények ide, fények oda, neki közben tovább kellett vezetnie a *Koboldot* a bukdácsoló hullámokon.

- Sokkal közelebb vannak - jelentette Susan. - Egyfolytában látszanak már.
- Ott egy piros fény - jegyezte meg Roger. - Lejjebb.
- Meg egy zöld - vetette oda Titty.
- Gőzhajó - állapította meg John. - A két első biztosan árboccsúcslámpa. Erre tart.
- Talán Harwichba megy - vélte Titty.
- Talán apa ott van a fedélzetén - fűzte tovább Roger.
- Anya azt mondta, nem hiszi, hogy szombatig megjönne - jelentette ki Titty.
- Mindjárt péntek van ám! - jutott Roger eszébe, és Susan mellett pipiskedve bekandikált a kajütbe a nagy órára.

Susan felhőrdült.

Mindjárt péntek, és anya semmit sem hallott felőlük azóta, egy szerda este telefonáltak Shotleyből. Megígérték pedig, hogy pénteken teaidőre visszaérnek. Jim pedig... És tessék, egyre távolodnak otthonról.

- Fényeket látok a fedélzetén - pislogott Roger. - Meg kajütablakokat.

A kivilágított fedélzet meg a ragyogó ablakok láttán Susannak új ötlete támadt. Azzal egyetértett, hogy egyelőre folytatniuk kell az utat, s csak akkor fordulhatnak vissza, ha kitisztult az idő. A széllal, hullámokkal szembefordulás pusztá gondolata is elég volt, hogy belássa, nem élné túl az újabb rohamot, pedig az óta a rémséges pillanat óta, hogy John majdnem lefordult a fedélzetről, nem is érzett tengeribetegséget. De most ez a gőzhajó, tömve emberekkel, hajópincérekkel, felszolgálónőkkel és tengerésztisztekkel, akik pontosan tudták, merre tartanak, egy csapásra mindent megváltoztatott. Azelőtt egyedül voltak, elegendő volt annyi is, hogy a *Koboldot* egyenesben tudták tartani, míg várták a nappali világosságot meg az idő jobbra fordulását... elég volt, hogy még mindig együtt vannak, mind a négyen, és hogy John is velük van, pedig könnyen másképp is történhetett volna... Most pedig itt ez a gőzhajó, a menekülés egy karnyújtásnyira, segítőkész emberekkel...

- John! - határozta el magát Susan. - Jelezzünk a ködkürttel, hogy végveszélyben vagyunk.
- Hiszen nem vagyunk! - felelte John. - Már nem... Sokkal, de sokkal jobb, mint volt.

- Nem tudnának visszavontatni minket?

- Nem! - jelentette ki John. - Emlékezz csak, milyen volt, amikor az öreg *Fecskét* vontattuk a beekfooti motorcsónakkal, és Nancy véletlenül túl gyorsan ment... Különben is, Jim azt mondta: „Sose kérj segítséget!”

- De nem tennék fel a lábukat a fedélzetre! - érvelt Susan.

- Egyszerűen nem tehetjük! - szögezte le John.

- Na jó - felelte Susan. - Akkor csak Tittyt meg Rogert vegyék fel, hogy elmondhassák anyának, mi történt... meg Jimnek. Igen. Ide figyelj, John. Egyszerűen muszáj! Hogy állítsuk meg őket?

- Egyenesen felénk jön - jelezte Roger. - Talán meglátott minket, és tudja... Uh! Az áldóját! Ott röpül a húspástétom!

John kiabálni kezdett.

- Hiszen nem láthatnak minket! Nincsenek jelzőfényeink! Ki kell térnünk az útjából! Hol a nagy rúdlámpa? Leesett valahová. Á, ne törődj a húspástétommal!

John leengedte a kormányrudat. A *Kobold* szélbe fordult. Egy hullám - kapva az alkalmon - felcsapott a fedélzetre, és ráloccsant Rogerra meg Tittyre, akik a kockpit padlóján matattak körbe-körbe a rúdlámpa meg John tányérja után, de csak elhullajtott húspástétom-darabokat találtak.

A gőzhajó egyenesen feléjük tartott, jól mondta Roger. Árboccsúcslámpái magasan világítottak a sötétben. Alattuk más fények is voltak: a felső fedélzetek tompított fényei, a kajütblakok ragyogása, meg az a kettő, ami tényleg fontos volt, egy kerek zöld meg egy kerek piros szem... csak jöttek egyre közelebb.

- Rögtön ránk mászik, ha nem vigyázunk! - idegeskedett John. - Hol az a rúdlámpa?

- Megvan! - sipította Roger, és hirtelen éles fénysugár vetődött John lábára.

- Itt a tányér! - kiáltott Titty. - Lerakom az ülésre.

- Add ide a lámpát! - szólt Susan, majd megmarkolta és a gőzhajó felé irányította.

A gőzhajó izzó vörös és zöld szeme egyre csak közeledett.

- Ködkürtöt! - üvöltötte John.

- Nálam van! - harsogta Roger.

- A fehér tatlámpát jelent - jutott eszébe Johnnak. - Nekünk pirosat kell mutatni a bal oldalon.

- Azt nem tudunk! - lengette Susan kétségbeesetten a rúdlámpát.

- Dehogynem!... Dehogynem! - sivített Titty. - Hol a műanyag tányér? Tessék, Susan. Susan! Tartsd a lámpa elé, ahogy Jim tegnap éjjel!... Világíts át rajta!

- Gyorsan, Roger! - ordította John. - Gyerünk már!... Nyomd!

A nagy rúdlámpa keskeny, fehér fénycsójája átszűrődött az eléje tartott félig áttetsző, vörös tányéron. Ugyanabban a pillanatban észveszejtő süvöltés tört elő a ködkürtből, ahogy Roger tövig benyomta a dugattyút. Tittynek mindmáig az a véleménye, hogy a gőzös fedélzetén nemigen hallották a ködkürtöt, bár mellettük igencsak hangosan szólt. Roger mindmáig hiszi azonban, hogy a ködkürt nélkül a gőzös őrszeme nem vette volna észre a műanyag tányér parázsló fényét. Bárhogy is volt, túl a szél és a víz zúgásán, a fülükbe hasított egy éles fütty, majd pedig egyetlen rövid dudaszó a gőzös szirénájából.

- Meglátott minket! - tört ki Johnból a felszabadult sóhaj. - A zöld kialudt.

A hatalmas gőzhajó jobb oldali zöld jelzőfénye eltűnt. A piros bal oldali lámpa egyre közelebb-ről fénylett. Egy irdatlan nagy, éjszakánál is feketébb fal tornyosult fölénk. A gőzös orrsodra megemelte, majd leejtette őket. Csillogó kajütblakok sorai suhantak el mellettük. A sötétség motorok dohogásától lüktetett. Épp időben pillantották meg a pirosan izzó tányért, vagy észlelték a ködkürtöt, és a gőzhajó irányt változtatott.

Vérfagyasztó ordítás mennydörgött le rájuk a magasból, egy tiszt harsogott le a hídról egy hangszórón át a sötétbe.

- Hej!!! Nyavalyás halaskofák! Miért nem dugjátok ki időbe a lámpákat!

- Akartuk! - ordított vissza John, de nála nem volt hangszóró, így őt egy lélek se hallotta a gőzhajó fedélzetén.

Már a második árbocfény is elhúzott felettük a magasban, majd a következő pillanatban a *Kobold* elkapta a gőzhajó nyomdokvize, s istenesen megtáncoltatta. A *Kobold* mint egy dugó hánykolódott az örvénylő hullámverésben. Susan becsúszott a lépcsőfeljáróba, s majd elpottyantotta a lámpát meg a tányért, miközben azon igyekezett, hogy le ne bukfacezzen a kabinba. Roger, Titty meg a ködkürt egymás hegyén-hátán kavartak a kockpitban. John jobbra-balra csapódva beütötte a könyökét, lehorzsolta a csuklóját a párkányon, s a lélegzete is elakadt, úgy hátba vágta a kormányrúd. Két egymást követő hullámtaréj loccsant fel a fedélzetre. John, egy szót se bírva kinyögni, kétségbeesve nekifeküdt a kormánynak. Mire sikerült visszahoznia a *Kobold* az eredeti irányba, hogy hátulról kapja a szelet, a gőzös már messze járt. Ötletüknek, hogy vontatást kérjenek, vagy egyiküket felkönyörögték a fedélzetre, befellegzett.

- A teremtésit! - kapkodott levegő után John, s hátranézett a gőzös tatlámpása után. - Jó, hogy ki nem rázta az árbocot a helyéből ez a hullámverés!

- John! - szólt Roger feltápáskodva a padlóról. - Találtam egy takaros pástétomkockát a sarkad alatt.

- Remek! - felelte John. - Jöhet!

A szája széle kissé mintha remegni akart volna, örült hát, hogy a lucskos pástétomdarabot a szájába tömhette.

- Miért halaskofáztak le minket? - kesergett Titty.

- Talán azt hitték, halászok vagyunk - vélte John.

- De halaskofákat mondtak! - fortyogott Roger. - Pofátlanság!

- Az a gyanúm, semmiképpen sem álltak volna meg - jegyezte meg Susan.

- Kis híján a fenékre küldtek minket! - háborgott John.

- Bár lett volna zöld tányérunk is! - sajnálkozott Titty. - Jobb oldali jelzőfényt is csinálhattunk volna.

- Ha gőzösökkel futunk még össze - határozott John -, messzire elkerülöm őket. Vigyázz azzal a lámpával, Susan! Ha villogtatod itt összevissza, se a tájólót, se mást nem látok!

- A vacsorádat hajkurászom - mondta Susan, aki ide-oda villantotta a rúdlámpát a padlón. - Itt van még két darabka... Hű, a mindenit! Honnan jön ez a vér?

A lámpát John kezére irányította.

- Csak egy karcolás - legyintett John. - Oltsd el azt a lámpát!

- Tudom, hol tartja Jim a jódot - tüsténkedett Susan. - Esküdni mernék, hogy anya is tenne rá neked.

Azzal leviharzott a kajütbe. Egész kellemes zugnak tűnt. „...a fenékre küldtek minket”. Elképzelte, ahogy a gőzhajó toronymagas orra széjjelszakítja a csöpp *Koboldot*... ahogy a gőzhajó összeroppantja őket... Tittyt... Rogert... Ehelyett békésen himbálózott a kabinlámpa a feje fölött, árnyak kergetőztek Jim Brading könyvespolca előtt. A *Kobold* kitűnően bírta, bár kevéske vizet fedezett föl megint a kajütpadlón. És valóban, nem lehet tévedés. Az ingás nem is volt olyan rossz, mint legutóbb, amikor lent járt. Susan fölszedegette a szétszóródott tányérokat, és visszarakta a szekrénybe. Rátalált Jim Brading orvosságosládikájára, kivette a jódot, a dobozt meg egy párnával leszorította. Előbbre botorkálva kihúzott egy tiszta zsebkendőt az ágyán heverő hátizsákból. Visszafelé jövet, Rogert sem feledve, felkapott egy tábla csokoládét.

Fent a kormányállásban John, fél kézzel tartva a kormányt, sérült csuklóját előrenyújtotta. Titty, csak egy kurta pillanatra, rávillantott a lámpával. Susan jódot lötytyintett rá az üvegből.

- Juhujj! - sivalkodott John. - Bár ne találtad volna meg!

Susan körülbugyolálta a csuklóját a zsebkendővel.

- Víz van a padlón megint, de nem sok - említette meg. - Megyek, szivattyúzok egy kicsit. Ja, és eszünk egy-egy szelet csokoládét. Nem maradt pár banán a szatyorban, a jobb oldali ládában?

- Pihenj egy csöppet, Susan - szólt neki John valamivel később.

- Majd én pumpálok - ajánlkozott Roger. - Már megvacsoráztam. Különben sem sok lehet már hátra. Egy csöpp víz se látszik a kajütben.

Roger halkán számolt.

- Harminchat... harminchét... harmincnyolc...

A „harminckilencedik”-re nem került sor. Kényelmes hely volt ez a szivattyúsarok, és a gőzhajó okozta izgalmak után a szivattyú pöffenéseit számolni semmivel sem volt rosszabb, mint birkákat számlálni.

- Szortyog már a pumpa? - kérdezte John.

Semmi válasz.

- Figyelj csak! - szólt Susan. - Egész éjjel vitorlázni fogunk. Rogernak meg Tittynek nem ártana ágyba bújnia, és aludnia egy jót.

Titty felriadt, és körbepillantott a sötétben.

- Egy egészen picikét hadd maradjak még! - könyörgött. - Tisztul az idő. Az égen egy-két folton csak úgy szikráznak a csillagok.

Tizennegyedik fejezet

PIN MILLBEN

(Csütörtök éjjel és péntek reggel)

A Fészek-lakban, fönt az emeleten, Bridget mocorgott az ágyban.

Kop, kop, kop... Kop, kop, kop...

Valami a hálósoba ablakát kocogtatta. Bridget kinyitotta a szemét. Koromsötét volt.

Feküdt hát, és fülelt.

Kop, kop, kop...

Hasra fordult, és felkönyökölt a párnáján.

- Bridget!

A sötétben felhangzó suttogás megnyugtatta, egyenletesebben lélegzett. Édesanyja ugyancsak felébredt.

- Mi ez a zörej? - kérdezte Bridget.

- Csak a kúszórózsa a falon - felelte anya. - Tudod, az az ág, ami belóg az ablak felső kereténél.

- Hallottad, hogy dobolt az eső a tetőn? - kérdezte Bridget. - Mielőtt elaludtam.

- Már rég elállt - mondta anya. - Hanem a szél igencsak tombol.

- Egész éjjel ébren voltál?

- Ó, nem. Gondolom, elég sokat alhattam, igazán.

Hosszú csönd következett. Legalábbis egy jó ideig szó nem esett a kis hálósobában, de olykor-olykor a rózsaaág kop, kop, kop, megzörgette az ablakot, s a kürtőben egy hirtelen támadt szél-roham huhogott, vonított.

- Anya - szólalt meg Bridget.

- Hát nem alszol?

- Nem - mondta Bridget. - Azon töprengtem, vajon ők milyen zajokat hallanak a *Koboldon*... Se kürtő, se rózsza vagy valami hasonló.

- Durmolnak biztosan - felelte anya. - Alukáljál te is most már.

- És ha mégsem?

- Lehorgonyoztak valami védett helyen. Ha fák vannak a közelben, esetleg lombsusogást hallanak. Meg a csónaknak ütődő víz kotyogását és talán egy kötél csapkodását az árbocon. Ha pedig nagyon erős a szél... mint most, hallják majd a vitorlavászon pattogását, és beburkolóznak a jó meleg pokrócokba. De Johnt meg Susant ugyan semmi föl nem ébreszti, hát még Rogert!

- Hát Tittyt? - kíváncsiskodott Bridget.

- Titty elszórakozik egyedül is - nyugtatta meg anya. - Figyeli majd a fedélzet neszeit, a loccsanásokat, és azt fogja képzelni, tényleg tengeren van.

- Kár, hogy a *Kobold* egy picivel nem nagyobb - sóhajtott Bridget. - Bárcsak velük mehettünk volna!

- Bizony. De az az érzésem, nélkülünk jobb nekik. Mindenképp kitűnően megvannak... Jim Brading gondjukat viseli... Biztosan talált valami békés helyet éjszakára... Most pedig tégy úgy, mintha a *Koboldon* lennél, összekucorodva az ágyadon, és hallod, hogy Jim fölmege a fedélzetre ellenőrizni, hogy ég-e a lehorgonyzást jelző lámpás, aztán hallod, ahogy visszajön, és lefekszik, de csöndben, nehogy felébresszen valakit, mert azt akarja, hogy a legénység jól kialudja magát. Neked sem illik virrasztani, hallod-e!

- Majdnem alszom is már - motyogta Bridget.

- Helyes - felelte anya. - Aludj jól.

Bridget elszenderedett, majd félig megint felébredt, s eszébe jutott, hogy most a *Koboldon* van, és elszunnyadt újra. Sokkal később még egyszer felriadt, amikor a rózsaaág megzörrent az ablakkereten, és egy nagyot vijjogott a szél a kürtőben. Halványan ki tudta venni az ablakot is. Nem volt már olyan szuroksötét. Közeledett a reggel. Valami mozgott a szobában. Persze, anya a fehér hálóingében, kiszállt az ágyból, odament az ablakhoz, és kibámszkodott az éjszakába, a szél zúgását hallgatva.

- Látom, hol az ablak - susogta Bridget.

- Ó, Bridgie! - szólt hátra anya. - Azt hittem, alszol. Csicsikálj még! Majd szólok, ha ideje fölkelni.

Hosszúra nyúlt ez az augusztusi éjszaka, ám ennek is vége szakadt egyszer, s bár a szél még mindig füttyült a kéményben, s oda-odacsapta a rózsaaágat az ablakhoz, a napfény mindjobban átszűrődött a felhőkön, megcsillant a csónakházak nedves fedelén, s a sólya végénél kikötött apró jachtok seregén.

- Akarsz reggelizni? - kérdezte anya lefelé jövet a lépcsőn. - Vagy mit szólnál egy sétához ki a sólyára, étvágygerjesztőnek?

Bridget töprengett egy pillanatig, mert rendszerint a napi szabályok közé tartozott, hogy: „Reggeli mindenekelőtt!” Ha egyszer az emberek kiszabadulnak az ajtókon túlra, szokta mondani anya, isten tudja, mennyi idő megy veszendőbe, mire sikerül őket újra egybeterelni. Ma pedig ő maga állt elő ilyen javaslattal. A kis nappaliban zabkása gőzölgött a kerek asztalon. Anya rápillantott, aztán elfordította a fejét.

- Jó reggelt, Powell kisasszony. Jó reggelt... Mit gondol, belefér még az időbe, hogy lefussunk a sólyára, mielőtt fölforr a víz a kannában?

- Épp a forrás határán van - szólt Powell kisasszony. - De nem fog ártani a teának, ha egy-két perccel tovább ázik. Fussanak csak. A szél elfújta a ködöt az éjjel, s most szépen süt megint a nap. Hát te, kicsim, végigaludtad-e az egészet?

- Részben - felelte Bridget.

- Nagyrészt - helyesbített az édesanyja.

- Anya ébren volt - csipogott Bridget.

- Te aztán tudod! - kacagott fel Mrs. Walker, és Bridgetet kézen fogva kilépett az ajtón. Powell kisasszony a küszöbön állva nézett utánuk, egyik kezében egy szelet kenyeret, a másikban a hozzá való kenyérpíró villát tartva.

- Aggódik a gyerekei miatt - motyogta. - Szólnom kell az embereknek, hogy ne...

De már elkésett.

- Szép jó reggelt, asszonyom! - köszönt a csónakházaknál dolgozó egyik fiatal ács, amikor Mrs. Walker és Bridget lefelé lépkedtek a Fészek-laktól ereszkedő lépcsőkön. - Cudar egy éjszakánk volt, az már igaz.

- Maga szerint tényleg olyan rossz volt? - kérdezte Mrs. Walker elkomorodva.

- Kegyetlen rossz - csóválta meg a fejét az ember. - Tetszik tudni, mind azt vártam, hogy ránk borogatja a kéményt, a tetőt meg letaszajtja a fejünk felől. Amikor ilyen komiszul fú a szél, mint az éccaka, én már csak szárazföldön meg egy jó meleg kuckóban húzom meg magam...

Majd a zsúfolt kikötő felé pillantva így folytatta:

- Az ördög se érti, hogy egyesek szórakozásból mennek a tengerre.

Aztán, talán mert meglátta az ajtóból integető Powell kisasszonyt, vagy mert észrevett valamit Mrs. Walker vonásain, és eszébe jutott, hogy a családjának négy tagja se szárazföldön, se jó meleg kuckóban nem töltötte az éjszakát, hirtelen észbe kapott.

- Nem mondom, nekik aztán kutya bajuk se lehet Mr. Brading mellett. Fogadok, ragyogóan megvannak. Ma jönnek vissza, hallottam, amikor Mr. Brading mondta Franknek.

- Siessünk, Bridget! - mondta Mrs. Walker. - Fussunk előre, hátha látjuk őket.

Az apály félig visszahúzódott már, s az iszappadkak jórészt előbújtak. Napfény árasztotta el a nedves lapályt, a zöld hínárgubancokat meg az iszapon rostokoló, dagályt váró apró csónakokat. Beragyogta a bóják közt horgonyzó nagy gőzhajót is meg az oldalához simuló, gabonát rakodó dereglyék árbocrengetegét. Napsugár szikrázott a kikötőben nem messze ringatózó jachtokon, az apállal kiúszo s a gőzös felé tartó másik három dereglye rőt vitorláján, megcsillant a sólyán hasaló bárka frissen aranyozott oldalán s tisztára vakart, aranyfényű árbocán meg pányvafán.

Anya és Bridget elbotorkáltak a bárka fényes, fekete oldala mellett a vizes, kavicsos sólyán. Minél tovább mentek, annál nedvesebb volt, míg végül megálltak a víz szélénél. A bárka tatja épp a fejük fölött magasodott, s a hajófarkorláton át kötelekkel kilógatott pallón egy ember üldögélt, buzgón kenegetve rikító kék és sárga festékekkel a hajó neve - *Rosemary of Harwich* - köré vésett cirádákat. Bridget felnézett rá, majd le a vizes kavicsos éktelenkedő kis kék festéktócsára. Bármelyik rendes hétköznapi anyát érdekelte volna ez a mázolás, de ma mintha észre sem vette volna. Tekintete a messze távolba mélyedt, a kikötött jachtokon meg a kirakodó gőzhajókon is túl, reménykedve, hogy megpillantja a hazafelé tartó *Kobold* piros vitorláit.

Megcsikordult mögöttük a kavics, s hátrafordulva Franket, a csónakmestert látták meg maguk előtt.

- Á, jó reggelt! - üdvözölte anya.

- Jó reggelt, asszonyom! - köszönt Frank, és megállt egy szóra. A csónakjához igyekezett, hogy kievezzon valamelyik lehorgonyzott jachthoz feltölteni a víztartályát.

- Csak nem űtánuk leskelnek már ilyen korán? - kérdezte nyájasan. - Levonulóban van még az apály, nem jönnek azok fel, csak majd a dagállal.

- Gondolhattam volna - mondta hálásan anya. - Csak tudja, nyugtalankodni kezdtem a tegnapi köd miatt, aztán mikor feltámadt a szél...

- Semmi bántódásuk nem eshetik Mr. Brading mellett - dörögte Frank. - Ha kell, bekötött szemmel is kiismeri az magát a folyón.

- Mikor fordul a tengerjárás?

- Tíz óra tájt - magyarázta Frank. - Tizenegy után már kémlelődhetik utánuk, de addig nemigen érdemes.

- Gyere, Bridgie - szólt anya. - Menjünk reggelizni.

- Most mit csinálnak? - kérdezte Bridget, és anya - a Frankkel való beszélgetés után valamelyest vidámabban - elmesélte, mi folyhat most éppen.

- Lehorgonyoztak egy aranyos, védett szegletben a folyótorkolatnál - mondta -, és várják a dagályt. Susan megfőzte a reggelit, és a kormányállásban csücsülve szépen elfogyasztják a nap-sütésben. Aztán elmosogatnak, lecsutakolják a fedélzetet, és elvitorláznak a folyón, hogy beszél-moljanak mindenről. Siessünk, Bridget! Még elhül Powell kisasszony pirítósa. Versenyezzünk, ki ér haza előbb!

- Kapsz öt méter előnyt... Rajt! - rikoltotta Bridget, és ő meg az édesanyja fej fej mellett levág-táztak a sólyáról, át a fogadó mellett az úton, fel a Fészek-lak meredek kerti lépcsőjén, és holt-versenyben értek a bejárathoz. Egy zubbonyos, bőrvöves fiú Powell kisasszonnyal csevegett az ajtóban.

- Távirat jött magának, Mrs. Walker! - újságolta Powell kisasszony.

Anya átvette a narancssárga borítékot, és feltépte. A benne levő táviratot az előző nap postázták Berlinből.

MRS. WALKER RÉSZÉRE POWELL KISASSZONY CÍMÉN
PIN MILL IPSWICH

ÚTON VAGYOK TED

- Apa küldte? - lelkesedett Bridget.

- Igen - bólintott anya. - Tegnap adta fel. Bridgie! Biztos ma kel át a csatornán! Jézusom, Jézusom, nem lett volna szabad elengednem őket vitorlázni! A férjemtől jött, Powell kisasszony. Tegnap volt Berlinben. Az én magzataim meg Mr. Bradinggel hajókáznak! Melyik buszt kell elkapnunk Shotley felé, hogy még időben Harwichba érjünk a hajó elé?

Reggeli után anya ismét lesétált Bridgettel a sólyára. Az apály egészen levonult, majdnem kisvíz-pontig, leballagtak hát a legeslegaljáig, ahol a sólya egy iszaptól síkos, keskeny, cemen-tezett lejáróban végződött.

- Azt hiszem, inkább fogom a kezed - szólalt meg Bridget.

- Jól van - egyezett bele anya. - Aztán ha valamelyikünk elesik, legalább együtt esünk. Társaságban kellemesebb.

- Te meg tudnál tartani engem - vélte Bridget.

A sólya végében ácsorogva várták az árapály fordulását.

Végre kapaszkodni kezdett megint a víz fel az iszapon.

- Most már akármelyik percben indulhatnak - jegyezte meg anya messzire kémlelve a folyón, ameddig a szeme bírta.

- John fog kormányozni? - kíváncsiskodott Bridget.

- Feltételezem, hogy Jim megengedi neki. Ma nincs olyan szél, mint az elmúlt éjjel.

Sokáig várakoztak. A víz ellepte a lejáró alját, s mind följebb emelkedve, lépésről lépésre szorította őket hátrafelé. A megrakott dereglyék, bevárva a dagályt, egymás után megindultak

lavírozva fel a folyón, orruk alatt pezsgett a víz, s napfény özönlött barna vitorlájukra meg az árbocok hegyében libegő skarlátvörös lobogókra.

- Ott vannak! - kiáltott nagyot anya.

Messze, messze lent a folyón feltűnt egy kis piros, háromszögű vitorla.

- Ott vannak! - rikkantott Bridget.

A piros vitorla lassan közeledett. Eltűnt a lehorgonyzott gőzhajó mögött, majd kibukkant, megint eltűnt, megint előbukkant.

- Nem érdemes még integetni nekik - mondta anya. - Nem látnak idáig.

Majd csendesebben megjegyezte:

- Ha ők azok egyáltalán.

- Persze hogy ők! - lelkesedett Bridget, alig bírva türtőztetni magát.

Frank csónakja siklott el a sólya mellett, valami felszerelést hozott ki a partra az egyik jachttól. Anya a piros vitorlák felé mutogatott.

- Maga jobban ismeri - kiáltott oda Franknek. - A *Kobold* jön ott felfelé?

Frank hunyorogva nézett abba az irányba.

- Az *Emily* az, asszonyom - felelte. - Tegnapelőtt mentek ki halra. Az elmúlt éccaka kellett volna visszajönniök. Alighanem a köd a ludas a dologban.

Egy pillanatig Bridget azt hitte, édesanyja mindjárt visszaszalad a Fészek-lakba. De maradt, és újra a csónakmesterhez fordult.

- Itt fognak kikötni - kérdezte -, vagy Ipswichbe tartanak?

- Amott szoktak horgonyozni - mutatta Frank. - Ott ni, a *Coronilla* előtt. Az a nagy kék csónak. Itten kötnek ki.

- Megvárjuk őket, és beszélünk velük - mondta anya. - Talán tudnak valamit az én hajósaimról. Tényleg, nem is a *Kobold*. Ez egy jolle, a *Kobold* meg kutter. De nagyon hasonlított rá, mert nincs felállítva a hátsó árboca. Bridget! Gyere el onnan, vizes lesz a cipőd!

- Levessem? - kérdezte Bridget.

- Nem hiszem, hogy élveznéd a toporgást a kavicsos - figyelmeztette anya, s közben le sem vette a szemét a távoli *Emily*-ről. - Úgy éreznéd magad, mint a hercegisasszony, akinek borsó volt a topánkájában, vagy mint a kis habléány, akinek éles kések vágtak minden lépésnél a talpába.

- Azt ismerem - bólogatott Bridget.

Ahogy a dagály egyre jobban feltolakodott a sólyára, ők is fokozatosan hátráltak. Figyelték a közeledő *Emily*-t. Három fiatalember volt a fedélzetén. Egyikük kormányozott, a másik kettő az orrvitorláknál szorgoskodott. A tarcsvitorlát vonták be, amikor az *Emily* befutott a lehorgonyzott jachtok közé. Leeresztették a fővitorlát is. Hirtelen fordult egyet, s csak az élvitorlával a bója felé siklott. Az egyik fiatalember az elülső fedélzetről egy csáklával elcsípte a horgonybóját.

- Igazán ügyesen csinálták - ismerte el anya, miközben a bóját a fedélzetre húzták.

Egy pillanat alatt feltekerték az orrvitorlát, s a három ifjú ember a kajüt tetején lazán összegöngyölte a fővitorlát. Majd mind a hárman eltűntek a kajütben.

- Ó, Bridget! - jajdult fel anya. - Csak nem állnak neki kényelmesen ebédet főzni?

De újra felbukkantak. A hátul ringó segédcsonakot most előrehúzták. Egyikük beleszökkent, a többiek pedig egy jókora gyékényszatyrot meg táskákat adogattak lefelé.

- Jönnek mindnyájan - állapította meg Bridget, mikor a másik kettő is lehuppant a dingibe, mely hátrafelé sodródott, amíg elő nem halászták az evezőket.

- Jönnek! - kiáltott Bridget megint, ahogy ketten nekifeküdtek az evezőknek, és megindultak a sólya felé. De a farban, a táskák között ülő ember egyszer csak ujjával az *Emily* árboccsúcsára bökött, mire a dingi megpördült és visszament.

- Elfelejtették levonni a lobogót - jegyezte meg türelmetlenül anya. A dingi az *Emily* oldalánál várakozott, amíg az egyik fiatal ember felkapaszkodott a fedélzetre, lehúzza a zászlót, és behajította a kabinba. Végre ismét elindultak. Bridget és anya eléjük mentek a sólya szélére.

- Tömerdek haluk van! - fedezte föl Bridget, bekukucskálva a gyékényszatyorban csillogó ezüstös kupacra.

- Csuda jó fogásunk volt tegnap, míg ránk nem borult a köd - nevetett az egyik férfi Bridget kíváncsi arcába. - Szeretnél néhányat? - és az orra elé tartott egy kis tőkehalat. Bridget hátrahőkölt, erre az ember megint felkacagott.

- Ismer egy *Kobold* nevezetű hajót? - kérdezte Mrs. Walker.

- Bradingét?

- Nem látták véletlenül valahol? - tette föl nyugodtan a kérdést anya, mintha nem is lenne olyan nagyon fontos. - Azon van egy-két csemetém Mr. Bradinggel, és tegnap kicsit aggódtam, mikor déltől leszállt az a sűrű köd, utána meg jött az a vihar meg zivatar.

- Kutya bajuk - mondta a fiatalember, aki a halat nyújtotta Bridgetnek, s most egy karcsú póznába fogódzkodott a sólya szélénél, hogy ne billegjen a csónak, míg kipakolják a táskákat meg a szatyrot.

- Mi tegnap jöttünk be a tengerről, nem sokkal azután, hogy leszállt a köd, és mellettük húztunk el. Beszéltünk is velük. Jól vannak. Brading lehorgonyozott a North Shelfnél, épp a dokk bejáratánál, kint a csatornán. Jobb helyen nem is lehetnének. Valamelyikük egy bádogfurulyán pikulázott.

- Roger fiam! - kacagott Mrs. Walker. - Ha a furulyáját fújta, tényleg nem lehetett baj.

- Bradingnek helyén van az esze - szólt közbe a másik fiatalember. - Nekünk is azt kellett volna tennünk, ott maradni, ahol ő, de mi megpróbáltunk felbotorkálni a folyóhoz, meg is feneklettünk az iszapban, s egy fél éjszakát vesztegeltünk az oldalunkra dőlve...

- Na ne mesélj! - szólt közbe a harmadik.

- Oké, kapitány! Te legalább olyan hibás vagy, mint én.

- Nos, nagyon hálás vagyok maguknak - vetette közbe Mrs. Walker. - Isten tudja, mi jöhet közbe ködös időben, és egy kicsikét izgultam miattuk. Menjünk, Bridgie.

Kettesben felsétáltak a sólyán.

- Bridgie! - szólalt meg anya vidáman. - Nagyon butuska ám a te mamád. Tudhattam volna, hogy nincs semmi baj. Csak hát a tegnapi köd meg eső miatt nem bírtam elhessegetni magamtól a gondolatot, hogy valami szörnyűség történt. És tessék, nem megmondtam, biztonságos helyen lehorgonyoztak, és primán érezték magukat. Hát persze, hogy nem jönnek vissza egy perccel sem korábban, mint ígérték. Felballagnak szépen pontosan teaidőre, s tea után mindnyájan átvonulunk Harwichba apátok elé, már amennyiben megérkezik az esti hajóval.

Tizenötödik fejezet

VIRRASZTÁS

Eltelt még egy óra az éjszakából, s a *Kobold* még mindig elszántan bukdácsolt a sötét tengeren át. A fedélzetet már nem ostromolták bőszen hullámok. Végleg elállt az eső. A szél még tombolt ugyan, de nem annyira, hogy a kormányzást komolyan megnehezítette volna. Mind több és több csillag szikrázott föl a szertefoszló felhők mögött. Ám Titty nem figyelte őket.

- Titty! - szólalt meg Susan.

- Titty! - dűnnyögött Roger.

Tittyt, mint Rogert röviddel azelőtt, elnyomta az álom a kormányállásban. Épp arra riadt föl, amikor Susan mondta Johnnak, hogy ezeknek már jobb lenne az ágyban.

- De nem hagyhatunk ki egyet sem - motyogta Titty kicsit borzongva.

- Máris elszalasztottál néhányat - legyintett Susan. - Most is durmoltál... És jéghideg a kezed. Nem mulasztasz akkor se többet, ha a meleg kajútben szunyókálsz, nem pedig a fedélzeten. Eredj csak le!

- Te is, Roger! - rendelkezett John. - Egy tengerésznek nem szégyen pihenő őrsegen lennie. Leléphetsz. Később szükség lesz rád, de ha nem alszol ki magad, olyan leszel, mint egy kifacsart citrom!

Szívesen fönny maradtak volna egész éjszaka, de a parancs az parancs, és különben is, majd leragadt a szemük. Susan leballagott velük a kivilágított kabinba, és ahogy csak tudta, begyömösölte őket az ágyukba, Rogert például egy hosszú kötéllel erősítette oda. Azzal az érzéssel jött fel a fedélzetre, hogy néhány gonddal kevesebbet kell cipelnie. Nem számít, hol bolyongnak vagy mi vár rájuk, de azok ketten legalább részesülnek némi éjszakai nyugalomban.

- Elrendezted őket? - kérdezte John, amikor Susan visszamászott hozzá a kockpitba.

- Már húzzák a lóbőrt - mondta Susan egy elnyomott ásítással, aztán befészkelte magát a kormányállás jobb oldali sarkába, Johnnal szemben, és nekikészülődött a gondos őrködésnek.

- Hajtsd be az ajtószárnyakat - szólalt meg John. - Többet látunk, ha nem szűrődik ki fény a kajútból. A csapóajtót nyitva hagyhatod.

- Lemenjek eloltani a lámpát?

- Inkább ne! - tiltakozott John. - Látszik a fény a kajütablakokon át, a semminél ez is jobb, ha gőzhajóval találkozunk.

- Az a legutóbbi nem vette észre - jegyezte meg Susan.

- Egy másik lehet, hogy igen - felelte John.

Vagy tíz perc múlva John megint megszólalt:

- Susan! Jól vagy?

De az őrszem nem válaszolt.

Halványan látszott a sötétben, hogy merre van, egy még sötétebb kupac a sarokban. De - hacsak álmában nem - őrködni nem őrködött. Susan az aggódástól, tengeribetegségtől és a megrázkód-tatástól, amikor azt hitte, hogy John kiesett a fedélzetről, kimerülten álomba zuhant. Semmi értelme nem lett volna felébreszteni, hogy menjen le a többiek után. Úgysem lenne hajlandó.

Szegény Susan. Jobb, ha békén hagyja. Figyelmét John újra a kormányzásra fordította, és örködött is mellette.

A becsukott kajütajtók mögül semmi világosság nem jutott a kormányállásba, csak egy kis halvány gyertyafény pislákol rejtetten, az ablakon belül, a tájoló előtti lámpásban. A sápadtan fénylő liliomtű egy percet sem pihent. Délkelet-kelet... Dél kelet... Délkelet-dél... Dél-délkelet... Hogy is tudott volna, amikor a *Kobold* egyre csak himbálódzott, John pedig meg-megengedte a hajót, mint hajdan a kis *Fecskével* tette, rásegítve néha a kormányral, amikor át akart fordulni, visszafogva, amikor megpróbált kitörni, s eközben szünet nélkül markolta a kormányrudat, aszerint fordítva, ahogy a szél meg a tájoló sugallta. Ami tőle telt, megtette. Az irány nagyjából délkelet, gondolta. Egészen nem lehetett biztos benne.

Nem is volt olyan nehéz egyenesben tartani a *Koboldot*, már mennyire egyenesnek lehet nevezni azt az állandó hánykolódást, amivel előbbre jutott, ahogy az egymás után előgördülő hullámok nekirontottak az oldalának, megemelték a hajót, odébsodorták, majd kiszaladtak alóla, be a sötét éjszakába. Mint amikor az ütemet tartja az ember egy dallammal: nekidől a kormányrúdnak, visszaengedi, megint nekidől, és így tovább, előre-hátra... előre-hátra...

A szél ereje megfogyatkozott. Ebben John biztos volt. Na persze, ha megint szembefordulnának vele, és összeakaszknának! Az áldóját! Cudar egy jelenet volt az a néhány perc. Szegény Susan! Aztán az a kurtítás!... Nagy szerencse, hogy magára csomózta a biztosítókötetet, amikor előrekúszott. Eddig csoda jól ment minden. A *Kobold* még mindig a hullámokon táncolt. Nem eresztett sehol. Semmi nem sodródott még el, pedig könnyen megeshetett volna. Nem is akart foglalkozni a holnappal. Pillanatnyilag megelégedett azzal, hogy épen és sértetlenül viszi előre a vitorlást alvó legénységével a fedélzetén.

Az alvó legénység... Egyetlen másodpercre John elengedte a kormányrudat, és bekandikált a behajtott ajtószárnyak fölött a világított kabinba. Csak Roger pokrócba bugyolált lábát látta, meg egy darabot abból a rőtvrös vitorlából, amivel Susan kötötte, hogy ki ne csússzon az ágyból. Titty a kajüt elejében volt, ő nem látszott. Mind a hárman mélyen aludtak. John visszaugrott a kormányrúdhhoz, és megint ráhajolt. Ismét rápillantott a tájolóra a pislákoló gyertya tövében, aztán nekidől a párkánynak, egyik lábát nekitámasztotta a szemközti ülésnek, fejét a lassan kibontakozó csillagos égbolt felé fordította, s kissé szégyenkezve vallotta meg magának, hogy boldog.

Persze nem volt joga hozzá. Eszébe jutott, hogy Jim Brading legjobb horgonya meg az összes lánc a harwichi kikötő mélyén fekszik. Eszébe jutott édesanyja Pin Millben meg Jim Brading Felixstowe-ban, akiknek fogalmuk sincs, mi lett velük. Ám ha tudnák, Jim Brading biztosan örülne, ha a horgonynak meg a láncnak talán nem is. A *Kobold* kitűnő állapotban volt, nem tört darabokra egy zátonyon, pedig könnyen úgy is történhetett volna. Sem parti uzsorások, sem kalózok nem kaptak alkalmat, hogy mentési jutalmat követeljenek, ami Bradingnek a hajójába is kerülhetett volna. Anya pedig örülni fog, ha mindent elmesélnek, hogy nem fordultak rosszabbra a dolgok. Ő igazán mindent elkövetett. Ugyan mi mást tehetett volna itt, éjszaka, az Északi-tengeren? Ha most látta volna valaki az arcát a tájolóablak felől kiszűrődő sápadt fényben, mosolyt vehetett volna észre rajta. John egyedül volt a hajójával a sötétben, a többiek mind aludtak. Ezen az éjszakán ő volt a *Kobold* kapitánya, s a feketeségen át nyargaló *Kobold* kormányállásának még a dülöngélésétől is valami mélységes, nagy-nagy öröm járta át. Ő és a *Kobold* egyek voltak. Csak előre, tovább, vég nélkül, örökre. Sok-sok évvel később, majd ha felnőtt lesz, a saját hajójával vitorlázik majd ennél sokkal nagyobb tengereken. De soha, soha nem felejtí el ezt az éjszakát, amikor legeslegelőször volt felelős, egyes-egyedül egy hajóért és a legénységéért.

Előre-hátra... Előre-hátra... Lenyomni, fordítani, ezzel a győztes mozdulattal. Remek kis hajó! Okos kis hajó! Egyik karját a párkányon pihentetve finoman dobolni kezdett tenyerével a nyirkos burkolaton.

Ez mi volt?

Két villanás elől a sötétben. Csak akkor látszott, amikor egy-egy hullám a hátára vette a *Kobold*-ot. Ott, megint! Egy villanás, majd egy pillanat múlva még egy. Aztán jó néhány másodpercig semmi, majd megint az a két éles fény, egymás után.

Biztosan világítóhajó. Az irány majdnem megfelelő. Ha tovább is így halad, egy hajszálnyira fut el mellette. Találgatta, milyen messze lehet. Még jó hasznát is veheti. Talán ott lesz a neve az oldalán, bár térkép nélkül azzal nem sokra megy. Feltéve, hogy virradatra a közelébe érnek, oda is kiálthatnának, abból még bajuk nem származna, s a hajószemélyzet megmutathatná neki, melyik irányban juthatnak vissza Harwichba. Sokat segítene. A tengerjárás meg az ide-oda lavírozás miatt John tudta, hogy a *Kobold* útvonala Harwichtól inkább egy tekergőző kígyónyomra emlékeztetett, mint egyenes vonalra, ha térképen követte volna. Az áldóját! A világítóhajó őreitől kérhetne is egy térképet kölcsön, ha eléggé meg tudná közelíteni őket. Úgysem tudnák a *Kobold*-ra mint kimentett holmira rátenni a kezüket, hiszen a hajójuk horgonyon áll, rögzítve a tenger közepén. Nappali világosságnál nem veszélyes a közelükbe menni. Biztosan jeleznének, ha veszélyes irányba sodródna. Emlékezett a „Veszélyes irányba hajózik!” jelzésre: két rövid, egy hosszú. És akkor eszébe jutott a tavaly téli szünidő, meg a jeladások Nancy meg Peggy Blackett-tel, meg az expedíció az Északi-sarkra, és felkacagott, ott az előre-hátra billegő kock-pitban, kint az Északi-tengeren, az éjszaka kellős közepén, amikor eszébe ötlött a mumpszos, dinnyeképű Nancy Blackett, ahogy nagy komolyan jelzéseket ad le betegszobája ablakából.

John ismét a tájolóra pislogott, miközben a *Kobold* egyenesen a fényvillanások felé tartott. Kissé kelet-délkelet. Így elég közel kerül. Egyelőre tájoló nélkül is tudott a távoli villogó fények felé kormányozni. Sokkal könnyebb, ha nem kell egyszerre a tompán fénylő liliomtűre is merednie, meg gondosan örködni is, ahogy az egy buzgó kormányostól méltán elvárható.

Előre-hátra... Előre-hátra... John ide-oda billegett a kormányrúddal. Hullámok csapódtak egymás után a *Kobold* farának, szörcsögve, tajtékot vetve megemelték, majd leejtették, s gördültek tova. Hébe-hóba egy hullámtaréj úgy bukkant elő a sötétből, mint valami tovasuhanó szürke kísértet. John párszor felkattintotta a nagy elemlámpát, s kivilágított vele a hajó oldala mellé, hogy legalább fogalma legyen róla, milyen gyorsan szeli a hullámokat a kis *Kobold*. De többnyire meglegedett azzal, hogy folytatta ezt a könnyed, ütemes kormányrúd-húzogatót, hogy érezte a szél irányáról, nem fenyeget vitorlaátvágódás, s hogy figyelte a messzeségben felcsillanó két fénypontot, mely mint két kacsintás tűnt fel a víz fölött, hogy néhány másodperces szünet után hirtelen ismét belehasítson az éjszaka sötétjébe.

Azon töprengett, milyen lehet a világítóhajó, emlékezetébe idézve a harwichi meg a falmouthi kikötőkben látott nagy vörös monstrumokat, közepükön vaskos árboccal, azokon óriási kasoknak tűnő lámpásokkal, némelyiknek az árboccsúcsán ballonokkal, miegymással. Eszébe jutottak a hajó őrei. Természetesen nem láthatták a feléjük igyekvő *Kobold*-ot. Némelyikük biztosan örködik, de a többség alszik a helyén, mint Titty meg Roger a *Kobold* kajütjében... Alszik... John egyszer csak érezte, hogy lecsukódik a szeme. Gyorsan kinyitotta, akkorára, mint egy csészealj, és a sötétben a kormányállás tulsó felére meresztette, ahol - bár látni ugyan nem látott mást, mint egy kissé sötétebb kupacot - tudta, hogy Susan másodtiszt gunnyaszt viharkabátjába burkolózva, és alszik, akár a legénység többi tagja.

Csak ment, ment a hajó. Egy villanás volt vagy kettő? Úgy látszik, egy pillanatra hunyt egyet, és nem is tudott róla. Ez nem lesz így jó. Kihúzta magát. Az ujjaival kipecskelte a szemeit, amekkorára csak bírta, hátha úgy maradnak. De megint csak pislogni kezdett. Erre belefúrta a szemét a sötétbe, és számolni próbálta a másodperceket két-két villanás között. Először hetet számlált. A következő alkalommal ötöt, utána meg hatot. Majd megint hetet. Aztán nyolcat. Majd meg ismét hatot. Egészen megerőltető egyforma gyorsan számolni. Kiváló módszer az ébren maradáshoz. Sokáig számolt, mindig újra kezdve, amint felbukkant a két fénypont. Aztán egyszer csak rádöbbsent, tizenkettőt számolt.

Két felvillanást teljesen kihagyott.

Keményen megdörgölte a szemét, hunyorgott, rápillantott a tájolóra, aztán előremeredt az éjszakába. Most már akkor is látott valami tompa pislákolást a hajó lámpásából, amikor nem röppent ki éles fénycsóva belőle. A pislákolástól kissé balra tartotta a *Kobold* orrát. Nem tanácsos túl közel elhúzni mellette, ha még sötét lesz, mire eléri a jelzőhajót. Történnék bármi, neki tilos elaludnia. Ha legalább énekelhetne, könnyebben fent bírna maradni. De Susan miatt nem kornyikálhatott.

Egyszer csak felriadt. Az egyik vitorla mint a mennydörgés, csattogott. A szél szemből vágott az arcába. A kormányrúd ide-oda csapdosott, a *Kobold* tébolyultan hánytá-vetette magát. A két éles csóva nem jobbról, hanem valahonnan bal felől villant föl.

- John! John! Mi történt?

Susan rémülten ébredt föl.

- Elaludtam! - kiáltotta John a szélbe. - Semmi vész! Mindjárt visszafordítom!

Kínkeservesen visszairányította a *Kobold*-ot a helyes útvonalra, hogy a világítóhajó megint jobb oldalra kerüljön. A szél csillapodott, ahogy megint hátulról fújt. John ránézett a tájolóra. Nem is rossz, majdnem délkelet.

Akkor nincs gond.

- Borzasztóan sajnálom, Susan, hallod? Halálosan álmos vagyok.

- Mi az a villogás? - kérdezte Susan.

- Világítóhajó - felelte John. - Arrafelé kormányozok, és ha világosodik, megkérdezzük tőlük, mit tegyünk.

- Mennyit aludtam? - kérdezte Susan.

- Elég sokat - válaszolt John. - Jobban vagy már?

- Sokkal-sokkal jobban - mondta Susan félig ásítva, aztán bekandikált a csapóajtón át a kajütben szunyókáló Roger lábára.

- Nem keltek még föl, ugye?

- Nem.

Susan résnyire kinyitotta az ajtót, hogy megnézzé a nagy órát.

- Az áldóját! Elmúlt kettő! Rettentően fáradt lehetsz.

- Csak álmos - szabadkozott John. - Leragad a szemem. Ide figyelj, nem bánnám, ha beszélne hozzám.

Susan csacsogni kezdett.

- Szerinted mit mondanak majd az ürgék a világítóhajón?

- Gőzöm sincs... Talán adnak egy térképet kölcsön... Legalább elmondják, merre induljunk Harwichba... Kóvályogtunk már eleget...

Ásított, hogy majd kiugrott az állkapcsa.

Susan folytatta:

- Nem is háborog már annyira a tenger. Talán össze tudok ütni nekik valami meleget reggelire. Farkaséhesek lesznek, ha kibújnak az ágyból...

- Rogernak örökké az...

- Hé, John, tudod-e, hogy ma kellene visszaérnünk Pin Millbe? Teaidőre. Az valami szörnyű lesz, ha apa megjön, és anya semmit sem tud rólunk... John! John!!!

John felrettent. A világítóhajó fényei már bal felé táncoltak.

- Bocs'.

Ismét egyenesbe hozta a *Koboldot*.

- Évekbe telik, mire visszajutunk - mondta Susan. - Nagyon messzire szakadhattunk.

- Sebes kis hajó ez - csitította John. - Pompásan lehet kormányozni. Lesz majd nekem is ilyenem valamikor. Majdnem olyan könnyű irányítani, mint az öreg *Fecskét*. Emlékszel, hogy lestük egymás nyomdokvonalában a kacsaringókat, amikor... amikor tanultunk... tanu... Aú-ú-ú!

John éles fájdalmat érzett a térde fölött. Susan hatalmasat csípett rajta.

- Ez az! - helyeselt John, amikor megtudta, mi történt. Csak így tovább! Pár percenként megismételheted. Hol is tartottam?

- Sehol sem tartottál - legyintett Susan. - Elszunyókáltál.

- Na jó, folytasd a csipkedést - felelte John. - Aú-ú! Ne ilyen erősen, amíg ébren vagyok!

- Azt hiszed, látom a sötétben, hogy ébren vagy-e vagy nem?

- Akkor csípj, amikor a villanások az orrsudár másik oldaláról jönnek. Jobbról kell nekik.

- Megint egy gőzös! - kiáltotta Susan.

Messze délen megpillantottak két árboccsúcsfényt. Egy időre John éber maradt, izgatottan leste, feltűnnek-e a gőzhajó piros és zöld irányfényei. De túl messze volt még, egyelőre a csúcsfények sem látszottak.

John érezte, hogy Susan megrántja a karját.

- Ide figyelj, John! Nem lesz ez így jó. Engedd, hogy én kormányozzak egy kicsit! Örökké nem bírod úgysem.

John tétovázott.

- Lássuk, hogy megy - mondta végül, és odébb húzódott a kormányosülésen. Olyan merev volt, hogy mozogni is alig bírt. - Jól van. Itt a kormánykötél. Sokat segít, amikor húz, mint egy eszelős. Ne akard nagyon erősen tartani! Fogd így, ahogy most. Látod a tájolót? Nagyjából délkeletnek tartsd... Ez az!... Délkelet, egy picit kelet... A világítóhajó az orrsudártól jobbra essen... Nemsokára ott vagyunk.

- Pompásan elboldogulok vele - bizonygatta Susan egy perc múlva. - Eredj, aludj egy kicsit.

- Nem - felelte John. - Még nem akarok... Öröködöm...

- Amikor a világítóhajóhoz érünk, mit teszünk?

- Addig egyenesen haladunk, amíg meg nem virrad. Még akkor is látótávolságon belül leszünk, és vissza tudunk jönni mellé annyira, hogy odakiálthassunk... Sötétben semmi pénzért nem megyek a közelébe...

- Most aztán pucolás aludni! - dorgálta meg Susan. - Ha segítség kell, nyomban fölkeltelek.

- Nem, nem - rázta a fejét John. Nagyot nyújtózkodott. Csuda finom, hogy néhány percig nem kell kormányoznia. Susan egészen ügyes. Bekukkantott a tájolóra, aztán letelepedett Susan előbbi vackába, a sarokba, és szemét a villogó jelzőfények felé fordította. Csak néhány percig... nem kell kormányoznia... Majd aztán visszaveszi... Feje nekibillant a kabin hideg, nyirkos falának. Hagyta. Csak egyetlen percig. Az sem baj, ha behunyja a szemét...

Tizenhatodik fejezet

HAJNAL A TENGEREN

Valami kemény nyomta a homlokát. Valaki beszélt... az ő nevét mondta. John hirtelen felrezzent.

- John! John!

Susan szólt.

John felült, és körülhordozta a tekintetét.

- Az ördögbe! - fakadt ki. - Elaludtam!

- Nagyjából délkeletnek, picit keletnek vittem a *Koboldot*, de már rég elhagytuk a világítóhajót - sorolta Susan. - Úgy vittem, ahogy mondtad. Még mindig sötét van, de most látszik megint valami hunyorgásféle jobbra elől. Amott meg... délnyugatnak... fénykévék az ég alján... Amíg lehetett, nem háborgattalak.

John érezte a büszkeséget a hangjában. Minden megváltozott azóta, hogy néhány percre átengedte Susannak a kormányt. Néhány percre? Tán a fél éjszaka is eltelt. Amikor helyet cseréltek, úgy kellett tapogatózniuk a kormányállásban. Neki kellett rátennie Susan kezét a kormányrúdra... Húga csak sötét árnyéknak látszott a homályban. Most pedig, noha éjszaka volt még, pontosan ki tudta venni, hol van. Szemével a világítóhajó fényeit kutatta. Eltűntek. Előttük azonban, épp amerre az orrsudár mutatott, halvány derengés tűnt föl az égbolton, noha maga a fénysugár rejtve maradt. A horizont alatt lehet még. John elnézett délnyugatra, a jobb oldali fedélzet fölött. Két egymást követő fénycsóva söpört át az égen, mint egymást hajkurászó óramutatók.

John figyelte őket, aztán ismét a halványan derengő villódzás felé fordult, mely jobbra előre lüktetett.

- A teremtésit! - képedt el John. - Azok az irányfények már a szárazföldön lehetnek! Esküdni mernék, hogy az egy világítótorony!

- Nem lenne jobb azonnal visszafordulnunk? - kérdezte Susan. - Mire visszaérnénk a jelző-hajóhoz, világos nappal lenne.

John szembefordult a széllal, majd benézett a tájolóra. Délkelet-keleti irányba tartottak. A mostani szélben soha az életben nem jutnának vissza északnyugat-nyugatnak tartva ugyanezen útvonalon.

- Amíg meg nem virrad, megyünk tovább - jelentette ki John. - Csak bajt hoznánk megint magunkra, ha hátszélből át akarnánk fordulni, amíg az orrunkig se látunk. Tudod mit, visszaveszem a kormányt. Hogy viselkedik a gyomrod?

- Prímán - felelte Susan. - Csak fádom picit. Hát te?

- Én is eléggé.

- Megpróbálok teát főzni - vetette föl Susan.

- Nem lehetne kakaót? - kérte John.

- Jól van. Csak le ne csússzon a kanna.

- Figyelj csak! - kiáltott John. - Mindjárt vége az éjszakának. Hamarosan itt a nappal.

- Tudom.

Susan kitárta a feljáróba nyíló ajtószárnyakat, és erősen kapaszkodva, háttal leereszkedett a meleg fényű kabinba. John az ég alján messze pislogó fényt vette célba. Délkelet-kelet... Délkelet... Délkelet-kelet... Kelet-délkelet... Igazán átszelték volna keresztben a tengert? Hol lehetnek azok az irányfények, Franciaországban? Belgiumban? Hollandiában? Bár fel tudta volna idézni, hogy nézett ki a térkép! Kutya hideg volt, de mit számít! Közelgett a hajnal. Susan megint jól érezte magát. A szél elcsendesedett. A tenger félannyira sem háborgott már. A *Kobold* most is futott, kellemesen himbálózva, mintha észre sem vette volna, hogy nem Jim Brading áll a kormánynál. Lehet, hogy John keze kissé hideg volt, de bensőjét jóleső meleg járta át a gondolatra, hogy a dolgok sokkal rosszabbra is fordulhattak volna. Mennyire más volt most minden, mint azokban a szörnyű percekben, amikor majdnem civakodtak Susannal, mert amit ő akart, arról John tudta, hogy az ellenkezője a helyes, és Susan zokogott, Tittyt fejfájás gyötörte, Roger közel állt ahhoz, hogy begyulladjon, Susan pedig rettenetesen rosszul volt. John előrehajolva benézett a kajütbe. Susan megszabadult a viharkabátjától, és a lépcső aljában a spirituszkannával foglalatzkodott, hogy meggyújthassa a tüzet. Szeszt lottyintott az égőfej alatti kis tányérkába, aztán a kannát belerakta a mosogatóba. Utána gyufát gyújtott. Behajtotta az egyik ajtószárnyat is, hogy védje a kék lángot a huzattól. Majd a lépcső aljában görnyedezve ivóvizet engedett a csapból a kannába. A derék Susan.

A főző lángja harsogni kezdett. Susan óvatosan feltette rá a kannát.

Lentről mocorgás hallatszott.

- Au... Au... Aú-ah!

Roger egyik legszebb és legharsányabb reggeli ásítási produkciójával rukkolt elő.

- Aludj még! - szólt rá Susan.

- Már reggel van? - hallatszott Titty csipogása. - Nem is zötykölődünk már annyira. Kikötőbe értünk?

- Nem.

- Fölkeljek?

- Ne! Feküdj szépen a jó melegben. Hogy van a buksid?

- Föl akar kelni.

- De hogy van?

- Nem fáj.

- Kint még sötét van - állapította meg Roger.

- Tessék lefeküdni! Semmi szükség rá, hogy kimásszatok az ágyból.

- Mit csinálsz?

- Vízet tettem föl.

- Reggelinek?

- Kakaónak.

- Helyes.

- Semmit sem kaptok, ha nem bírtok nyugton maradni, amíg elkészül.

A kinti sötétségben hallgatózó John elmosolyodott. Ez már igazán a régi Susan. Ha megint másodtiszhhez méltóan a legénységet fegyelmezi, az azt jelenti, hogy nem komédiázott, amikor azt állította, hogy már nincs rosszul.

Mosolygott a sötétben és a sötétségre, mely gyorsan világosodott. Ugyanakkor cefet hideg volt. Megpróbált állva kormányozni úgy, hogy a rudat a könyökhajlatába vette, s a kezét a zsebébe dugta, hogy melegben legyen, a másik kezével pedig a párkányba fogódzkodott.

Pár perc múlva a kormány túloldalára állt, hogy a másik kezének se legyen rosszabb.

Az a derengés az égen, amiről biztosra vette, hogy egy parti világítótornytól származik, másodpercről másodpercre közeledett, de egyre halványabb is lett. Tán csak nem hajó az a világítótorony, ami mozog? Nem. Hát persze, azért halványodott, mert arról keletről már a hajnal lopakodott elő. Ki se tudta már venni a délnyugati égbolton azokat a forgó fénycsóvákat. Az áldóját! Ha megvirrad, lehet, hogy megpillantják a földet! De milyen földet? Amit azelőtt sose láttak. Körbe-körbe tekintgetett, hátha kiderül, mi van ott, ahol az ég meg a tenger egymásba fut.

Susan négy piros műanyag bögrét állított sorba az egyik lépcsőfokon. John megint elvigyorodott, amikor eszébe jutott az az - hál' istennek elmúlt - iszonyatos pillanat, amikor a gőzhajó vágatott feléjük az éjszakában, és ők az elemlámpával átvilágítottak a piros műanyag tányéron.

A kannából gőz csapott ki. Helyes kis felhőcskéket eregetett, tanúsítva, hogy az alatta sziszegő láng kitett magáért. Susan a jobb felőli ágyon ült, a lépcső tövében, s egyik lábát a szemközti fekhelyhez nyomva támasztotta ki magát. Már elővette a kenyeresdobozt, s előbb megvajazta, aztán levágta a vaskos szeleteket; John rájött hirtelen, hogy éhes, mint a farkas. Hahó, Susan fölfelé lépked, hogy beszéljen vele.

- John, szedd elő a sonkát!... Papírba van csomagolva, ott mögöttem, a nyitott tárolóban.

John keresni kezdte, de nem találta. Meglátott valami fakó dolgot a padlón. Lehajolt, és fölemelt egy lötytyedt csutakot.

- Hát, ez jó régen kieshetett. Rá is tapostam. Éreztem valami puhát. Pocsékul elázott.

Hallgattak. Susan visszabújt a kabinba, hogy benézzen a jobboldali fekhely mögé, a tároló-szekrénybe. Majd visszajött.

- John!

- Tessék.

- Nem tanácsos odaadni nekik, ha teljesen szétázott. Mit gondolsz, illendő felbontani Jim Brading egyik nyelvkonzervjét?

- Miért ne?

- Gondolod, hogy megengedné?

- Remek ötlet! - szólalt meg mögöttük Roger.

Percről percre világosabb lett. Az orrsudár alatti gyér fényfolt majdnem egészen eltűnt, ahogy hajnalodott. Márpedig napvilágnál a hajót át kell fordítaniuk, s megkísérelni a visszatérést. Bár megpróbált nem gondolni rá, John egész idő alatt attól a pillanattól rettegett, amikor meg kell találnia a hazavezető utat. Nagyon nehéznek ígérkezett. Nincs valami jobb lehetőség? S akkor új, világgraszoló ötlet kezdett a fejében megfoganni. De mit szól hozzá Susan? Hátratekintett a sötétségbe, majd megint előre a felé a gyér, reményekkel kecsegtető fényfolt felé.

Erős gőzsugár áradt kifelé a feljárón át a tűzhelyen álló kanna csőréből. A kajütbe lepillantó John meglátta a kenyeresdoboz padlón heverő fedelét, s rajta négy vastag karéj vajas kenyeret meg négy jókora szelet konzervnyelvet. Susan a feljáróba lépve levette a kannát a tűzről, és tölteni kezdte a zubogó vizet a felső lépcsőn sorakozó bögrékbe.

- Ne öntsd túl tele őket! - figyelmeztette John.

- Dehogy! Bár nem is fickándozik már úgy a hajó!

Utána egy bádogdobozból egy-egy púpozott kanál tejporos kakaót lapátolt a bögrékbe. Megkavarta mindegyiket, aztán még egy kis forró vizet öntött hozzá.

- Fölkelhetünk már? - türelmetlenkedett Roger.

- Jól van. Gyere, Titty. Mindkettőtöknek Roger ágyán kell ülnie. Tessék, John.

John lenyúlt a bögréjéért, óvatosan az ülésre tette, közel az oldalfalhoz, hogy le ne csússzon. Jólesett fogni a meleg bögrét dermedt ujjjaival. Susan feladta neki a nyelves-vajas kenyerét is. A hajnal feltartóztathatatlanul közeledett. Tompán ki tudta már venni a szelet vajas kenyerét, ahogy letette a bögre mellé.

A kivilágított kajütben John rálátott Tittyre és Rogerra, akik a bal oldali ágyon ücsörögtek egymás mellett, gőzölgő kakaóval teli bögréjük a lábuk között hűlt a padlón. Susan, bögréjével a kezében, a legalsó lépcsőfokon üldögélt. A *Kobold* finoman himbálózott, de Susan úgy döntött, nem kockáztatja meg, hogy az asztalra tálaljon. John megint elmosolyodott, s száját megégette az első korty kakaóval, amit egy harapás nyelves-vajas kenyérrel hűtött le, aztán ismét a kormányzásnak szentelte a figyelmét. Délkelet-kelet... Az ég egyre halványult előttük a tenger peremén, s lehetetlen volt kivenni a világítótorny irányfényét. Ki bánja! Délkelet-kelet. Csak haladnia kell, így tovább, s előbb vagy utóbb biztosan megpillantja magát a világítótornyot is.

A tenger színe elváltozott. Eddig éjfékete volt, annyira, hogy elnyelte még a fehér taréjokat is. Később azonban szürke kísértetekként gördültek tova, tajtékot vetve a *Kobold* oldalánál. Mögöttük még sötét volt, de előttük sápadtzöldes lett az ég a horizonton. A *Koboldot* egész éjjel körülvevő szűk kis világ egyre tágult. Látszottak a mellettük futó hullámok, tíz méterről, húsz méterről is. Ezen túl is sejlett már a kísértetük. A hullámok színe a Holly Howe-i kandalló párkányán álló cinkupaéra emlékeztetett. John mind messzebb és messzebb látott, körös-körül hullámokat, de valahogy szelídebb hullámokat. A fehér tarajok nem buktak már át haragosan egymáson. Sima hátú, ártalmatlan hullámok gördültek tova. Még a fehér tarajok is aprók, rövidek voltak, kis csöppekké porló pezsgő habok egy hullám csücskén, leperegve annak gerince mögé. Hiszen ugyanilyen hullámokon vitorláztak egészen kisfiú korában apával is Falmouthnál, és apa nem is törődött velük.

Hol lehet most apa? Talán vonaton zötykölődik, csattogó, zakatoló vonaton, és percről percre közelebb kerül Angliához. És ha nem? Apánál sose lehet tudni. Mi van, ha gyorsabban kereszttűszelte Ázsiát és Európát, mint várta? Mi van, ha Rogernak mégis igaza volt, és apa épp azon a gőzösön aludt a kabinjában, amely majdnem belerohant az éjjel a *Koboldba*? Lehet, hogy már Harwichban van, ahová úgy volt, hogy elébe mennek, a *Kobold* pedig percről percre távolodik. Johnnak égnek állt a haja erre a gondolatra. Mennyi időbe telik a visszaút? Csak már ott tartának... Egyre inkább meg volt győződve róla, hogy az elgondolása helyes. De mit fog szólni Susan? John rettentően igyekezett még távolabbra ellátni a cinszürke tenger felett.

- Kértek még kakaót?

Susan hangja derűsnek, békésnek tűnt most, hogy visszazökkent a háztartásba, a legénység kosztoltatásába. Mi lesz, ha elmondja neki, amin morfondírozott?

John lenyújtotta a bögréjét.

- Hahó! Hahó! - kurjantott Titty és Roger a kabinból, mindjárt virgoncabban, hogy forró kakaó lötykölődött a gyomrukban, és mind befalták a nyeltes-vajas kenyeret is.

- Hahó! - intett vissza John.

- A második bögre után jelentkezünk a fedélzeten! - ficánkolt Roger.

- Fejezzétek be előbb a reggelit! - szólt rájuk Susan.

Tíz perccel később a másodtiszt és a matrózok felmasíroztak a lépcsőfeljárón a kormányállásba. A jó meleg kajüt után borzongató volt a reggeli szél, ezért viharkabátjuk gallérját felhajtva pislogtak körül. Hosszú, keskeny felhősáv húzódott a horizont felett. Északkeleten az ég mind világosabb lett fölötte. Megfogyatkoztak a csillagok is. Egymás után tűnedeztek el, kihunyva szemük láttára.

- Merre van a föld? - kérdezte Susan.

John egyenesen előre mutatott.

- Kinek a földje? - érdeklődött Titty.

- A franciáké - szólt közbe Roger. - Nem emlékszel? „Mentül messzebb Angliától, antul közelebb Franciaországhoz.”

- Lehet, hogy egyáltalán nem is Franciaország - csóválta a fejét Titty. - Akárhol lehet. Sőt, lakatlan is lehet. Sose tudni. Mindenfelé vannak lakatlan pontok, még Angliában is.

- Nem lakatlan - vágta el a vitát John. - Van világítótornya. Nem látszik még, de homályosan fénylett az ég alján, míg sötét volt. Susan is látta.

A világosság mind feljebb kúszott az égen. A sötétséget a hátuk mögé tolva egyre lejjebb szorította a hullámokba. A zöldes fénybe halvány rózsaszín ragyogás vegyült. A felhő csücskei előttük a horizonton mintha tüzet fogtak volna. Ide-oda tekintettek a fakószürke, végtelenbe nyúló tenger fölött. A köd, a felhőszakadás meg az éjszaka bezárta őket a hajójukba. Most először kezdték érzékelni, milyen óriás a tenger, s benne milyen aprócska a *Kobold*.

- Más csónak nincs a láthatáron? - tudakolta Titty.

- Egy szem se - dörögte Roger.

- Nincs már elég világos, hogy megforduljunk? - rukkolt elő Susan a kérdéssel. - Azt mondtad, amint megvirrad, megyünk vissza tárgyalni a világítóhajó őreivel.

- Miféle világítóhajó? - firtatta Roger.

- Ami mellett az éjjel elhaladtunk - felelte Susan. - Forduljunk hát meg! Nyugalom, ezúttal nem fogok émedezni. Nem háborog már a tenger.

Eljött a pillanat.

John Susanra sandított.

- Nem hiszem, hogy vissza kéne fordulnunk - kezdte. - Rengeteget jöttünk ideig. Várj egy csöppet, Susan! Ne gőzölj be! Ha akarod, visszafordulok, de ezzel a széllel képtelenség pontosan visszajutni a világítóhajóhoz, könnyen el is hibázhatjuk. Ha most továbbmegyünk, annál a

világítótoronynál kötünk ki. Nem lehet már messze a föld. Azt hiszem, megpillantjuk, mire felkel a nap.

- Mindenáron vissza kell mennünk!

Roger és Titty Johnra meredtek. Egyikük sem szólt egy kukkot sem.

- Gondolkoztam - erősködött John. - Mint a szélvész, jöttünk egész éjszaka, hosszasan tegnap is. Ha egyenes vonalban tudnánk vitorlázni, akkor is ugyanannyi időbe telne visszajutni. És ha sötétben érkezünk Harwichba, az legalább olyan pocsék lenne, mint a köd. Ne, várj egy pillanatot, Susan! Az most a legfontosabb, hogy tudassuk velük, hol vagyunk. Ha megtudják, hogy a *Kobold*nak semmi baja, valamit javul a helyzet. Ma van a napja, hogy vissza kéne érnünk, de ha a fejünk tetejére állunk, akkor se megy. Anya örülten izgulni fog. Meg Jim is. Az is lehet, hogy apa is ott van már. Ha továbbmegyünk, valahol csak kikötünk, és legalább táviratozhatunk.

- A világítóhajóról is lehet rádiótávíratot küldeni! - érvelt Susan.

- És ha eltévesztjük? - ellenkezett John. - Sokkal biztonságosabb haladni tovább.

- Ha tudomást szereznek róla, hogy kutya bajunk, akkor nem bánom - ingott meg Susan. - De biztos vagy benne, hogy földközeli vagyunk?

- Százszázaléki! - bólogatott John. - Magad is láttad a fényt. Csak ezt az irányt kell tartanunk. Az idő tökéletesen tiszta. Kód sehol a láthatáron. Majd befutunk egy kikötőbe, és azonnal feladunk egy táviratot.

- Akkor Jim Brading el tud jönni értünk, hogy hazavigyen...

Susan hangjából megkönnyebbülés csendült ki, s John tudta, hogy bele fog egyezni.

- Kérdés, hogy lesz-e pénze útiköltségre ide... a manó tudja, hová.

- Nekem van két font tizenhét shillingem a takarékbán - mondta Titty.

- Menjünk inkább tovább - sóhajtott Susan.

A kérdés tehát eldőlt. Ettől a pillanattól kezdve egyikük sem pillantott hátra, még Susan sem. Föld, föld, minél előbb! Mindenek ellenére valami újfajta izgalom kerítette hatalmába a *Kobold* legénységét. Semelyikük sem önszántából került ki a tengerre, de most ismeretlen föld terült el előttük.

- Igazán, John! - kurjantott Titty. - Felszögezhetnél egy aranyat az árbocra, mint Kolumbusz, és az kapja, aki először látja meg a földet.

- Nekem olyan nincs - felelte John.

- Örködünk mi anélkül is - bizonygatta Roger.

- Azt meghiszem, pupákok!

Messze a horizonton a hosszú felhő parázsló szegélye aranyba fordult. A fény mintha mögüle, egyetlen pontból áradt volna ott északkeleten. A felhő alatt vakító tűzfolt merült fel, s úgy tűnt, hosszú, szemkápráztató lángnyelvet lövell ki felénk a hullámok felett.

A tűzfolt nőtt, növekedett, aztán egy időre elrejtőzött a felhő mögött. A kápráztató fény elhomályosodott a víz fölött. Aztán a felhő mögül kibukkant vörösen és gömbölyűen a nap. Fényözönt sugárzott szerte a világba. Az árboc végében az addig fekete csúcslobogó rikító kék-piros-fehérben tündöklött. A piros vitorlák melengetően izzottak. A tenger sem volt már szürke, hanem zöldeskék. Reggeli napsugár fűrésztötte sóvár ábrázatukat, ahogy a négy hajós keletre és délre

kémlelve a földet kereste. De földnek vagy hajónak se híre, se hamva. Az új nap felvirradt, s a *Kobold* mérhetetlenül egyedül volt.

Susan, Titty és Roger John felé fordult. Mégis tévedett volna?

- Semmi vész - szólalt meg végre John. - Nem is várhatjuk, hogy már most megpillantjuk. Még a látóhatár mögött van. De azt tudjuk, hogy hol. Ide figyelj, Susan! Vedd át a kormányt egy kicsit. Figyeld a tájolót. Délkelet-keletnek tartsd. A szél már sokkal gyengébb. Ki akarom engedni a reffeket megint. Aztán felhúdom a tarcsvitorlát is. Most már könnyedén meglesz a hajó teljes vitorlázattal is. Minél gyorsabban odaérünk, annál jobb.

- Mi az ott a vízen? - szólalt meg Roger hirtelen.

- Hol?

- Baloldalt a hajóorr fölött... vagyis jobboldalt... Bocs! Tudod mit, ide a gukkert!

- Uszadékfa - vélte John. - Az áldóját! Örülök, hogy nem akadtunk bele ilyenbe az éjszaka.

- Még egy!

- Meg ott is a másik oldalon!

John a derekára kötötte a biztosítókötelet. Nem akarta Susant megint rémületbe kergetni, miközben kiereszti a reffeket. Egy pillanatra megállt, hogy megnézzen egy a *Kobold* mellett elhaladó uszadékfát. Egy ilyen farönknek nekimenni legalább olyan szörnyű, mint egy bójának. Megborzongott a gondolatra, hogy vajon hány ilyen rönk mellett húztak el az éjszaka folyamán.

- Figyeljétek nagyon őket! - kiáltotta John.

- Igenis, uram! - felelte Roger, aki a kajüttetőre könyökölve a távcsővel a tengert fürkészte.

Tizenhetedik fejezet

HAJÓTÖRÖTT TENGERÉSZ

- Honnan kerültek ezek ide? - méltatlankodott Titty, mikor még egy hosszú fadarab billegett el mellettünk. Egy nedvességtől narancssárga színű gerenda bukkant ki a vízből és csobbant vissza egy sima hátú hullámba.

- Faanyagszállító teherhajó fedélzeti rakományából való - vélekedett John. - Talán egy norvég-ról, amelyet a kikötőben láttunk. Jim mesélte, hogy ezek veszettül tudnak hanykolódni, és az éjjel szörnyen háborgott a tenger.

- Idedől, odadől - billegette a fejét Titty -, aztán egy hullám végigsöpör a fedélzeten, és egy rakás rönk máris ott úszik a tengerben.

Susan kormányozott. John csathurokkal a derekára erősítette a kötelet, majd kotorászni kezdett a ládában a kis rézkurbli után.

- Egy egész rakás már megint! - jelezte Titty.

- Az a valami ott nem is rönk! - kurjantott Roger. - Egy doboz. Az ördögbe! Csak maradna egy pillanatig nyugton!

A *Kobold* bukdácsolása miatt Roger keserves igyekezettel próbálta nem szem elől téveszteni azt az akármit, ami előttük hanyódott hullámhegyre föl, hullámvölgybe le.

- Nem is doboz! - bökte ki végre. - Valami ketrec.

Egyre közelebb értek hozzá, úgy intézve, hogy húsz-harminc méterre húzzanak el tőle jobbra.

- Ne menj túl közel! - vezényelt John. Nem akarta, hogy a *Kobold* akár egy süteményes doboznak is nekimenjen, ha nem muszáj, hát még olyasminek, ami egy süteményes doboznál sokszorta nagyobb volt.

- Egy tyúkketrec! - rikkantott Titty. - Még ilyen! Nem emlékeztek arra a versre, amiben a kalózok elsüllyesztk a hajót?... Aztán hallják, hogy a fuldoklók az elveszett tyúkketrec miatt siránkoznak? Lehet, hogy ez az a tyúkketrec.

Aztán valami komorabb jutott az eszébe.

- Mi lett a tyúkokkal? Megették őket vagy megfulladtak? Kíváncsi vagyok, melyiktől tartottak jobban.

- Így is, úgy is megették őket - szögezte le Roger. - Egy cápa vagy valami más jószág örömet felfalta őket vízbe fúltan is.

- Akkor legalább megúszták a kopasztást - mondta Titty.

- Híjnye! - sipított Roger a távcsővel az orrán egyensúlyozva. - Valami van rajta! Valami... Menj közelebb egy kicsit! Ó, nahát! Egy halott kiscica!

- Ó!

- Megfulladt...

Akkor már mind a négyen megpillantották a macskát a hullámok közt föl-le liftező tyúkketrec tetején. Mintha rá lett volna tapasztva a lécekre a keskeny, ázott szőrcsíkocská. Alig tíz méterre tőlük libegtette az ár. Látták a fejét, a szőre teljesen a koponyájára volt lapulva, ázott, keszeg kis testét, szinte csonttalanul kinyúló hátsó lábait meg vizes madzagnak tűnő farkincáját. Meg-

próbálták elfordítani róla a tekintetüket, de akaratlanul is újra odanéztek. Még John is, aki miután megtalálta a kurbli, s előreigyekezett vitorlát kurtítani, megtorpant, hogy megsejmelje.

- Rettenetes! - sópánkodott Titty.

- Azokkal a rönkökkel együtt sodródhatott le - találgatta John. - Tán ugyanaz a hatalmas hullám.

- Aludt - jegyezte meg Titty -, aztán egyszer csak vízbe pottyant, s kapaszkodott, míg meg nem fulladt.

John és Susan jól tudták, hogy hajszál híján maguk is a hullámokkal viaskodhattak volna az éjszaka.

A tyúkketrec az ázott szőrcsutakkal már mögójük került, amikor Roger hirtelen felordított:

- Él!

- Nem lehet!

- Láttam a rózsaszín szóját!

És ahogy a tyúkketrec továbillegett, mind a négyen észrevették, hogy az a rózsaszín szój egy picurkát megint kinyílik, mintha a macska - ahhoz gyenge lévén, hogy kiáltson - segítségért suttogott volna.

- Ki kell mentenünk! - jajveszékelte Titty.

John már vont is be a fővitorlát.

Ha valaki a tengerbe esik, mindenkor vesd át a vitorlát. Láta maga előtt a mondatot, amit a vitorlázásról szóló könyben olvasott. Az áldóját, jó, hogy a vitorla be volt még reffelve, s könnyű volt kezelni, meg a szél is csak fűdoggált.

- Na most, Susan, fordítsd át! Ne! Ne!... Balra! Gyerünk! Fordítsd már! Majd én figyelem a tatvitorlát. Szem elöl ne veszítsd, Roger! Vigyázzatok, jön a vitorlarúd!... Jön!... Most!

A vitorlarúd átcapott, ahogy a *Kobold* sarkon fordult és szorosán szélbe állt. John, mint a villám, lekötötte a tatvitorlát, kiengedte az egyik orrvitorla-felhúzókötelet, majd a kockpíton átlendölve rögzítette a másikat.

- Most hol van? Ugye nem vesztettétek el?

- Amott... Messze már... Ott... Ott...

- Lavíroznunk kell.

- Sikerölui fog? - kérdezte Susan.

- Nem engedhetjük megfulladni! - jajongott Titty.

- Nem is fogjuk - csitította John.

Nem éppen egyszerű apró tárgyakat felszedni a tengeren, hacsak gyakorlata nincs az embernek. Johnnak nem volt. Susan átadta neki a kormányrudat, s John összeszorította a fogát, úgy figyelte az ugrándozó tyúkketrecet meg az árboc végében a zászlót. Nem, ennél jobbat nem tehetnek, míg ezen a csapáson mennek.

- Még messzebb megy! - sivitott Roger.

- Sokkal messzebb! - kesergett Titty. - Jaj, John!

- Vigyázz! Most! - kiáltotta John, s az orrvitorla csapkodott, a vitorlarúd átcapott, Titty meg Susan pedig rávetették magukat a kivonókötelekre. A *Kobold* megint nekilendült, s mind közelebb jutott a kismacskához és a tutajához.

- Hogyan kapjuk el? - jutott eszébe Susannak.
- Csáklyával? - kérdezte Roger.
- Állj készenlétben! - mondta John. - De ne! Majd mellésiklok.
- Elé kellene menned - mondta Titty.
- Dehogysis! - torkolta le John.
- Tarts ki, cicus! - kiabált Titty majd a kajüttetőre mászva.
- Ha nekimegyünk a ketrecnek, letaszítjuk róla - izgult Susan.
- Tudom - felelte John. - Gyere, hadd fogódkodjak a válladba.

Fél lábbal felállt a dülöngélő kockpit ülésére, s Susannak támaszkodott, aki kiabálva figyelmeztette, hogy ki ne essen. John egyenesen szélbe állította a *Koboldot*, célba véve a tyúkketrecet, mintha csak Jim Brading kormányozna a horgonybójához. Föl kellett állnia az ülésen, hogy lássa a most már orruk előtt lévő ketrecet.

- Ott van!... Most! Most! - lihegte Titty.

A tyúkketrec nekikoccant a *Kobold* oldalának, s valamelyikük rémülten felhőrdült. De épp hogy csak érintette. A következő pillanatban a ketrec a kajüt oldalánál lebegett. John eleresztette a kormányt.

- Kapjátok el a lábamat! - rikkantotta. Még egy másodperc, s késő. Félig kihajolt a kormányállásból, és átnyúlt a mellvéden. A tyúkketrec feléje emelkedett. John elmarta a kis ázott szőr-csomót. A macska utolsó erejével belecsimpaszkodott a lécekbe. Egy kézzel nem bírta John. Elengedte a hajót, hogy a másikkal is lenyúljon. Ebben a pillanatban a tyúkketrec lassan odébb-lendült, lesüllyedt, s John ott lógott deréktól fölfelé kint a víz fölött, kezében a csöpögő kismacskával.

Titty és Susan belekapaszkodtak John lábába, és húzni kezdték. Roger nekifeküdt a kötélnek, ami a derekán volt. John görcsösen ficáinkolt, míg végre centiről centire vissza nem rángatták a kormányállásba.

Akkor odanyújtotta a macskát Susannak, és jócskán kifulladásra visszaállt a kormányhoz, felnézett a lobogóra, majd körbepillantott, vajon nem futnak-e rá egy rönkre, aztán szemével a tájolóra tapadt.

Susan lekucorodott, s ölébe vette, kezével betakarta a kis ázott szőr-simbókat.

- Tisztára meggémberedett - szörnyülködött.

A kiscica teljesen mozdulatlanul feküdt, a gyengeségtől mozdulni sem bírt.

- Nem sok vizet nyelhetett - mondta Titty a padlón térdelve. - Semmi pocakja sincs.
- Tán ki van éhezve - kotyogott közbe Roger.
- Mit adnak egy majdnem vízbe fült embernek? - tudakolta Titty.
- Száraz ruhát és brandyt - felelte Susan. - Nekünk nincs brandynk.
- A szőrét meg tudjuk szárítani - bólintott Titty. - Hát Jim Brading nénikéjének a rumja? Ez aztán tényleg gyógyászati cél!
- Levisszük a kajütbe, és bebugyoláljuk - közölte Susan. - Eredj előbb te, Titty, én meg leadom neked.
- Én meg előszedem a rumot - szólt Roger, és egy pillanat alatt már a lépcső közepénél tartott.

Titty követte, és odalent állt, míg Susan óvatosan lenyújtotta a hajótörött cicát. Maga is megindult lefelé, de John visszatartotta.

- Láthatod, hogy nem érdemes megfordulni. Addig nem, amíg a szélirány nem változik. Ha szélnek próbálom szorítani a hajót, legkevesebb délnyugatnak fordul. A másik csapáson meg túl északnak menne, nekünk pedig körülbelül északnyugat-nyugatnak kellene. Nem érdemes egyenesen nekivágni felfelé az Északi-tengernek. Sokkal jobb, ha haladunk, ahogy eddig, és majd csak kilyukadunk valahol.

- Rendben - hagyta rá Susan. - Mit szólsz hozzá, adjunk egy kis rumot a cicának?

- Próbáld meg, hogy lenyal-e egy csöppet az ujjadról - javasolta John. - És kínáld meg sűrített tejjel. De Susan, figyelj csak, segíts nekem visszaállni az útvonalunkra. Ha tartod a kormányt, a többi én elintézem... És muszáj kiengedni már azokat a reffeket is. Egy percet sem késlekedhetünk. Épp annak akartam nekifogni, amikor észrevettük a macskát. Ha fogod a kormányt, amíg végzek, akkor utána egyedül is elboldogulok. Elég könnyű kicselezni azokat a rönköket...

Susan lekiáltott Tittynek a feljáróba:

- Csavard be egy törülközőbe, aztán még egy másikba, hogy felitasd a vizet a szőréből. Egy perc és lent vagyok...

A kajütben Titty a szélvédett oldali ágyon ült, s finoman szárogatta a macskát egy törülközővel az ölében. Kezét üres kis pocakjára tette, úgy melengette. Roger a tárolószekrény előtt ácsorgott, és a kis lapos üveg után kutatott. A *Kobold* hirtelen a másik oldalára billent, Titty átlendült, Roger pedig - amilyen közélről csak tudta - a padlóra ejtette az üveget, hogy valamiben megkapaszkodhasson.

- Most meg mi van?

- Semmi vész - közölte Roger. - Csak annyi, hogy megint átfordultunk. Megyünk tovább.

- Mondd meg Susannak, hogy igyekezzen. Még meg talál halni ez itt nekem.

- Susan! - harsogta Roger a feljáróban. - Nyomás! Titty azt mondja, már nyolc élet eltávozott belőle!

- Jövök! - kiáltott vissza Susan. - Hallod, John, muszáj! Lehet, hogy tényleg haldoklik a cica!

- Eredj csak - bólintott John. - De siess, ahogy csak bírsz! Amíg nem jössz vissza, nem tudom kibontani a reffeket.

Megint megfogta a kormányrudat, Susan pedig lerohant a kabinba.

A kismacska Titty kezében hevert.

- Még él - szólt Titty. - Nézd! Látszik, hogy lüktet a szíve. Ne hagyd magad, cicus! Biztonságban vagy.

Susan remegő ujjakkal kihúzta a dugót a lapos üvegből. „Rum - Csak gyógyászati célra” - olvasta Jim nénikéje írását a címkén. Az üveg száját az ujjával befogta, és egyszer felfordította. Az ujj hegyén áttetsző aranycsöpp maradt, amit a kabinpadlón térdelve finoman a cica szája sarkához nyomkodott. Majd megint vett egy csöppet az üvegből, és azt is a cica szájába erőltette. Az erőtlenül prüsskölt egyet.

- Adj egy dobozos tejet - szólt Susan Rogernak. - Szúrj két lyukat a tetején. Használd a tüskét a bicskádón!

Susan felkászolódott, és kivett egy kanalat meg egy lábast a tűzhely alatti szekrényből. Vett egy kevés vizet a csapból. Aztán amikor Roger kilyuggatta a tejkonzervdobozt a cserkészbicskájával, öntött egy kis tejet a vízbe, és megkavarta.

- Akkor gyerünk, cicus - mondta, és belenyomta a cica orrát a lábasba.

A kismacska megint prüszkölt.

- Belemegy az orrába - mérgelődött Titty. - Megfullasztod.

De egy pillanatra kibújt a cica keskeny, rózsaszín nyelvecskéje, mely olyan volt, mint egy apró, rózsaszín zsebkendő. Susan tejet vett az ujjára, és a macska szájára kente. A nyelvecske ismét előbújt, majd visszahúzódott. A cica kinyitotta a szemét, de azon nyomban le is hunyta megint. A szája kinyílt, és...

- Hallottátok? - pislogott Titty.

- John! - rikoltott Roger a feljáróba. - Nyávogott!

- Sós víz van a szemében - állapította meg Susan, és ivóvízzel megnedvesített zsebkendőjével gyengéden megtörölte a cica ábrázatát. Titty beledugta a tejbe az ujját, és a cica érdes kis nyelvvel tisztára nyalogatta.

- Mindjárt észhez tér - vélekedett Susan, és a cica álla alá tolta a lábast. A *Kobold* egy hirtelen zökkenésétől kilötyt egy kis tej Tittyre, de eszébe se jutott letörölni. A cica szinte mohón kinyújtotta a nyelvét, és lefetyelni kezdett.

- Nem hagyhatunk neki egyszerre túl sokat inni - jegyezte meg Susan. - Fogj egy másik törülközőt, és folytasd a dörgölést. Nekem föl kell mennem segíteni Johnnak.

Titty és Roger magukra maradtak a macskával.

- Leülök a padlóra - találta ki Titty, mikor kicsit több tej is kilötyt. - Könnyebb lesz egyenesen tartani.

- Én is - felelte Roger.

- Már félig sem olyan hideg, mint volt. Hé, mi ez? Susan kormányoz!

- John előrement - magyarázta Roger. - Ki akarja bontani a reffeket. Láttam a lábát, amikor elment a kajütblak előtt. Az az érzésem, segítenem kéne.

- Majd kiáltanak, ha kellünk - intette le Titty.

Jó kis dörömbölés, dobogás hallatszott a fejük fölött, majd egy csiga nyikorgása meg a vitorla-becsavaró szerkezet csikorgása, amely igazán megérdemelt volna már egy kis zsírozást. Hirtelen felcsendült Susan ijedt hangja.

- Jaj, vigyázz!... Orra esel megint!... John!

De többet nem szólt, és a hajótörött tengerész-cicát ápoló hajódoktorok tudták odalent a kajütben, hogy minden rendbe jött. A csiga ismét nyikorgott. Hallgatták John dobogását az elülső fedélzeten. A hullámok döngetése ritmust váltott a *Kobold* vékony deszkaborításán túl. Mostanáig csendes volt, csak néha loccsant egy-egy hullám s fröccsent tova. Az a harsány dörömbölés, ami a vihartól üzött *Kobold* falán át hallatszott, amikor lementek aludni, egészen elnyugodott. Ám a zaj visszatért, nem olyan hangosan ugyan, de félreismerhetetlenül az a rohanó, surrogó hang, amely a vízen száguldó hajó sajátja. Odalent tudták, hogy John kibontotta a reffeket, és újra kifeszítette a teljes fővitorlát.

Roger felpattant az egyik ágyra, és kinézett a kajütblakon.

- Hű, robogunk, mint a hullámvasút! - kurjantotta.

- Látsz valamit?

Roger elkacsázott Titty meg a macska mellett, és kikukucskált a kajüt orrában lévő ablakon.

- Csak vizet - dörmögte.

- Keverj még egy kis tejet - kérte Titty. - Szindbád várja a következő adagot.

- Szindbád? - torpant meg Roger elgondolkozva a kajüt közepén, fél-fél lábbal két szemközti ágy szélén, két kezével magát kitámasztva.

- Hajótörött tengerész - magyarázta Titty. - Szegény kis Szindbád. Szunyókáltál a tyúkketrec tetején, amikor az lesodródott a fedélzetről? Vagy épp rá tudtál még kapaszkodni, hogy a vízbe ne fúlj?

- Tutajnak nagyon is jó volt - vélekedett Roger.

- Keverd már azt a tejet! - mordult rá Titty.

Alig mondta ezt ki, amikor hangos dörömbölés hallatszott a búvónyílás tetején, és Roger hátrafordulva megpillantotta John arcát a fedélzettel egyvonalban a kajütablakban. Mondott valamit, de nem értették az üvegen át. Susan lekiáltott a kormányállásból:

- Nyissátok ki alulról a búvólyuk fedelét!

Roger előrekúszott, és elhúzta a reteszt. A tető felemelkedett, mögötte ott - a biztonság kedvéért - ült John a fedélzeten, derekán a biztosítókötéllel.

- Mozgás! - szólt le John. - Add fel azt az összegöngyölt vitorlát! A tarcsot! A legfelső... Ott-ott... Csak nyújtsd ide az egyik végét! Amelyiken rézkarikák vannak!

Roger fújtatva, küszködve tuszkolta kifelé a merev vászontekercset a búvónyíláson.

John felülről húzta apránként.

- Nem sokat segít ilyen erős hátszélben - vélte John -, de minden apróság számít, meg aztán amikor elpakoltuk, Jim említette, hogy ez a legjobban húzó vitorla a hajón.

A tarcsvitorla végre feljutott a fedélzetre, és a búvólyuk fedele becsukódott Roger kobakja fölött. Ám résnyire megint kinyílt.

- Ne told rá a reteszt - kérte John, s a tető újra lezárult.

Roger kikandikált az árboc mögötti kajütablakon, ahonnan hol piros vitorlavászon-redőket, hol John lábszárát vagy fejét, hol meg bokáját pillantotta meg. John a fedélzeten hasalt elől az orrban, és a vitorlakarikákat fűzte föl egyenként az előmerekvítő kötéltre.

- Igyekezz már a tejjel! - pörlekedett Titty. - Szindbád megint nyávogott.

Roger otthagya az ablakot, hátrasietett, s Szindbád rózsaszín nyelvecskéje hamarosan már lefetyelte is az újabb adag hígított tejet, miközben Roger a látványban gyönyörködött, Titty pedig a cica hátát, száradó szőrét simogatta.

- Szinte látni, ahogy gömbölyödik - mustrálta végig Titty.

- Ugye nem pukkan ki? - aggódott Roger.

A kismacska bevágta a tejporcióját, majd még egyet.

A dübörgés abbamaradt a fedélzeten. John lába elhaladt a kajütablak előtt. Baj nélkül visszaért a kormányállásba, s a tarcsvitorla köteleivel buzgólkodott.

Nem sokkal ezután Susan ereszkedett le háttal, komótosan a kabinba.

- John azt mondja, most már elboldogul egymagában is - szólt. - Megyek, adok egy kis tejet a cicának...

Tittynek megnyúlt a képe.

- Mi már adtunk neki egy csomót - mondta. - Nem így akartad?

S akkor Susan észrevette a macskát. A szőre megszáradt. A szeme nyitva. A pocakja mint a duda. Abban a pillanatban talpra állt, és a *Kobold* döccenő, imbolygó mozgása miatt bizonytalanul lesétált Titty öléből a padlóra.

- Semmi baja - állapította meg Susan. - Nem akartam túl sokat adni neki egyszerre. De bárki láthatja, hogy él és virul.

A cica kurta, hegyes farkát ide-oda kapkodva, ahogy meg-megroggyant, odébbandalgott a padlón.

- Felderítőutat tesz - vélekedett Titty.

- Nem örülne neki Bridgie? - találta ki Roger, ezzel azonban a három doktor visszazökkent a valóságba: eszükbe jutott, hol vannak, meg hogy minden perc távolabb viszi őket Pin Milltől, meg hogy anya és Bridget lesni fogják őket, jönnek-e már fölfelé a folyón, meg hogy Jim Brading keresni fogja a hajóját, meg hogy apa netán hamarabb megérkezik Harwichba, mint ahogy ők visszaérnek, hogy elébe menjenek, meg hogy... Minél többet gondolkodtak ezeken, annál szörnyűbbnek tűnt a helyzet, mígnem olyan szörnyűnek tűnt már, hogy gondolni sem bírtak rá.

- Ne! - tolta odébb Roger kezével a macskát. - Ne búj oda! Beszorulsz a motor alá, és csupa olaj meg zsír leszel.

A macska megfordult, elcsúszott, újra lábra állt, és dülöngélve viassasétált a kajütpadlón.

- Rajta, Szindbád! - biztatta Titty. - Fedezz föl mindent a hajón, majd meglátod, van olyan jó, mint a legutóbbi lakásod. Talán nem olyan nagy, de mindent megteszünk, hogy nagyon jól érezd magad.

Titty félrehúzta a lábát, hogy a cica elbotorkálhasson mellette. Az megfordult, viasszakocogott, majd felkapaszkodott Titty ölébe, és nyalogatni kezdte a talpacskait.

- Most már megmarad - állapította meg erre Susan.

- Kíváncsi vagyok, vajon hány élet röpöpent ki mégis belőle - jegyezte meg Roger.

- Talán mind a kilenc - felelte Titty. - Nézzétek! Nézzétek! Megkedvelte a *Koboldot*! A füle tövét is megmosta, ilyen pedig csak akkor csinál egy macska, ha meg akar maradni azon a helyen.

Titty egészen közel hajolt a macskához, és hallgatózott. Igen, kétségtelen. A cica a tappancsait nyalogatta és az ábrázatát dörgölte, valahonnan belülről pedig állandó, halk perregés hallatszott.

- Dorombol!

Susan és Roger odatartották a fülüket. John lekukkantott a kabinba.

- Valaki a fedélzetre! - rendelkezett feszült, sürgető hangon.

- John! - kiáltott föl Titty. - Szindbád dorombol!

- Fedélzetre! - parancsolta John. - Jöjjön valaki, és nézzen bele a távcsőbe! Halászcsonakok! Rengeteg, és nagyon furcsák...

- Mi legyen Szindbáddal? - kérdezte Titty.

- Hozd őt is - legyintett Susan.

Mind a hárman, magukkal cipelve újdonsült utasukat, felmásztak a kajütből a ragyogó napfénybe. A *Kobold* teljes vitorlázattal iramlott a szikrázó, kék hullámokon, John pedig - amennyire tőle telt - egyik kezével kormányozott, a másikkal meg a távcsövet tartotta.

Tizennyolcadik fejezet

FÖLD A LÁTHATÁRON! DE MELYIK?

Keskeny páracsíkok fűdte el a horizontot, s e párából - a *Kobold* útvonalától délre - halászcsonak raj bontakozott ki.

- Nézd te, Susan - mondta John. - Nem tudok egyszerre kormányozni meg gukkerozni.

Susan átvette a távcsövet.

- Szerinted mifélénk? - kérdezte John.

- Ilyen csónakokat életemben nem láttam - közölte Susan. - Nem hiszem, hogy angolok. Most te nézd, én majd kormányozok.

Azzal a kormányrúdhhoz állt. Titty, akinek a figyelmét még mindig inkább Szindbád kötötte le, lekucorodott a kockpit egyik sarkába, ahol meleg napsugarak cirógatták a térdén doromboló kismacsát. Roger lezökkent melléje, s a párkányba kapaszkodva, hunyorogva meredt a távoli csónakok irányába. A *Kobold* nem volt többé egyedül egy roppant nagy tengeren. Messze voltak még azok a csónakok, de a pusztá láttukra, ahogy egy csapatban vitorláztak, más színben tűnt föl minden.

- Errefelé tartanak - jelezte Roger.

John, hogy jobban lásson, megállt a feljáró legfelső lépcsőfokán, és nekidőlt az egyik ajtófélfának, hogy mindkét keze fölszabaduljon a gukkerozáshoz.

- Nem angolok - állapította meg. - Vagyis ha azok, ilyenekhez még nem volt szerencsém.

- Most én jövök - követelte Roger a távcsövet.

- Csak egy percre maradj nyugton, Roger! - korholta Susan. - Mit gondolsz, John, kifélénk-mifélénk?

- Elképesztő nagy orrvitorláik vannak - jelentette John. - Meg kis rövid, csonka árbocok a fővitorlákhöz... A csonka árbocok pedig nem egyenesek, egyik sem... A vitorlák sem olyanok, mint az angolok... És a csónakok sem hasonlítanak egy fíkarcsnyit sem a falmouthi halászcsonakokra... Hóha! Nem is mind egyforma! Az egyiknek amolyan felálló, hosszú orra van. A legtöbbnek meg egyáltalán nem hegyes az orra... gömbölyű, mint egy alma. Le merném fogadni, hogy hollandok. Az áldóját! Hogy hánykolódnak! Hallod, Susan, egészen földközelen lehetünk!

- Menjünk oda hozzájuk! - javasolta Susan. - Legalább megmondják, hol vagyunk.

- Nézd, Susan - mondta John, pillanatnyi töprengés után. - Nem mehetünk. Még zsákmányul ejtenék a *Koboldot*, mint ahogy Jim mesélte. Elfelejtetted, hogy Jim barátjának el kellett adnia a hajóját, hogy kifizethesse a ramsgate-i uzsorásokat? Elég baj, hogy elhagytam a horgonyát meg a láncát.

- Rémesen száguldanak felénk - nyugtalankodott Titty.

- Valahonnan a közelből jöhetnek - tűnődött Susan. - Ha legalább útbaigazítást kérhetnénk tőlük a kikötőbe...

- Bárcsak egyetlen hajó lenne! - jegyezte meg John. - Ezek nagyobbak a *Koboldnál*.

- Olyanok leszünk, mint a *Revenge* a spanyol flotta közepén - mondta Titty. - Semmi esélyünk nem lesz.

- És még ágyúink sincsenek - tódította Roger.

- De a kikötő valamerre ott lent lehet, amerről jönnek - mutatta Susan. - Ott pedig nyoma sincs világítótornynak.

John előrenézett, majd jobbra az orr fölött a feléjük törtető halászcsonakokra, melyek - lévén vagy tucatnyian - erősen bukdácsolva, fröcskölve futottak szinte a kis *Kobold* elébe, néha-néha nagyot huppanva nekicsapódtak egy-egy hullámnak, s széles, tompa orruk alól fehér tajték szökellt a magasba.

- Semmit sem tehetnénk ellene, ha zsákmányul ejtenének - szólt John.

- De hisz nem vagyunk hajótöröttek! - háborgott Susan. - Az kalózság lenne!

- Az ám! - helyeselt Titty. - Tényleg!

- Nem törödnének vele - legyintett John. - Hát még ha elárulnánk nekik, hogy mi csak Jim hajójára vigyázunk, annál rosszabb lenne. Kimentenének minket, akár tetszik, akár nem.

- Bár tudnánk valami biztosat a világítótornyról! - mondta Susan.

- Ott kell lennie! - bizonygatta John. - Fölmászom az árbocra, hátha látom.

- Ne! Ne! - tiltakozott Susan. Ennél még kalózkodó halászok foglyának lenni is jobb!

Feltekintett a hosszú árbocra meg a nagy piros vitorlára, melyek a *Kobold* billegését követve előre-hátra lendültek. Elképzelte, ahogy John a fedélzetre zuhan, eltöri a lábát, mind a két kezét, minden csontját... és talán még a tengerbe is pottyán!

- Nem rosszabb, mint fára mászni - érvelt John. - Az árbocgyűrűkön még könnyebb is.

- Majd tartom a gukkert - ajánlkozott Roger.

John ledobta magáról a viharkabátját, és kifelé indult a kormányállásból.

- A biztosítókötél! - figyelmeztette Susan.

- Útban lesz kapaszkodás közben - felelte John. - Nem érdekes. Annyi mindenbe lehet fogódzkodni. Csak jussak oda.

Már fönt is ült a kajüttetön, húzta magát előre a korlátba csimpaszkodva. Egy pillanat alatt elérte az előfedélzetet, s egyik kezével a felhúzóköteleket, a másikkal a csarnakokat markolta. A kockpitban állók tátott szájjal bámultak, miközben John két kézzel elmarta a feje fölött a köteleket, talpra rántotta magát, s az árbocot a térde közé kapta. Egyik lábát rátette a legalsó árbocgyűrűre. Apránként, karikáról karikára húzódkodott feljebb, mint egy létrán. Az árbocgyűrűk egész jó lépcsőnek meg fogantyúnak bizonyultak, s ha az árboc nem inogott volna, a mászás gyerekjáték lett volna.

- Susan! - kiáltott le hirtelen félútról. - Ne engem figyelj, hanem a tájolót, és amennyire tudod, tartsd az irányt! Nem lesz semmi gubanc, ha nem hagyod, hogy átforduljon a hajó.

- Bocs' - motyogta Susan. Előrehajolt, és szemmel tartotta a liliomtűt. Roger rég elfújta előtte a gyertyát, s most a nyitott feljáróba beözönlő napfény világította meg. Délkelet-dél... Nem vigyázott, és a *Kobold* egészen délnek kanyarodott. Visszahozta jó irányba, és úgy tartotta. John továbbmászott. Susan megfogadta, azért sem néz oda. Nem szabad, de - noha szemét akarattal a liliomtűre szegezte - egyre az a valaki foglalkoztatta, aki mind följebb és följebb kaptatott a ficáncoló árbocrúdra.

- Győzelem, Susan! - szólalt meg végre Titty. - Egyik lábát átvette a keresztfán. Ez az, John, ügyes vagy!

A következő pillanatban diadalmas rikkantás hallatszott odafentről. John a keresztfára kulcsolt lábbal végre biztonságban körülnézhetett. Rikkantásából diadal, öröm és - maga sem tudta, mekkora - megkönnyebbülés csendült. Órákon át vitorlázott, egyre hajtogatva magában: ott kell lennie! És ott volt.

- Föld a láthatáron!

- Hurrá! - sipított Roger.

- Hurrá! - rikoltott Titty. - Bocs, Szindbád, nem akartalak megijeszteni.

- A világítótorony? - kiáltotta Susan.

- Pont az orrunk előtt! - kurjantott John. - És ott egy templom... És még egy világítótorony. Meg még egy... Meg egy gőzhajó előttünk. Hé, Susan!

- Tessék!

- Addig itt maradok fent, amíg a fedélzetről is meg nem látjátok a világítótornyot.

- Rendben.

Bár csak egyikük látta még az árboc csúcsáról, de mindnyájuknak közelinek tűnt a föld. Föld, igazi szárazföld volt előttük!

- Bár Harwich lenne! - sóhajtott Susan.

- Ne törődj vele - vigasztalta Titty. - Valahol partot érünk, és nem lehetünk már messze.

- Látom a gőzöst! - jelentette Roger. - De mást nem.

- Még egy gőzhajó jobbközép felől! - harsogta John a keresztfáról, s a kormányállásból is észrevették a füstcsóvát, a kéményt meg a két árbocot a halászcsonakok mögött, majd a parancsnoki hidat meg a hajótestet.

- Biztos, hogy kikötő közelében vagyunk - bizonygatta Titty.

Eközben a csónakraj úgy közeledett, mintha keresztezni akarná a *Kobold* útvonalát, és már távcső nélkül is ki tudták venni, amint hullámokat szelő, tompa, kerek orruk alól vízpermet fröccsent szerteszét.

- Van szélvédő deszkájuk - mondta Roger, aki egyetlen pillantásra méltatta csak a társaságot, miközben a horizontot pásztázta; mindenáron elsőnek akarta meglátni a világítótornyot.

- Mint a bárkáknak. De különben csöppet sem hasonlítanak rájuk.

- Közel húzunk el mellettük - szólt Titty. - Vagy elénk kerülnek? Susan, figyelj, ugye nem gondolod komolyan, hogy ezek kalózok, akik le akarnak kaszabolni minket?

- Persze hogy nem - nyugtatta meg Susan, de azért elég gondterhelt pillantással méregette a pöttöm *Kobold* felé bukdácsoló nagy, tompa orrú csónakokat. Az valami rettenetes lenne, ha a raj kellős közepén kellene átvinnie a *Kobold*-ot. És hogy feltűnt már a világítótorony, elment a kedve a kérdezősködéstől.

- Az a gőzhajó is erre tart - figyelmeztette őket Roger. - A másik el se moccan a helyéről.

- Ne izguljatok! - vetette közbe Titty. - A kalózok hozzánk se mernek majd nyúlni a két gőzhajó miatt. Ne félj, Szindbád. Senki sem fog megsétáltatni a palánkon. Lehet, hogy valaki palánkot járatott veled, amikor belepottyantál a tengerbe? Talán nem is egy hullám söpört le a fedélzetről. Mindenképp felháborító igazságtalanság lenne, ha ez újra megtörténne.

- Föld a láthatáron! - üvöltött Roger. - Pfú, megint eltűnt! Nem! Ott van! Mint egy fölállított ceruza! Ott meg egy másik ceruza kicsit balra!

- John! - kiáltott Susan. - Gyere le! Mindnyájan látjuk már! Gyere le! De óvatosan!

John átlendítette a lábát a keresztfán, és a felhúzókötelekbe kapaszkodva leereszkedett. Egy pillanatra megtorpant az árboc tövében. Igen. Ő is látta a karcsú ceruzát kiemelkedni a tenger szegélyét beborító keskeny páraclókból. Meg a távoli gőzhajót, majdnem pontosan egy vonalban a *Kobold*dal és a világítótoronnyal. Szinte azt hitte, horgonyon áll. Visszahátrált a kajüttetől a kormányállásba a többiekhez.

- Jól van, Susan, átveszem a kormányt - mondta, és fölcibálta magára a viharkabátját.

- Azok a halászcsonakok nagyon közel húzódnak hozzánk - aggódott Susan, elengedve a kormányrudat. Titty meg Roger John arcát lesték.

- Nem térünk ki, ha nem muszáj - szögezte le John, és elhallgatott.

- Figyeljete, nem ártana jeleznünk, hogy angolok vagyunk, a biztonság kedvéért.

- Felvonjuk a lobogónkat az árbocra? - kérdezte Titty megélenkülve.

- Hozom a zászlórudat! - tüsténkedett Roger. - A jelzászló rajta van. Láttam egy polcon a kajüt orrában.

A távcsövet Susan kezébe nyomta, és mint egy majom, lendült le a kabinba. Egy pillanat múlva kinyúlt a feljáróból a zászlórúd a köré csavart piros jelzászlóval,³ mögötte felbukkant Roger is. Susan elvette tőle, kibontotta, és a rudat helyére illesztette a hajófarban, a vékony kötelet a tükörlapon lévő kötélvillára tekerte, és az élénkpiros zászló, sarkában a brit jelvénnel vidám lobogásba kezdett.

- Sokkal jobban mutatna, ha a szél az ellenkező irányból fújna - jegyezte meg Roger.

- Egyedül az számít, hogy látszódjék - felelte John.

- Az ellenség egyáltalán nem tűzött ki lobogót - fedezte föl Titty -, viszont a két hosszú gőzösnek van az árbocuk hegyében.

A szíve mélyén, ha nem is igazán, Titty azt remélte, legalább egyetlen halászcsonakon feltűnik egy halálfejes lobogó.

Vitorláztak tovább, szemükkel hol a kis gőzösre tapadva, mely a horizonton meredező vékony ceruzával egy vonalban látszott ácsorogni, hol meg a halászcsonakokat és a közeledő, jóval hatalmasabb gőzhajót fürkészve.

- Melyikkel találkozunk először? - találgatta Roger. - Az a gőzös jön, mint a veszedelem.

A halászcsonakok mind közelebb értek. John, időnként feléjük pislogva tartotta az irányt, mintha ott se lettek volna.

- Túl nagy a sebességünk - vélte Roger. - Ha akarnák, se bírnának elkapni minket.

- Ez az! Rajta! - szurkolt Titty. - Hajrá, *Kobold*!

A raj élén haladó csónak, miközben keményen fel-feldobálták a hullámok, száz méterre megközelítette a *Kobold*dot. Utána tucatnyi nagy testű, lakkozott csónak tódult, tölgyfa oldaluk ragyogott a napfényben.

- Kiabálnak - szólt Roger.

3 Az angol kereskedelmi tengerészet zászlaja (A ford.)

- Hogy álljunk meg. De abból ugyan nem esznek! - mondta Titty kajánul. - Jó lenne tudni, Szindbád vajon ért-e a nyelvükön.

- Ott egy fiú, akinek olyan piros sapkája van, mint Nancynek - fedezte föl Roger. - Mindnyájan integetnek. Most mit tegyünk?

- Visszaintegetünk - felelte Susan. - Abból semmi baj nem lehet.

A *Kobold* egész legénysége integetett, ahogy elsuhantak a halászcsonakok mellett, s azok mögöttük keresztelték a nyomvonalukat.

A kalózok mind vígan hadonásztak, s hurrázásuk átröppent a kis angol hajóra, mely oly hosszú utat tett meg.

- Egész barátságosan viselkednek - ámult Titty. - Esetleg megkérdezhetnénk... - kezdte Susan.

- Egyből rájönnének, hogy egyedül vagyunk - vágott közbe John -, és különben is, most nem tudom. Figyelnem kell azt a gőzöst.

Az óriási, fekete gőzhajó rőt, rozsdafoltos oldalával és lármás zakatolásával olyan sebesen közeledett dél felől, hogy már igencsak közel járt, mikor a *Kobold* mögött elhúztak a halászcsonakok. Kéménye fekete füstöt okádott, s már fülükig ért a gépek dörgő dohogása.

- Ez legázol minket! - riadozott Roger. - Hé!... Előkapjam ködkürtöt?

John összeharapta a fogát.

- Megláttak minket, jól van - mondta. - Ott az őr a korlátnál, épp a horgony fölött, az innenső oldalon. Ránk mutogatott. A gőzhajó kitér a vitorlás útjából. Most nem a folyón vagyunk. Menjünk csak tovább egyenesen.

Ami azt illeti, nem volt valami könnyű úgy irányban tartani a *Koboldot*, hogy közben ne törődjön a mindegyre közeledő hajóóriással, melynek sziklaként tornyosuló orra fehér sugárban szórta a vizet kétfelé.

És akkor ez a gőzhajó-kolosszus leheletfinoman kitért a vitorlás útjából, igaz ugyan, egy centivel sem jobban, mint kellett volna. A fekete szikla pusztán méterekre hasította a vizet a *Kobold* fara mögött. Egy orrhullám felkapta a *Koboldot*, és félrehajította. A gőzös fekete fala, amely mellett eltörpült a kis vitorlás árboca, a szelet is elvágta előle. A *Kobold* vitorlái összeestek. A vitorlarúd hol ide, hol oda csapódott. A magasból, a parancsnoki hídról tisztek pislogtak lefelé a kis kutter legénységére, ahogy egymásra potyogtak a kormányállásban.

- Vigyázzatok Szindbádra! - sikongott Titty, miközben lecsúszott az ülésről, és a macska - magát mentve - az összegabalyodott lábak közt, a padlón ért földet.

Aztán ahogy megint szélbe álltak a gőzös fara mögött, annak nyomdokvize kapta őket oldalba. Mint meredek, vad kőszirtek, rontottak rájuk a felkorbácsolt hullámok.

Zumm!... Zumm!...

Két hullám egymás után csapott fel a fedélzetre. Titty kimentette Szindbádot. John feltápáskodott, és a kormányrúddal küszködött.

A vitorlafá visszacsapódott a bal oldalra. A *Kobold* ismét vitorlával haladt.

- Bestiák! Gazemberek! - sivította Titty az öklét rázva.

- Ezek legalább olyan komiszok, mint amelyikek lehalaskofáztak minket! - fortogott Roger.

- Mindketten bőrig áztatok? - kérdezte Susan.

- Hamburg - mondta John. - A nevét nem bírtam leolvasni, csak hogy honnan jön. Hamburg Németországban van. Az ördögbe is, bár tudnám, hol a csudában vagyunk!

- Nincs mese, meg kell kérdeznünk valakitől - szögezte le Susan a felé a gőzhajó felé pillantva, mely még most is ott állt a *Kobold* és a világítótorony között. A torony alatt sárga homokdűnék tűntek fel. Percről percre közelebb értek a földhöz.

- Víz csillog a kajütpadlón - figyelmeztette őket Roger.

- Szivattyúzz egy kicsit - kérte John.

Roger buzgón pumpálni kezdett, de vagy fél tucat lenyomás után nem ment tovább.

- Meg se mozdul - rángatta Roger a kart. Susan is megpróbálta, de hasztalan.

- Eldugult - állapította meg John. - Sebaj!... Azonnal megnézem.

Körbepillantott. Más vízi jármű nem volt a láthatáron, mint a halászcsonakok messze mögöttük, a német gőzhajó messze északon, a másik gőzös messze előttük, s néhány távoli füstpamacs jelezte, hogy délre a horizont mögött más gőzhajók is lehetnek. John - noha nem mutatta - rendkívüli nyugtalanság kerítette hatalmába. Valami újat tapasztalt a *Kobold* mozgásában. A szél természetesen megcsöndesedett, de a hullámok meredekebbek, rövidebbek lettek.

- Mit gondolsz, meddig tart még, mire kikötőbe érünk? - tudakolta tőle Susan.

John maga is szeretne volna tudni a választ erre a kérdésre... Mi lehet még köztük és a föld között? Rettenetes volt így, térkép nélkül, még ha nem is nagyon értené a használatát. Akár zátonyokba is botalhatnak itt kint a tengeren, mint amott Harwichnál.

Egész éjjel a nyílt tengeren, John majdhogynem boldog volt, most azonban ismét kezdett rátörni az a ködben már érzett jeges rémület attól, hogy csak vitorlázik előre, vakon, mit sem tudva a felszín alatt rejtőző, a kis és nagy hajókra egyformán leselkedő veszélyekről.

- Sekély vízbe kerülhattunk - szólalt meg végre. - A tenger színe is megváltozott. Nem olyan kék már, mint volt. Homokos. Meresszétek a szemeteket, nehogy bójára vagy valami másra fussunk! Szörnyű lenne, ha most a végén törnénk össze a hajót.

- Be kell pedig futnunk valami kikötőbe - jegyezte meg Susan. - Anya ma délutánra vár minket Pin Millben. Akárhonnan is, de fel kell adnunk egy táviratot.

John nem felelt.

A hideglelés kerülgette az egyre szélesedő homokdűnesor miatt ott elől a horizonton. Kikötőnek semmi jele. A templomtornyoktól úgy látszott, mintha messze bent járnának a szárazföld belsejében.

- Az a gőzös alig halad - állapította meg Titty.

- Tán horgonyon áll - vélte Roger.

John döntött.

- Ott biztosan mély a víz, ahol az áll - mondta. - Hacsak közben nincs sekély rész. Egyenesen feléje kormányozok. Onnan talán meglátjuk majd a kikötőt is.

- Miért is ne! - helyeselt Susan. - Abból még nem lesz baj, ha megkérdjük tőlük, milyen messze vagyunk... onnan.

- Honnan? - kotyogott közbe Roger.

- Hát ez az! - bólogatott Titty.

- Megkérdezhetjük, hova valósiak - rántotta meg a vállát Susan. - Ezzel nem fecsegünk ki semmit.
- Feltéve, hogy nem szúrják ki, hogy valami nem stimmel körülöttünk - tanakodott John. - Nem ugyanaz, mintha halászcsonaktól érdeklődnénk. Ezek nem akarják elfoglalni a fedélzetet.
- Mi négyen vagyunk! - ágált Titty.
- Azt próbálják meg, úgy a körmükre koppintunk, hogy csak na! - kakaskodott Roger. - Különben is le kellene eresztetniük egy segédcsonakot.
- Majd én beszélek - határozta el John, a kis *Koboldot* továbbra is irányban tartva, miközben legénysége elszánt, komor arccal bámult előre a párás messzeségben hullámozó homokdűnék felé meg a mozdulatlan, talán barátként, talán ellenségként viselkedő gőzhajó felé.

Tizenkilencedik fejezet

RÉVKALAUZHÍVÓ JELZÉS

- Még sokára érünk oda - jegyezte meg John. - Vedd át a kormányt, Susan, addig én lemegyek, hadd lássam, ki tudom-e tisztítani a szivattyút.

- Nem kormányozhatnánk mi? - kunyerált Roger. - Jim engedte.

- Szélcsendben - legyintett John.

- Hiszen nem is fűj erősen, ezen a gukkeren meg képtelenség átlátni. Teliment vízzel.

- Nagyon vigyáznánk! - bizonygatta Titty. - Susan is pátyolgathatná Szindbádöt, amikor én vagyok a soros.

- A lényeg, hogy ne engedjétek átfordulni a hajót - intett John lefelé menet a kabinba, s egy pillanatig örült, hogy nem kell azon törnie a fejét, mi legyen a következő lépés.

Egész pici víz volt csak a padlón, épp egy tócsányi lötyögött a lépcső aljában. John levetette a viharkabátját, vállig feltúrta az inge ujját, és benyúlt a motor alá a zsíros, rozsdás pocsolyába. Abban a szent pillanatban Johnt, a *Kobold* ügyeletes kapitányát rémséges megrázkódtatás érte. Mintha egész bensője kifelé igyekezett volna a torkán. Felállt, és vizes, maszatos karjára meredt. Ez nem létezik! Roger lenne az egyetlen, akit ez a nyavalya nem ért utol? Az még hagyján, hogy Titty meg Susan tengeribeteg lett, de ha ő, a szépreményű tengerész, nem bír lehajolni a fedélzet alatt, és nem bírja elviselni a dohos fenékvíz meg az olaj szagát, hát akkor!... Visszatartotta a lélegzetét, és megint belenyúlt a latyakba. Fogcsikorgatva kotort ide-oda, mire megtalálta a szivattyú leeresztőcsövét. Zsirtól síkos kezével egy csomó lottyadt rongycafatot szedett föl, mely úgy eltömte a levezetőnyílást, mintha szándékosan be lett volna dugaszolva.

John felegyenesedett, egyik kezében a rongycsomót tartotta, a másikkal meg magát. Az ördögbe, még jó, hogy nem az éjjel dugult el a szivattyú, amikor úgy hánykolódtak.

- Zöldebb, mint te voltál, Susan! - vigyorgott Roger. - Figyelj, John, csöppet sem nehéz ám kormányozni. Tittyt megint én akarom felváltani.

- Hajítsd ezt ki! - nyújtotta fel John a nyálkás, fekete csimbókot. - Aztán ugorj neki a szivattyúnak.

Roger ujjai közé csippentette azt a vacakot, és kipottyantotta. Húzni kezdte a szivattyút.

- Már rendesen működik - jelentette.

- Hé, John! - kiáltott fel Susan. - Csak nem leszel te is tengeribeteg?

- Nem! - dörmögte John a karját törölgetve, és viharkabátját maga után vonszolva felmászott a kormányállásba, hogy a szabad levegőn vegye magára. Fejét felvetve, arcát a szélnek tartotta.

- Csúsztam-másztam odalent, attól van. Meg inkább a motorbűztől.

- Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy, tizenöt, tizenhat... kántált Roger a húzásokat számlálva.

- Most én - szólt John. - Tizenhét, tizennyolc, tizenkilenc, húsz...

Máris jobban érezte magát. Egészen százig elszámolt, akkor Susan következett, ő pedig ott ácsorgott, nehogy valami gubanc legyen a matróz kormányzásából.

A százhetvenharmadik pumpálásnál szörcsögés, szipogás hangzott fel, s a szivattyúkar hirtelen szabadon föl-le ugrándozott.

- Helyes - bólintott John.

- Ugye nem kaptunk léket? - aggódott Susan.

- Képtelenség - nyugtatta meg John. - Figyelj rám, Susan. Vedd át a kormányt, amíg előre-megyek. Valami borzasztó felfordulás van a kötelek közt az elülső fedélzeten, a csúcslobogó is teljesen csálén áll, a jelzászlók kötelei pedig rendetlenül ide-oda röpködnek a keresztfákról. Muszáj helyrepofoznunk a hajót, mire a gőzös mellé érünk, különben kiszúrák, hogy valami nincs rendjén.

- Vedd föl a biztosítókötelet! - figyelmeztette Susan. - És le ess nekem a fedélzetről!

- Nem fogok - felelte John.

Maga köré csomózta a biztosítókötelet, és előre-kúszott a kajüt tetején. Megfeszítette a zászló-felvonó köteleket, mire a kis zászlórúd - amin a csúcslobogó volt - peckesen kihúzta magát az árboc végében. A jelzászlók libegő köteleit azonban nem bírta elérni.

- Szorítsd a szélnek, Susan! - harsogta. - Gyerünk! Luvolj!

- Már luvolok is! - kiabált Susan.

Igen. A *Kobold* lassan elfordult. Az orrvitorla laffogni kezdett. Supp! A vad táncot járó felhúzó-kötelek arcon suhintották John-t. Bár megismételnék! John csak bal kézzel fogódzkodott. A kis hajó föl-le bukdácsolt. Föl-le. John a szeme sarkából észrevette a rémült arcokat a kockpitban. És akkor hirtelen elmarta a röpködő köteleket, mire váratlanul lezökkent a kajüttetőre.

- Elcsíptem! - süvítette. - Irány vissza! Dagadjanak a vitorlák!

Mi az! Mindegyik a fülén ül? De hallották őt jól. Az orrvitorla csapott még egy utolsót, aztán kifeszült. John gyorsan odaerősítette a felhúzóköteleket a csarnakhoz.

Majd a tetőn trónolva nyugodtan körbepillantott, van-e még valami teendő. Az orrvitorlák karikába tekert felhúzókötelei kibomlottak, az egyiknek a végét a vízben húzták maguk után. A jobb oldalon is. Mit gondolhattak róluk azok a halászok? A fővitorla meg valahogy lomposnak látszott. Az esővíz áztatta főfelhúzókötelét jócskán kifeszülhetett, most meg a reggeli nap szárította. Jobban nem is lötyöghetett volna. Nem csoda, hogy a vitorlarúd egy kissé lekonyult. Nem csoda az sem, hogy a vitorla szél felőli éle lazának, petyhüdtnek tűnt. John felszedegette az orrvitorla-felhúzóköteleket, és az árboc mögé tűrte. Aztán megpróbálta becsévélni a főfelhúzókötelet. Nem ment duzzadó vitorlával. Át kellene fordulniuk megint, hogy kieresszék belőle a szelet, különben sose bírna bevenni a kötélből. John a gőzhajóra nézett. Még jóval odébb volt.

- Susan! - kiáltotta. - Megint szélbe kéne állnod! Csak egy pillanatra... Luvolj!

Susan ezúttal pontosan tudta a dolgát. Szélnek szorította a *Kobold*-ot. A fővitorla húzása megszűnt, és John hat-hét centimétert bevett a köteléből.

- Már jó! - szólt vissza, és Susan újból a gőzhajó felé irányította a hajót.

John feszített egyet a tarcsvitorla kötelén is, aztán visszatért a kormányállásba.

- Kíváncsi vagyok, mire vélték, amit itt csináltunk - jegyezte meg. - De talán nem is figyelték.

- Teleszkóppal sem láttak volna sokat - biggyesztette le a száját Titty.

- Remélem is - felelte John -, de a cikcakkozásunkat észre kellett, hogy vegyék.

- A vitorlák teljesen jól állnak - vélekedett Susan. - Pontosan úgy, mint amikor a folyón vitorláztunk lefelé.

- Hát, jobb is lehetne - pironkodott John. - De egészen a gőzös mellé kell siklanunk, úgyhogy mindennek lehetőleg kifogástalanul kell működnie.

- Egyszerűen tökéletes! - dicsérte Titty.

- Takarítsuk ki a kormányállást is! - ötlötte ki John.

- Azt hiszem, én meg elmosogatok - jelentette ki Susan. - Nincs sok. Csak a bögrék meg egy tányér.

- Nem ártana, ha nem ivóvizet használnánk hozzá - mondta Titty.

- De úgy ám! - jutott John eszébe. - Mi van, ha kiderül, hogy nincs kikötő?

- Kell, hogy legyen! - tört ki Susan, noha jelét egynek sem látta az arany színű homokdűnék alkotta partvonal mentén, és beérte a sós vízzel is, amit John merített fazékkal egy, a hajó oldalát épp a legjobbkor végignyaló hullám tetejéről.

Még több gőzhajó bukkant fel a láthatáron, lent délen, ahol az arany sárga homokpartnak látszólag vége szakadt. Előttük egy gőzös volt csak, az, amelyik mozdulatlanak tűnt.

- Talán arrafelé van a kikötő, ahol a többi gőzös - találgatta Titty. - Az is lehet, rossz felé megyünk. Lehet, hogy ez itt csak halászik.

- Add ide azt a gukkert! - parancsolta John hirtelen.

- Nem ér semmit, csurom víz! - magyarázta Roger.

John valamennyire megtörölgette nyirkos zsebkendőjével, eleresztette egy pillanatra a kormányrudat, és a gőzöst kémlelte.

- Minden rendben! - kurjantott John. - Nézd csak, Susan! Tudod-e, mi az a szép nagy zászló az árboccsúcsán?

Susan belebámult a maszatos gukkerba, majd lerakta, de Roger azonnal elmarta.

- Nélküle jobban látom. Két zászló egymás fölött... Nem, csak egy. De hatalmas.

- Ez révkalauzhajó! - lelkesedett John. - Emlékszel a falmouthi révkalauzokra? Most már minden rendben...

- Mindenesetre tudják, hol vagyunk - bólintott Titty.

- Nem erről van szó - csóválta meg a fejét John. - Kérhetünk révkalauzt, ahová csak akarjuk. Nem ugyanazt jelenti, mintha segítséget kérnénk. Jim maga mondta. Révkalauzt kérni nem szűgyen. Az óceánjárók is azt teszik. Hol a zászlótekeres?

- Az ágyam mögött - ugrott Titty. Szindbádöt Susan kezébe nyomta, és leviharzott a kajútbe.

Egy pillanat alatt ott volt megint a vászontekercessel, amit kigöngyölt a kockpitpadlón.

- Az S a révkalauzé - motyogta. - Itt van - tartotta magasra a kis kék-fehér rollnit.

John előresietett az árbochoz, és a kabintetőn csücsülve kioldott a jelzőzászló kötelét. Amikor utoljára - a rend kedvéért - leszorította, eszébe nem jutott volna, hogy ilyen hamar használnia kell. Ráfűzte hát a négyszögű révkalauzhívó zászlót, és apránként - tőle telhetően profi stílusban - felhúzta, s egy percre rá ott lengedezett a keresztfán.

- Fogadásra kész - jelentette ki John a gőzhajóra pillantva, mely már egészen közelre került, aztán pedig a fehér szegélyű, szögletes kék lobogóra.

- Fölereszted a révkalauzt a fedélzetre? - kérdezte Roger homlokát ráncolva.

- Persze - felelte John.

A kétkedés megint gyökeret vert bennük.

- Szerintetek melyik ország lesz? - tudakolta Titty.

- Sokféle lehet - vont vállat John.

- Anglia biztos nem - jelentette ki Roger.

- Nem, hacsak nem rossz teljesen a tájolónk - jegyezte meg John.

- Akárhogyan is, de kikötő lesz - mondta Susan. - Különben nem ácsorogna itt egy révhajó.

- Milyen nyelven fogsz beszélni velük? - kapott észbe Roger.

Johnnak megnyúlt a képe.

- Valamit tudok franciául - makogta. - De rém keveset. Az iskolában mindig gyatrán szerepelek.

- Hogy van a „kikötő”? - kérdezte Titty. - *S'il vous plait montrez nous le rue r une...*⁴

- *Porte*⁵ - bökte ki Roger bizakodva.

- De nem *montrez*⁶ - intette le őket John. - Azt akarjuk, hogy odavigyen minket.

- *Prenez...*⁷ - helyesbített Titty. - *Prenez nous r une porte...*⁸

- És ha nem tud franciául? - kérdezte John. - Márpedig meg kell neki mondanunk, melyik kikötőbe akarunk befutni. De fogalmunk sincs! Kemény dió lesz. Ha megneszeli, hogy nem tudjuk, még a végén nekünk ront, és átveszi az irányítást, Jim meg fizetheti a mentési jutalmat, pedig tudjátok, hogy olajat sem tudott venni, épp csak benzinre volt pénze.

- Egy révkalauz is ránk vetheti magát, hogy erőszakkal kimentsen? - háborgott Roger.

- Akárki - erősködött John -, aki kiszagolja, mi történt. Átkozottul kiskorúak vagyunk mindnyájan.

- Ne vegyük fel! - aggódott Titty. - Nélküle nem boldogulnánk? Lehet, hogy észre sem vette még a jelzést. Szedjük le!

- *Muszáj* fölvenni! - heveskedett Susan. - Ez nem állapot, hogy anya nem tudja, mi lett velünk. És ha megint elromlik az idő? Minden perc számít. El kell jutnunk valahová, ahonnan táviratozhathatunk, és punktum!

Gondolatban mindegyikük hazarepült Pin Millbe, a csendes kikötőbe, s felrémlt előttük a sólya a bárkákkal, az Osztriga Fogadó, Powell kisasszony villája, meg anya, aki bizonyára a csónakok közt kémlelődik, hátha meglátja a folyón felfelé vitorlázó *Koboldot*, meg Bridget, amint viharcsizmácskában tocsog a csónakkészítők műhelye melletti kis patakban.

- És nem lennék meglepve, ha apa pont azon a gőzösön lett volna, amiről az elmúlt éjjel lehalaskofáztak minket - fortyogott Roger.

- Minden hiába, elkéstünk - mondta John. - Meglátták a zászlót. Leengedtek egy csónakot.

A gőzös túloldalán leeresztett csónak elszakadt a hajótól, és megindult feléjük.

- Ketten ülnek benne - jelezte Roger. - Uh, az idegeimre megy ez a gukker!

4 Mutassa meg, kérem, az utat egy...

5 kikötőbe

6 mutassa

7 vigyen

8 Vigyen minket egy kikötőbe...

A csónak néha-néha eltűnt, majd megint felbukkant egy hullám hátán, a víz csak úgy spriccelt alóla, s az oldalán két pár evező emelkedett föl-le.

- Ejha! - kiáltott fel Roger. - A révkalauz francia, annyi szent. Figyeljétek a gőzhajó tatját! Piros-fehér-kék lobogója van.

Titty kukucskált bele a távesőbe. Mikor megszólalt, hangja bizonytalanul csengett:

- A franciák zászlóján nem hosszában állnak a piros-fehér-kék csíkok? Ennek keresztben futnak.

- Vagyis hollandok! - kiáltott nagyot John. - Akkor azok a halászcsonakok is hollandok voltak. Jól sejtettem.

- Az áldóját! - sipított Roger. - Hollandia!

- Szélmalmok - merengett el Titty -, meg gátak, amikkel kirekesztik a tengert... Meg klumpák...

- Bánom is én, csak távirádjuk legyen - zsörtölődött Susan.

- Figyeljétek ide! - dörrent rájuk John. - Semmi szükség rá, hogy az orrára kössük a történeteket. Csak egyet tehetünk. Azt ajánlom, eredjétek le mindnyájan.

- Le? - horkant fel Roger. - Hű, az áldóját!

- Nincs mese - makacsolta meg magát John. - Mindenki kérdezősködni kezdene, ha meglátna minket itt együtt. Én maradok, valakinek kormányozni is kell. De ti csak menjétek le. És csukjátok be az ajtókat. Meg hajtsátok be a csapóajtót. A kajütablakokon át kiláthattok.

- Tegyük úgy, mintha ott se lennénk? - kérdezte Susan.

- Ne! Csapjatok lármát. Lärmázzatok, milyen bennszülöttesen csak tudtok. Akkor azt képzeled majd, hogy a kapitány meg a legénység a kajútben tartózkodik, én pedig amolyan Roger-féle vagyok...

- Furulyázzak? - sütötte ki gyakorlati érzékről téve tanúságot Roger.

- Jó ötlet - hagyta rá John. - Rengeteg bennszülött játszik még ennyire csapnivalóan furulyán. Abból nem lehet megállapítani, mennyi idős valaki, ahogy a garasos furulyát fújja. És dobog-jatok a lábatokkal. Csapjatok akkora felnőttes ricsajt, amekkorát csak bírtok.

- Induljunk - mondta Susan. - Johnnak igaza van... Csak bejussunk a kikötőbe, ott már nem tehetik ránk a kezüket... Csak meg ne szimatoljon valamit a révkalauz, és ne akarjon leténferegni a kabinba!

- Menjünk, Szindbád - törődött bele Titty.

- Úgy nyivákolj ám, mint egy vén kandúr! - szólt a macskára Roger.

Egy pillanat alatt John egyedül maradt a kormányállásban, s a mind közelebb bukdácsoló evezős csónakot méregette. Susan behúzta az ajtószárnyakat, és magukra csukta a csapóajtót is. Az ajtó résnyire kinyílt. John meglátta Susan komoly arcát.

- John, ha mégis magyarázkodnod kell, ne ellenkezz. Csak révbe jussunk, semmi más nem számít. Még ha hosszú-hosszú éveken át kell is takarékoskodnunk, hogy kifizethessük a mentési jutalmat.

- Sikerülni fog, csak rá ne jöjjön - biztatta John. - Csak legalább annyit tudnék hollandul, hogy jó reggelt!

Huszdik fejezet

FELNŐTTES RICSAJ A KAJÜTBŐL

John minden erejével azon volt, hogy ne egy hajóért felelős személynek érezze magát, hanem csak hajósinasnak, akinek egyedül a kormányzás a dolga. Bármilyen történet, neki szenttelennek kell látszania, amikor a révkalauz a fedélzetre lép. Megpróbált fütyörészni, de időben észbe kapott, hogy tengerészek csak szélért szoktak fütyülni, márpedig jelenleg elegendő szélük volt. Megpróbált énekelni is, de valami gubanc támadt az egyetlen dallam szövege körül, ami eszébe jutott: „Baj van a részeg tengerésszel.” Az eleje jól ment, de a második sor - noha ugyanannak kellett volna lennie - kissé másként szólt: „Baj van a részeg kalauzzal.” John elharapta a végét, aztán a Spanyol hölgyekkel folytatta, de azon kapta magát, hogy Scilly helyett Hollandiát keverte a nótába: „Ushanttól száz mérföld Hollandia.” Ami persze nem igaz. Bár Harwichtól számítva nagyjából annyi, de sokkal messzebbnek tűnt... „Harwichtól száz mérföld Hollandia.” De hol, merre Hollandiában? Csak tudná!... Mit mond a révkalauznak, amikor megkérdi, mi az úticél? Egy kikötő. Egy rév. De melyik rév? Még egy perc, és a válasszal készen kellene állnia...

John a kis széles fenekű evezős csónak elé kormányozott. Az egyik benne ülő ember bevonta az evezőit és maga mellé tette. Aztán a csónak farába húzódott, miközben a másik ember tovább evezett. A hátul ülő jelzett a *Kobold*nak, hogy maradjon egy helyben. Más nem nagyon lehetett, amit integetett. De hogyan? Jim sose mutatta, hogy kell ilyenkor a vitorlával manőverezni. Jobb ha meg sem próbálja, mert még eltolja, és kiderül a turpisság. Márpedig valamiképp meg kell állítania a *Kobold*ot. Túl sebesen siklott. Egyedül az jutott eszébe, hogy hirtelen szélbe fordítja a hajót, mint Jim, amikor a horgonybója mellé faroltatta. Megpördítette hát, összeharapta a fogát, és a szeme sarkából lesve a mellettük hánykolódó csónakot úgy tett, mintha nem venné észre a hadonászást. Az orrvitorla csapkodott, a fővitorla pengett, mint a húr. A csónakból ordibálás hallatszott. Az evezőknél ülő ember lapátolt, mint az őrült. John eleresztette a kormányrudat, megmarkolta az egyik ütközőkötéltekercset, és oldalra kidobta.

Bumm!

Mit szólt volna ehhez Jim! Bumm! Megint. Egy vízhatlan anyagból készült batyu huppant be a kormányállásba. Indigókék pöttyös, hatalmas szőrös kéz csimpaszkodott bele a párkányba. Kiáltás harsant idegen nyelven. Az evezős csónak elhúzódott a *Kobold* mellől. Egy testes, kék ruhás, vörös képű ember kászálódott be a kormányállásba.

Eljött a pillanat. Melyik kikötőt nevezze most meg John? Nagy leégés lenne, ha történetesen jó pár száz kilométerrel arrébb lenne az a kikötő. A révkalauz rögvest kiszúrná, hogy valami nincs rendben. John sorra vette gondolatban a holland kikötőket. Amszterdam, Rotterdam, Hoek...

- Jó nápot, mynheer - köszönt a révkalauz a kormány felé nyúlva. - Akar, én bevisz téged Vlissingenbe?

Johnnak csengni kezdett a füle a nagy megkönnyebbüléstől. Megvolt hát a válasz a kérdésre! Ráadásul angolul! A révkalauz felismerte a hajófaron lobogó kis piros jelzást.

- Igen, kérem - felelte John odébb lépve, hogy helyet adjon a révkalauznak, aki már fogta is a kormányrudat, figyelte a tájolót, elfordította a kis hajót, azzal lecsendesítette a vitorlákat, és nem a korábbi irányba, a messzi homokdűnék felé vette az útját, hanem egészen délnek, ahol John nem látott egyebet, mini keskeny páracsíkot. John felemelte a batyut, és lerakta a szél alatti oldalon a farülésre.

- Köszönöm, mynheer - bólintott a révkalauz. - Honnan?

- Harwichból.

- Tied kápitén rossz időt kifogta átkelni ilyen kicsi hajóban.

John meg se mukkant. A fülét hegyezte, jön-e már valami igazi felnőtt handabanda a kajútból, hadd higgye a révkalauz, tényleg van kapitány a fedélzeten.

- Búta szél fújta tegnap éjszaka. Hol voltok ti?

- Távol Harwichtól - válaszolt John. Ezt legalábbis biztosra tudta.

- Kár semmi? Sok halászó csónak vitorla fuccs!

- Nekünk nem történt bajunk - felelte John. - Kurtítottunk... - És mutatta, hogy ereszkedtek lefelé a vitorlák. Mi lesz már? Megkukult az az ügyefogyott népség a kabinban?!

- Kicsi hajó - hűmmögött a révkalauz. - De jó hajó - és megveregette a kormányrudat.

- Az. Roppant jó - bólintott John.

S akkor végre megszólalt a garasos furulya a kabinban, s tiszta, bár nem éppen hangos sivítás szűrődött ki a tájoló előtti nyitott kajütblakon át. Aztán dobogó lábak robaja. Hát persze, még fel is kellett kajtatniuk a furulyát, bizonyára a tomboló viharban lesodródott a padlóra, s a takarítás során valamivel összenyalábolták. Énekelni vagy beszélni nem akaródzott nekik, mert attól tartottak, a hangjuk nem sikerül igazán bennszülöttesre. De aztán kicsit akadozva ugyan - ujjait bizonytalanul billegetve - Roger belefogott egy dallamba, amit érzése szerint legjobban tudott: „Nem-nem-nem, nem-nem-nem, nem megyünk mi innen el...” Ennek a dallamnak nincs túl sok bosszantóan magas hangja, nagy részét könnyű megjegyezni és lejátszani, csak föl-le kell szaladgálni a skálán. A többiek bajtársiasan trappoltak a kajütpadlón.

- Vidám gárde! - kacsintott a révkalauz.

- Igen, vígan vannak - bólintott John, s Roger abban a pillanatban, nagyon helyesen, nótát váltott, és belekezdett a következő legjobbnak vélt produkciójába, az „Otthon, édes otthon”-ba. Ez már nem volt olyan sikeres, mert a rövid, de erősen zötykölős hullámmzásban az „Otthon, édes otthon” kitartott hangjai nem igazán úgy szóltak, ahogy kellett volna, a muzsikus ugyanis egy-egy váratlan döccenéskor elkapta az ujjait a lyukakról, hogy valami szilárdba kapaszkodhasson. Ilyenkor rövid műsorszünet állt be, majd néhány gyors taktus következett, ahogy Roger megpróbálta utolérni a ritmust. Amint azt érezte, hogy felzárkózott, megint lassú tempóra váltott, hogy visszanyerje a nemes pátoszt, amit a kényszerű hajrá miatt elveszített. A révkalauz elmosolyodott.

- Jól cifrázni, jah? - kérdezte. - Muzsika nem igazi.

John nem tudta, mit feleljen. Még mindig a válaszon törte a fejét, amikor a révkalauz óriási kezét feltartva előremutatott.

- Deurloo bója - jegyezte meg.

Jókora bója volt, rajta függőleges piros-fekete csíkok meg egy rúd, azon egy nagy háromszög meredezett, s az egésznek a tetejében egy négyszög.

John biccentett, mintha előre tudta volna, hogy ott lesz. Aztán több bóját is észrevett, fekete bádogbójákat meg csúcsos, piros bójákat. A pára oszladozni kezdett előttük. Jobb felől föld, hosszú partvonal bontakozott ki. A homokdűnék, amiket bal felől rég elhagytak, most körülzárták őket. Házak tűnedeztek fel. John rájött, hogy egy hatalmas folyam torkolatába vezető csatornán haladnak. Hol van ez a Vlissingen? John megpróbálta emlékezetébe idézni a holland folyók neveit, de a Maason kívül semmi más nem jutott eszébe.

Még több gőzhajót fedezett föl, közvetlenül délen a part mellett és messze előrébb megint másokat. John rákönyökölt a lezárt csapóajtóra, és a napsütésben pislogva azon töprengett, mi a szösz feleljen, ha a révkalauz a kapitányt követeli. Bármelyik pillanatban megkérdezheti.

A furulyaszólóban szünet állt be. Roger kikukucskált az egyik sóvirágos kajütblakon. Aztán megint munkához látott, most legfrissebb műsorszámát vette elő, melynek túlnyomó részét biztosan tudta, a többit jobb híján hozzáköltötte: „Lefelé a Swanee folyón.” Az egyik virtuóz részt olyan elképesztő sebességgel tudta előadni, hogy bárki azt képzelhette, győzelmi induló felfogásban játszott, győzelmi harsonaszó gyanánt. Hollandia a láthatáron! Házak! Szélmal-mok!

- Lefelé a Swanee folyón... Lefelé a... - jól kitartotta a hangot. - Ti-li-li lú-lú ti-li-li - gyors ritmusban. - Messze, messze túl...

Egyik-másik hang olyan hosszúra nyúlt, hogy meg is szakadt a közepén. John tudta, mit jelent ez a szaggatott ritmus, de a révkalauz zavart képpel hallgatta.

Szorosan elsiklottak egy vaskos harangozó bója mellett, amelynek - mint a harwichi Beach End bójának - lámpás világított a hegyében. Bal felől egészen közel volt már a part. Szállodák. Egy mólón zászlók lobogtak a napsütésben. Egy biciklis férfi, aki látszólag egy fal tetején kerekedett. Egy vízből kinyúló zömök, szürke torony. Erődtmény. Ágyúk.

- Hová menni, mynheer? - tudakolta a révkalauz. - Middelburg csatorna?

- Van-e konzul Vlissingenben, brit konzul? - nyögte ki John.

- Igen derék ember - bólogatott a révkalauz. - Most menni, hívsz maga kápitén.

John megrázta a fejét. Tanácstalanul álldogált. A révkalauzt ki kellene fizetniük. Csak aztán marad-e elég pénz táviratra? Megtapogatta a félkoronást a nadrágzsebében. Susannál mennyi is volt? És mibe kerülhet a sürgöny Hollandiából Pin Millbe? És jaj, mi lesz, ha a révkalauz rájön, hogy kapitánynak híre-hamva sincs, s ők négyen egyedül vannak a hajón? Még nem értek be a kikötőbe. John megint megrázta a fejét. Nem válasz helyett, hanem csak amiatt, hogy annyi, de annyi kérdés tolt fel benne egyazon idő alatt.

A révkalauz felkacagott.

- Tied kápitén adta parancsba, nem megzavarni. Indulatos ember, jah? Én ismerte egyet illet, mikor inas lenni nagy vitorlás hajón.

Meghuzigálta a főfelhúzókötel végét, és fújt egy nagyot.

- Volt igen mogorva.

Aztán megint felnevetett.

- Így is van jól. Te szólsz némand, majd beszél tied kápitén én magam, mikor kapcsol be motort. Addig vidám gárde hagyja békét.

- Elfogyott a benzinünk - mondta John. - Nincs benzin.

- Puff neki! - horkantott a révkalauz. - Szél van jó. Mi behajóz külső kikötőbe. Mint régi idők. Jah?

Úgy látszik, a révkalauz beletörődött, hogy a kapitány odalent vigad a kabinban, és úgy döntött, csak a legutolsó pillanatban hívja fel a fedélzetre, nehogy Johnt bajba keverje. Csakhogy ezzel szinte még több galibát okozott, mintha ott helyben fény derült volna az igazságra. John az oldalsó fedélzeten előrekapaszkodott, a lehető legtávolabbra a révkalauztól, hogy elkerülje az esetleges újabb kínos kérdéseket.

Hová viszi őket ez az ember? Már elhagyták a kikötő bejáratát. John megpillantotta a halászcsonakok árbocrengetegét. Hát, oda már nem mennek. A furulyaszó elhallgatott. John a lába között letekintve az egyik kajütblak üveglapján laposra nyomódott orrocskát vett észre. Titty. Átkukucskált az árboc másik oldalán lévő kajütblakra, ott is egy palacsintává lapult orrocskát látott. Szóval ezért maradt olyan hirtelen abba a muzsika! Ami azt illeti, felesleges is volt már.

A csöpp *Kobold* egy kőgát meredek, szürke fala mellett suhant el. Egy bő, kék nadrágot viselő holland fiú kurjongatott és integetett a móló tetejéről. A révkalauz komolyan visszaintett lapátkezelével. Aztán elhúztak egy irányfény mellett, a hullámtörő gát végében. A révkalauz kezdte bevonni a főfelhúzókötelet, hogy átsapja a vitorlát. John ugrott, hogy segítsen, de az egész egy szempillantás alatt megvolt. Épp hogy le tudta kapni a fejét a kabintetőre hasalva, amikor a révkalauz átlendítette a fővitorlát. Előttük óriási, sima víztükör tárult fel. A *Kobold* nyílegyenesen siklott. A hullámtörő gáttól balra zsilipkapu állt, előtte tucatnyi komphajó. A magas gát mögött szélárnyékba jutottak. Szinte rémisztő csendesség zuhant rájuk. Ám csak egyetlen pillanatra. Hirtelen lánczörgés hallatszott, amint egy daru leeresztett egy ládát a ponton mellett veszteglő, irdatlan nagy, kétkéményes óceánjáró rakodóterébe. A szállítmány utolsó ládáját tette a hajóra. A révkalauz előhúzza az óráját, megnézte, és az óceánjáróra mutatott.

- Harwichba indul... ahonnan ti jönni... - kiáltott oda büszkén Johnnak. - Hollander gőzös.

John feltekintett a hatalmas gőzhajó meredek, fekete falára, a holland piros-fehér-kék sávos kéményekre meg a parancsnoki hídra fenn egészen a magasban, ahol egy tengerésztiszt megtorpant és lenézett. A híd alatt húzódott a felső fedélzet korlátja, az alatt még egy hajókorlát, melyen utasok könyököltek, s mögöttük hajópincérek nyüzsögtek. Igen, igaza volt a révkalauznak. Az óceánjáró indulni készült. A pontonon rengeteg ember szorongott, zsebkendőket libegtettek, kiáltozva búcsúzkodtak barátaiktól. A nyurga daru visszavonult. Megszólt egy harang. Valaki bádogtrombitát harsogtatott a parton. Sípszó hallatszott. Addig feszes, vaskos sodronykötelek hullottak le lazán a gőzös orráról, hogy a hajó elszakadhaszon a faltól. Johnnak hirtelen vad gondolat cikázott át az agyán. Mi lenne, ha valamelyiküket, Tittyt vagy Rogert, felpakolhatnák a fedélzetre, hogy hazajusson, és elmondja, mi történt? De azzal a pár shillinggel a zsebukben nem érdemes meg se próbálniuk. Különben is, túl késő. És még a révkalauzt is ki kell fizetni meg a sürgönyt.

A *Kobold* egyre beljebb futott a kikötőbe a nagy óceánjáró mellett, amikor John felfigyelt egy tisztre meg egy utasra, akik az egyik felsőbb fedélzet korlátjához léptek, és cseverészve rákönyököltek. Az utason világosszürke öltöny feszült, semmi sem utalt arra, hogy valami köze lenne a tengerhez. De napbarnított arca egészen sötét volt, és olyan mozdulattal kapta le puha tweedkalapját, majd simította hátra ujjával a haját, amely Johnnak valahogy ismerősnek tűnt. Fönről, messze a magasból az utas lebámult az apró *Koboldra*. Egyszer csak megmerevedett. Bömbölő tengeri viharokhoz szokott kiáltás röpített át a víz fölött:

- Ahoj, *John*!

- Apa! - dermedt meg John. - Ahoj! Ahoj!

Sem John a *Kobold* orrában, sem édesapja az óceánjáró fedélzetén nem hallott a továbbiakban egyetlen szófoszlányt sem. Gőzsugár tört elő az óceánjáró egyik kéménye mellől, s a gőzös szirénája tébolyító, egetverő túlkölésbe kezdett, aminek sehogy sem akart vége szakadni.

John azt sem tudva, mit tesz, visszaroht a kormányállásba. Az óceánjáró mozgásba lendült. Apa eltűnt. Ő lenne az a hajópincérek, poggyászokon, utasokon át bukdácsoló alak az alsó fedélzeten? Megint nyoma veszett.

- Remek hang - mondta barátságosan a révkalauz. - Tengerész, jah? Te ismer őt?

- Igen - nyögte ki John. Nem volt mit tenni. Ó, bárcsak tíz perccel korábban futott volna be a *Kobold*!

- Nagyon fürge hajó - jegyezte meg a révkalauz. - Lesz nekik gyorsan átkelés Angliába. Idő pompás. Hé, van baj?

Erre a révkalauz kuncogni kezdett, és intett Johnnak, hogy jöjjön közelebb. Aztán John felé hajolt, és óriási kezével félig eltakarta a száját.

- Én értek - súgta, mint valami fűjtató. - Tied kápitén van nagy öröm. Csúf vihar. Igen kicsi csónak. És minden van jól... Proszt! - mutatta, mintha egy flaskát húzott volna meg.

- De nem helyes, hogy enged inast maga behozni hajót révkalauzzal. Mi majd megmutat neki, jah? Kápitén fog lesni, mynheer, ha meglát, önéküle kötsz ki hajó! Akkor én vet neki egy-két szó. De most, mynheer, mi szól némand. Bevisz mi hajót! Horgony nem kell. Bójára köt ki. Kötelet húzni állja készen. Te bevonsz vitorlát árbocról, amikor én így csinál... - és szabad kezével lefelé csapkodott.

- Igenis, uram - felelt John reményvesztetten, s miközben igyekezett visszaemlékezni arra, amit Jim mesélt neki az orrvitorla felcsavarásáról, szemét le nem vette a Vlissingenből Harwichba tartó óceánjáróról s annak a ponttól már eltávolodó toronymagas orráról. A dagálllyal fel-emelkedő *Kobold* már messze járt a gőzhajó horgonyzóhelyétől.

- No most, fiú, te menni előre, és figyel... Én nem fog kiabálni... Nem, nem. Én szól némand. Te sem szól némand. Tied kápitén meg csak... - és a révkalauz behunyta mindkét szemét.

- Á, nem - folytatta: - Felébred... de nem jönni az fedélzetre! Játszani nemzeti himnusz, igaz-e, mynheer? „Isten óvja király!”

És valóban, ismét megszólalt a garasos furulya, ezúttal nagyobb biztonsággal, minthogy az előadónak nem kellett már könyékkal ebben-abbban megtámaszkodnia, s a dallam is olyan volt, amit próbálgatás nélkül is tudott.

- Menni előre, fiú. Mi majd meglepni kápitént!

John - eltöprengve kissé azon, hogy a révkalauz hol „fiú”-nak, hol meg „mynheer”-nek szólítja, bár gyanította, hogy a „mynheer”-t többé-kevésbé viccnek szánta - előrement, s egyre azon kesergett, hogy apa útban van Harwich felé. Anya meg Bridget azzal fogadják majd otthon, hogy minden tervük füstbe ment. S ráadásul perceken belül fel kell majd tárnuk az igazságot a révkalauz előtt.

Az a rövid kötél, amivel ki akarta vetni a horgonyt, még mindig az előfedélzeten volt, feltekerve a csörlőre. John lebontotta, az egyik végét odaerősítette, a másikat pedig, amit akkor a horgonyhoz kötött, szabadon hagyta. A *Kobold* befelé siklott a kikötőbe. Elhaladtak néhány lehorgonyzott dereglye mellett. John egyetlen kikötőbóját sem látott. Aztán észrevett egyet valamivel előrébb, egy behemót, fekete bóját, aminek vasgyűrű volt a tetején. Ránézett a révkalauzra. Az némán bólintott, majd óriási kezével gyors mozdulatot tett lefelé. John a tarcsvitorla felhúzó-kötélével bajlódott. Erősen rá volt tekerve a bakra, nehogy kioldódjon, most meg a nagy sietségben ujjai sehogy sem tudtak megbirkózni a merev kötélre hurkolt szoros félboggal. Nagy nehezen kibontotta s leeresztette a vitorlát. Igen. A révkalauz azt mutogatta, hogy göngyölje fel az orrvitorlát. John elengedte a köteleket, és az orrvitorla csapkodni kezdett, mint egy zászló. John lehajolt, kockáztatva ezzel, hogy a verdeső csigasor fejbe vágja, és megragadta a tekergőző kötelet. Hogy csinálta Jim? Egyszerűen csak húzta? John húzta, ahogy erejéből tellett, mire a vitorla föltekeredett, a csigák ugrándozása pedig abbamaradt. Gyorsan-gyorsan! A *Kobold* már a bója felé kanyarodott. John megint hátrapillantott. A révkalauz a kormányállásban állva karikát formált összezsíppentett hüvelyk- és mutatóujjával, s a főfelhúzókötel végét átdugta

rajta. John megértette. A bója egyre közeledett. A fedélzetről nem tudja majd elérni. Lehasalt az orrtőke mellett az orrárboc alá, lábát az élkötélnek vetette, és egy kézzel az orrsudárba kapaszkodva, másik kezében pedig a kötél végét tartva várakozott.

Mind közelebb értek. A *Kobold* vesztett a sebességéből. Eléri-e a bóját? Még fél méter. Még egy centi. John kinyúlt, áttolta a kötélvéget a bóján lévő gyűrűn, újra elkapta, meghúzta, majd egy szemvillanás alatt visszakapaszkodott a fedélzetre, és odakötötte.

- Úgy - bólintott a révkalauz. Aztán Johnra kacsintott. - *Héjj, kápitén!* - harsogta, ahogy csak a torkán kifért, és súlyos tenyerével hatalmasat szózott a kajüt tetejére.

Az „Isten óvja a királyt” tizenhetedik strófáját mintha elvágták volna.

Huszonegyedik fejezet

MEGLEPETÉSEK MINDENÜTT

Attól a perctől kezdve, hogy Susan becsukta a kajütajtókat, és magukra húzta a csapóajtót, a fedélzet alatti társaság semmit sem hallott a kormányállásban folyó dolgokról. A kabinablakokból futólag meglátták a hullámokon táncoló evezős csónakot. Érezték, ahogy a vitorlásnak döndült. Hallották a révkalauz batyujának súlyos puffanását a padlón. De a révkalauz kedélyes érdeklődése, hogy „Akarja, én bevinni téged Vlissingenbe”, nem jutott el a fülükig. Fogalmuk sem volt, hogyan sikerült Johnnak szót érteni vele. Szerették volna látni, mi történik az evezős csónakkal, de a *Kobold* elfordult, és már meg sem pillanthatták.

Csak annyit tudtak, hogy a révkalauz fent van a fedélzeten. Különben John kinyitotta volna a csapóajtót, és leszólt volna nekik, hogy kijöhetnek.

- Csak elintéződött - szólalt meg Susan pár perc pissenéstelen csönd után. - Megint haladunk.

- Merre? - kérdezte Roger.

- John biztosan tudja - felelt Susan. - Valahogy csak elboldogul a révkalauzzal.

- Bár tudnánk! - sóhajtott Roger.

- Mi lesz a bennszülött ricsajjal? - jutott eszébe Tittynek.

- Bocs! - kapott a fejéhez Roger, és befészkelve magát a szél alatti oldalon álló fekhely egyik sarkába, nekifogott pikulázni.

- Hallják-e vajon? - töprengett Susan. - Mi őket nem.

- Kellően fülsiketítő - bólogatott Titty. - Szerintem jól hallják. Szindbád abbahagyta a dorombolást. Neki egyáltalán nem tetszik.

- A macskák nem muzikálisak - vont vállat Roger, mikor levegőt vett.

- Szindbád az lehet - bizonygatta Titty. - Kétszer is hamis hangot fújtal. De nem érdekes. A ricsaj a lényeg. Csak hallatsszon. Az iránytű előtti ablak nyitva van.

- Hiába fülelek, semmi - mondta Susan.

- Nem is akarják, hogy halljuk őket - magyarázta Titty. - Gyerünk, tegyük még rá egy lapáttal! Dobogjunk a tappancsainkkal! Semmi baj, Szindbád. Ne izgulj! Figyelj csak, Susan! Dübögnél helyettem? Ha én csinálom, Szindbád nagyon rázkódik.

- Jobb, ha mindnyájan dübögünk - javasolta Susan. - Rakd le egy kicsit a padlóra.

Hosszú ideig keményen dolgozott a három pár trappoló láb, néha-néha megdöngettek egy üres süteményes bádogdobozt, s Roger közben fújta-fújta, ez egyszer hallgatósága teljes egyetértésével.

A kajütablakokon át látható föld mindjobban közeledett, s nemcsak hullámzó sárga sávnak tűnt már a tenger szélén, hanem igazi, házak, templomtornyok, strandok és szélmalmok tarkította szárazföld tárult föl előttük. A *Kobold* mozgása megcsöndesedett. Roger és Titty az ágyakon térdepelve kukucskáltak kifelé, de térdelés közben nem ment rendesen se a dobogás, se a furulyázás.

- Tényleg Hollandia - állapította meg Roger a szélmalmok láttán.

- Folytasd már! - szólt rá Susan. Ő is a közeledő partot bámulta. Ám egyszerre csak borzasztó dolog jutott az eszébe. Belenyúlt a párna alá dugott hátizsákba, és előkapta a pénztárcáját.

- Ki kell fizetnünk a révkalauzt - kapta fel a fejét. - Nem viszik be az embert csak úgy semmiért a kikötőbe. Akkor is fizetnünk kell neki, ha nem ejt minket zsákmányul jutalomért. Attól félek, nincs elég nálunk. Vagy ha elég is a pénz, a táviratravalót már nem lesz miből kiguberálni.

- Mibe kerül egy révkalauz? - érdeklődött Roger.

- Meg nem tudnám mondani - rázta a fejét Susan. - A távirat viszont több font is lehet Hollandiából Angliába. Titty, nálad mennyi pénz van?

- Nekem két shilling hét pennym van - kotyogott közbe Roger, leállva egy taktus közepén.

- Ó, de jó! - örvendezett Titty.

- De otthon! - bökte ki Roger, és nővérei türelmetlenül elfordultak tőle.

Titty és Susan kiborították a bukszáikat. Susannak majdnem öt shillingje volt.

Tittynek egy egyshillingese, egy hatpennyse, négy egypennyse, egy félpennyse meg egy félkoronás vásárlási utalványa, amit a nagymama küldött neki, hogy vegyen magának egy új rajzfüzetet.

- Miért is nem váltottam be indulás előtt! - sópánkodott.

- Johnnál is lehet valami - mondta Susan.

- Nem hiszem - szólt közbe Roger. - Vagyis nem sok lehet. Biztos, hogy előre megkapta a következő havi zsebpénzét, amikor úgy volt, hogy megveszi az új bicskáját.

- Folytasd a furulyázást! - figyelmeztette Susan. - Meg kell kérnünk a révkalauzt, hogy legyen türelemmel. Előbb a táviratnak muszáj elmennie. Anyával meg küldetnünk kell pénzt a révkalauznak. Muszáj megkérni, hogy várjon egy kicsit.

- Csak nem cipel minket vissza a tengerre, ha már a kikötőbe értünk! - vigasztalta magát Titty.

- De hogy az ördögbe magyarázzuk meg neki? - fakadt ki Susan, és újra átszámolta a pénzt.

- Fürdőzők! - kiáltott fel Titty.

- Oda süssetek, zászlók a mólón! - sipított Roger.

- Ne hagyd abba! - reccsent rá Susan. - Különben mi fújnánk, ha tudnánk!

- Jól van, na - dünnyögött Roger, s nyaktörő sebességgel lejátszotta a Swanee folyót, csak a refrén közepén tartott szünetet, hogy átengedje a többieknek a másik kajütablakhoz megnézni egy hatalmas bóját.

- Jól bent járunk már - jegyezte meg Titty.

- Ez már nem a tenger - mondta Susan. - Csak tudnánk, mit mondjunk neki.

Balról szürke kőfalak és lőréses oromzatok tűntek fel, erődök ágyúkkal a bástyákon, meredek tetős házak, hölgyek kocsikerék nagyságú fehér főköttőkben, urak bő kék térdnadrágban és kerékpározó gyerekek, holland gyerekek. Akkor azonban közvetlenül az orruk előtt ellépkedett John. Az elülső fedélzetre tartott.

- Mindjárt megérkezünk - izgult Susan.

- Nem kéne mennünk segíteni? - kérdezte Roger.

- Amíg nem hív, nyugi! - felelte Titty. - Figyelj, Susan! Tartsuk a kezünk ügyében a pénzt, hogy felmutathassuk a révkalauznak, amikor a fedélzetre lépünk.

- Hogyne, még azt hinné, övé az egész! - ellenkezett Susan. - Muszáj feladni azt a sürgönyt.

- A kikötőben vagyunk! - rikoltott Roger. - Az áldóját! Micsoda hajó!

A *Kobold* megkerülte a hullámtörő gát csúcsát, és egy óriási óceánjáró meredek, fekete oldala mellett úszott el.

- Kétkéményes! - hápogott Roger.

Magasan a fejük felett tébolyító hangon felüvöltött egy sziréna, amitől még a zárt kajütben is zúgni kezdett a fülük.

- Mindjárt indul - jegyezte meg Titty.

- Eltakarodunk még időben az útból? - nyugtalankodott Roger.

S akkor hirtelen meghallották John kétségbeesett, feldúlt kiáltását.

Nekik kiabált? Nem. Az nem lehet. A sziréna megint felüvöltött. John végigdübörgött a kajüt-tetőn. Biztosan a révkalauzzal beszélt. Aztán megint meglátták előrerohanó lábait a kajütablakok előtt. Mi történik? Mindkét oldalon kibámultak az árboc melletti ablakokon, és a szemük előtt ereszkedett lefelé a piros tarcsvitorla, amit John félretuszkolt. Látták a feltekeredő orrvitorlát. Látták, ahogy John - Susan rémületére - lemászik az orr mellé, és eltűnik. Látták, ahogy visszatornázza magát egy kötélvéggel, amit leszorít. A *Kobold* mozgása megszűnt. Látták, amint az irtóztató nagy, kétkéményes óceánjáró eltávolodik a rakparttól, és méltóságteljesen kihúz a mellette eltörpülő vontatógőzösök és komphajók között ebből a számára liliputinak tűnő, hatalmas kikötőből.

És akkor a feljáró fölött, a csapóajtón éktelen dübögés hangzott fel. Valaki fülsiketítően felüvöltött:

- HÉJJ, KÁPITÉN!

A csapóajtó feltárult. Az ajtószárnyak kinyíltak, és meglátták a befelé pislogó holland révkalauzt, mögötte pedig John gondterhelt ábrázatát.

- Jó napot kívánok! - motyogta Susan annyira izgatottan, hogy franciául szólni is elfelejtett.

- Jó napot kívánok! - csipogta Titty.

- Kijöhetünk már? - kérdezte Roger Johnra pillantva.

Kijöttek: előbb Susan, aztán Titty Szindbáddal, majd Roger, aki megtorpant egy pillanatra, hogy elrejtse a garasos furulyát az ágya fölötti polcon.

- Susan! - kiáltott John. - Apa azon a gőzhajón van! Látott minket, kiáltott is, de már késő volt.

- Apa! Ó nem! Nem lehet igaz!

Egészen elkámpicsorodva bámultak a hatalmas gőzhajó után, mely most fordult ki lassan a hullámtörő gát mögött az Északi-tenger, az otthon felé. Eddig ez volt a legszomorúbb, ami történt velük. Ennyire közel apjukhoz, aki ennyi erővel száz kilométerrel odébb is lehetett volna. Az óceánjáró utoljára megeresztett még egy elnyújtott szirénabúgást. Mintha gúnyolódott volna. Elment, elvitte apát, s árbocai mind gyorsabban és gyorsabban távolodtak a messzi mólókon túl.

A révkalauz a szemét meresztgette mögéjük a szűk kis kajütbe.

- Sok-sok gyerek - jegyezte meg. - De hol van kápitén?

John szóltanul Susanra tekintett. Semmilyen mentő ötlet nem jutott az eszébe. Susan tért először magához.

- Jobb, ha elmondunk neki mindent - szólt, aztán a révkalauzhoz fordulva belefogott: - Nincsen. Vagyis igazából John az. Tudja, mi nem is akartunk ide jönni. Most pedig föl kellene adnunk egy táviratot, és legyen szíves megmondani, kérem, hogyan küldhetnénk el, és mennyibe kerül, mert nem biztos, hogy van rá elég pénzünk. Természetesen lesz majd, ha már sürgönyöztünk. Anya küld valamennyit otthonról.

John hálásan pillogott Susanra. Egészen ügyesen csinálta, sokkal jobban, mint amire ő képes lett volna. De azt már neki kell megkérdeznie, hogy mennyivel tartoznak.

A révkalauznak tátra maradt a szája. Dermedten bámult Susanra. Majd behajolva a kabinba előrekukkantott, végig a hajón.

- Nincs kápitén - hitetlenkedett. - Nincs kápitén! Négy gyerek... meg apró macskatz...

A macskára meredt, az meg visszapislogott rá Titty karjából.

- Szindbádöt útközben mentettük ki a vízből - vetette közbe Titty.

- Négy gyerek egymaga... és ti átkel Északi-tenger... négy gyerek... pedig szélvihar fújta tegnap éjszaka... én át nem kel Északi-tengert, ha kergetik se, ilyen csepp csónakban!... És én bedőlte, kápitén igen vidám mulatsz kabinban!... És kápitén volta egész időben *te*, mynheer!

Hirtelen elkapta John karját, amitől az egészen meghökkent, s csak nézte, nézte merően.

- Te becsapsz vén révkalauz! Elhitte, kápitén van odalent... talán üveg mellette... te pedig, te fiú!... Nincs fiú egész Hollandia még egy, ki átvisz hajó Északi-tengeren!

Mind a révkalauz arcát lesték. Láthatóan egészen elbűvölte, hogy John rászedte, és egy szót sem szólt mentési jutalomról, bár Susan nagyon is tudta, mennyire kevés az a kis pénz, amit ő meg Titty a markukban szorongattak. Ugyan mit szól majd a révkalauz, ha ő is megtudja? Egyikük sem vette észre, hogy egy motorcsónak pöfögve közeledik feléjük a kikötő vizén. Túl sok függött attól, mit felel a révkalauz. Minthogy apa már úton volt Harwich felé, mindennél sürgősebb lett, hogy mielőbb sürgönyözzenek anyának.

- Ahoj!

Úgy összerendeztek, mintha valami a *Kobold*nak ütközött volna.

- Ahoj!

A kis motorcsónak megkerülte őket, hogy melléjük húzódhasson, s benne ott ült, szürke kalapját markolva...

- APA! - harsogták azonnal mind a négyen.

Édesapjuk egy szemvillanás alatt a fedélzeten termett. A motorcsónak holland vezetője feladott Johnnak egy kikötőkötelet, amit ő gyorsan odakötözött, s a csónak hátrabillegett.

- Hahó! - rikkantott apa. - Hát ti? Kinek a hajója ez? Eszembe nem jutott volna, hogy valaki áthoz titeket élém!

- Mi nem akartunk kimenni a tengerre! - szepegett Susan.

- A köd miatt volt! - dadogott John.

- Tényleg nem tehetünk róla! - mondta panaszos hangon Susan, s miközben apa viharedzett, napbarnított arcát meg a szeme körül sűrűn álló - részben nevetéstől, részben a tengeri szélbe meg napba nézéstől szaporodó - szarkalábakat figyelte, tudta, hogy akármi is történt, most már minden jóra fordul. A hatalmas megkönnyebbülés túlbuggyant benne. Érezte, akarata ellenére remegni kezd a szája széle, forróság önti el a szemét, és - micsoda szégyen! - könnyek gördülnek le az arcán. Felzokogott, és lemenekült a kajútbe.

- Fel a fejfel, kisöreg! - szólt utána apa, de Susan elbújt, arcát egy párnába temetve.

- Nem az ő hibája - motyogta John. - Borzasztó beteg volt egy ideig.

- Ők jönni át Északi-tengeren! - szólalt meg a révkalauz. - Egymaguk át Északi-tengeren! Én soha nem hitte, ha nem lát saját maga szemével. Ők tűz ki révkalauz zászló énneki, én meg jön, és, kápitén ez itt, ő kormányoz hajót egymaga!

Apa szeme sebesen ide-oda ugrált végig a kötélzeten, aztán vissza Johnra, Tittyre és Rogerra. Meglepődésnek semminemű jelét nem adta. Mindössze ennyit mondott.

- Majd elmeséletek. Szerencse, hogy időben észrevettelek benneteket, még meg tudtam szököni a hajóról a móló végénél. Egy perccel később már fújhattam volna. Most mi a szándékotok?

- Van nálad elég pénz? - csapott le Roger. - Nekünk alig van, és Susan sürgönyözni akar anyának, és még a révkalauzt sem fizettük ki.

Apa a révkalauzhoz fordult.

- Természetesen - mondta. - Nos, révkalauz uram, mennyi a díja az óceánjáró behozatalának?

Susan - megfutamodása miatt szégyenkezve - megtörölte a szemét, felsomfordált a lépcsőn, és apa kezébe nyomott egy marék aprópénzt.

A révkalauz azonban lapátenyerével nagyot csapott a térdére.

- Némánd! - bömbölte. - Némánd! Magának van derék gyerekek, mynheer... Én gratulál maga feleségnek... Nem-nem!... Én el nem vesz egy forint magától! Nem! Nem fogad el némand!

- Legalább hadd kínáljam meg valamivel! - szólt apa, majd tanácstalanul Susanra tekintett. - Van valami ital a fedélzeten?

- Ott a gyógyászati rum! - rikkantott Titty. - Szindbád csak picurkát ivott belőle.

- Hozom - tüsténkedett Susan. Megint lenyargalt a kajütbe, de azonnal vissza is tért két bögrével meg a laposüveggel, amin a „Csak gyógyászati célra” feliratú címke állt. Apa megszemlélte, kétszer is elolvasta a feliratot, majd kihúzta a dugót, beleszimatolt a flaskába, és kiöntötte az adagokat.

A révkalauz meg apa egymásra meredtek, összekoccintották a bögréket, és kiitták. Aztán a révkalauz Johnhoz fordult.

- Tied jó egészségre, Herr Kápitén. Én büszke, hogy te hajódat bekalauzolhat Vlissingenbe. Emlékezni fog egész életemben. Tied egészségre, Herr Kápitén.

John napsütötte ábrázata bronzvörösre pirult. Krákogni kezdett, aztán elkapva apja nyugodt, derűs tekintetét, kinyögte:

- Nagyon szépen köszönöm.

A következő pillanatban apa már az árapályról csevegett a révkalauzzal. Majd John felé fordult.

- Milyen térképeid vannak a fedélzeten?

- Csak angolok - válaszolta John. - Harwichtól Southamptonig.

Apa szeme megrebbent, de csak annyit mondott, éspedig a révkalauznak:

- Gondolom, kapok egy északi-tengeri térképet a kikötőben.

Majd a többiek felé fordulva megkérdezte:

- Mikor ettetek utoljára?

- Ittunk forró kakaót meg ettünk nyelvet - ketyogott Roger -, de már jó rég.

- És sürgönyöznünk is kell, de tüstént anyátoknak - kapott észbe apa. - Szerintem nem ártana iparkodni kifelé a partra.

A révkalauz mondott valamit hollandul a motorcsónak vezetőjének. Aztán visszafordulva először apára tekintett, de szavait mély tisztelettel Johnhoz intézte.

- Kápitén - kezdte -, te inkább vinni hajódat zsiliben át belső kikötő bele. Akkor te tudsz oldal mellé simulni. Most ha te bója alá megysz, motoros ember vontat be téged. De fővitorla inkább enged le, nem gondolsz?

- Felajánlhatom a szolgálataimat, kapitány úr? - kérdezte apa, s egy-két szempillantás alatt lent is volt a fővitorla, apával együtt lekötötték összehúzószálakkal, s a révkalauz kormányzása mellett a *Kobold* vontatókötélen bevonult a kikötőbe.

- Nem bírom elhinni, hogy tényleg apa az - susogta Titty.

- Márpedig ő az - bizonygatta Roger.

- Tudom - motyogta Titty -, de akkor sem hiszek a szememnek.

Huszonkettedik fejezet

IDEGEN KIKÖTŐBEN

A révkalauz erősen figyelt, s időnként odakiáltott egy-egy szót a kis motorcsónak vezetőjének, aki a zsilip elé vontatta a *Kobold*-ot. Susan, Titty meg Roger apjukat lesték, ahogy szótlánul segített Johnnak elrendezni a fővitorlát. Hosszú-hosszú ideje nem látták, de apa csöppet sem változott. Ugyanolyannak látszott, és ugyanolyan is volt, most is úgy vette a dolgokat, ahogy jöttek, mintha előre megtervezték volna, hogy átszelik az Északi-tengert, és elébe mennek egy holland kikötőbe. Ránézésre senki meg nem mondta volna róla, hogy bármiféle meglepetést okozott neki, amikor egy holland óceánjáró legfelső fedélzetéről lepillantott egy kis jachtra, s kit láttak szemei annak elülső fedélzetén ácsorogni: hát a saját fiát. Úgy viselkedett, mint aki pont erre számított, és Titty - miközben őt nézte - azon kapta magát, hogy épp olyan fura kis hangtalan mosolyra húzódik a szája, mint anyának néha, amikor férje viselt dolgairól mesél. Apa valóban senki másra nem hasonlított. Talán Flint kapitányt lehetne még egy lapon említeni vele, de még Flint kapitány is - ha egyáltalán összeakadna velük valahol, ahol a legkevésbé sem várná - mindnyájukat a nevükön szólítaná, John kapitánynak, Susan másodtisztnak, Titty matróznak, és rögvest kérdezősködni kezdene a papagájáról meg Gibber majomról, meg hogy éhes-e a hajósinas, s aztán egyre csak unszolná őket, hogy számoljanak be mindenről, mi hogy történt és így tovább. Apa azonban a révkalauz jelenlétében egyáltalán nem kíváncsiskodott. Úgy lépett fel a fedélzetre, mintha csak pár percre hagyta volna ott őket, nem pedig egy örökkévalóság óta járta volna a Kínai-tengert. Titty alig hitte, hogy egyáltalán elment, ahogy látta apját egy kihasasodó vitorlaszárnyat berántani, majd szó nélkül várakozni, miközben John - ugyancsak némán - összehúzószállal leszorított egy részt, amit már feltekertek. Noha mindkettő - John is meg apa is - hallgatott, Titty megértette abból, ahogyan egymásra néztek a vitorlagöngyöleg fölött, hogy mennyire örülnek egymásnak.

Susant olyan mérhetetlen boldogság töltötte el, aminőt nem is remélt, míg vissza nem érnek Pin Millbe, de a miatt az anyának küldendő távirat miatt olyannyira izgatott volt, hogy másra se bírt gondolni. Még boldogabb lett volna, ha apa kérdések özönével árasztja el, s megtudva az igazat vele együtt lázas tempóban igyekezett volna a távírdába.

A zsilip roppant méretű kapui kitárultak, és a külső kikötőből bekanyarodó *Kobold* lassan besiklott a meredek, szürke falak közé, melyeken zöld nyálkás bevonat jelezte a magas vízállás szintjét. Fentről, a magasból, arcok tekintettek le rájuk, mosolygó holland arcok lapos egyensapkák alól. Apa az előfedélzeten karikába tekerte a kötelet, amivel John a bójához szokta kötni a hajót. Aztán fellendítette, s az egyik zsilipőr elkapta.

- Mi legyen az ütközőhurkákkal, kapitány? - kérdezte apa. - Egyet kidobtam előre, de kell még egy másik is a hajó derekán.

John huncut pillantást vetett apjára, aztán elkiáltotta magát:

- Susan másodtiszt, ide egy ütközőhurkát!

A révkalauz előkotorta a legalkalmasabbnak látszó kikötőkötelet a tárolóládából, és felhajította egy másik zsilipörnek. A *Kobold* finoman a zsilip falához simult. Az ütközők meggátolták, hogy lekaristolódjon a lakkozás. Kis vontatóhajójuk közvetlen előttük ringatózott. Mögöttük már csukódtak is befelé a zsilipkapuk.

- Nézzétek a medúzákat! - sipított Roger. - Meg a rákokat!

Titty, Susan, sőt még John is, akinek pedig volt elég gondja, lenéztek a *Kobold* meg a fal között a vízbe, ahol áttetsző, lüktető lepénykék módjára apró medúzák rajzottak, testük hol behorpadt, hol pukkadásig telt, s kurta szökkenésekkel hajtották magukat előre, miközben kisebb-nagyobb rákok tömkelege oldalazva, serényen kapálódzó lábakkal felfelé kapaszkodott majdnem a víz színéig, aztán viasszerűen eltűnt mind.

A víz örvényleni s emelkedni kezdett a zsilipben, felfelé emelve az ide-oda himbálódzó *Kobold*-ot, amit John, apa és a révkalauz ügyesen távol tartott az ütközőkkel a faltól. Eközben a révkalauz folyton beszélt hollandul a zsilipőröknek, akik a *Kobold* köteleit vonták befelé. Azok meg tovább kiáltották másoknak fel valahová a zsilip tetejére, ahonnan hamarosan egész tömeg bámult lefelé az apró hajócskára, mely különös legénységével átkelt az Északi-tengeren. Aztán egy kék egyenruhás férfi tört át a csődületen, tisztelgett, és a kapitányt meg a hajóokmányokat kérte. Apa Johnra tekintett.

- Tudom, hol tartja - pattant John, és hátrafutott, le a kabinba, majd előbukkant egy hosszú borítékkal, amin az állt: „*Hajóokmányok*”, és felnyújtotta a kikötőparancsnoknak.

A kikötőparancsnok előhúzta az iratokat, megsejmelte, aztán tanácstalanul előbb Johnra, majd apára tekintett.

- Melyikük Mr. Brading? - kérdezte.

- Kalóznak fog tartani - mormogta halkan apa, de nem került rá sor, hogy John bármit is mondjon vagy magyarázkodjon, hogy Jim Brading miért nem tartózkodik a hajón. A révkalauz közbevágott, ömlött belőle a szó, a kikötőparancsnok hallgatta, hébe-hóba végigtekintett a hajón, majd Johnon, majd megint Mr. Walkeron. Micsoda botrány lesz ebből! A kikötőparancsnok kérdéseket tett fel. Apa közben a pipáját tömte, mintha semmi más gondja nem lett volna. A kikötőparancsnok egyszer csak lenyúlt, és visszaadta a papírokat meg a borítékot Johnnak.

- Ürtartalom? - kérdezte.

- 4,86 - felelt John, aki mostanra már fejből tudta a főborda gerendájába vésett adatokat lent a kabinban.

- Név?

- *Kobold*.

- Honnan?

- Harwichból.

- Rendben van, kapitány - szalutált megint a kikötőparancsnok. - Isten hozta Vlissingenbe!

Majd leadott egy halvány barnássárga cédulát.

- A révkalauz azt mondja, még ma vagy holnap megint kifutnak...

John ránézett apára.

- Milyen időjárás-jelentést kapott? - kérdezte apa mosolyogva a följebb álló kikötőparancsnoktól.

- A szélirány északnak meg keletnek fordul... Nyugodt lesz a tenger.

- Akkor inkább kihasználjuk az alkalmat, nem igaz, kapitány? - kérdezte apa.

- Még ma induljunk! - kapott rajta John.

- Azonnal! - rikkantott Susan, aztán pedig: - Előtte feltétlenül táviratoznunk kell.

- Nem tartoznak semmivel - intett a kikötőparancsnok. - A zsilip nyitva áll maguk előtt, akár-mikor indulnak, éjjel-nappal. Találnak jó horgonyzóhelyet a révhajó mellett.

- Majd én megmutat kápiténnek - ajánlkozott a révkalauz.

A víz emelkedése megállt. A zsilip másik végén kinyíltak a kapuk. A motorcsónak hirtelen felbúgott, startra készen.

- Szabad az út.

A rögzítőkötelek a fedélzetre huppantak. John tekerte az egyiket, Roger a kockpitban ügyködött nagy buzgón a másikkal. A motorcsónak lassan kihúzott. A vontatókötél megfeszült. Újra mozgásba lendültek, kifelé a zsilipből, át a belső kikötőbe. A parti kölépcsőkön gyerekek pecáztak. Emitt egy hosszú, szürke csatahajó állt, rajta holland zászló lengedezett. Amott vontatóhajó közeledett lassacskán a zsilip felé, nyomában egy jókora fekete bárkával, melynek magas fedélzeti házikóját élénkpiros muskátlik övezték. A motorcsónak balra húzta a *Koboldot*, ahol a part mentén fákkal és zöld pázsittal szegélyezett út futott, s közvetlenül a víz szélén fehérre festett tetejű cölöpök meredeztek ki a vízből. A cölöpök mellett kikötőhíd húzódott, amelyhez mindenféle kisebb vízi alkalmatosság volt hosszú sorban kikötve, jachtok meg testes holland kereskedőhajók, rajtuk vadonatúj lakkozás, fedélzeti házikójukon csak úgy csillogtak az ablakok. A sorban az utolsó egy fekete gőzös volt, mely a megtévesztésig hasonlított arra a révkalauzhajóra, aminek reggel jeleztek, de annak más szám volt az orrán. Előtte szabad rés nyílt, nem elég széles egy holland kereskedőhajónak, de elég széles a *Koboldnak*, s a motorcsónak egy fél kört kanyarodva már fordította is el a hajót, nekicsúsztatva a cölöpöknek, melyekről - mintha már várták volna a *Koboldot* - ütközőkként szolgáló hatalmas, fekete gumiabroncsok lógtak. Apa és John kikötötték a hajót a cölöpökhöz. Apa adott némi pénzt a motorcsónak vezetőjének, aki a *Kobold* oldala mellé siklott, majd viasszaguldott a zsiliphez.

A révkalauz mindnyájukkal kezet rázott, először Susannal, aztán Tittyvel, aztán Rogerral, aztán Johnnal, aztán apával, majd még egyszer Johnnal.

- Nem szükség venni térkép, kápitén - mondta. - Én hoz neked térkép Északi-tengert. Nem szükség fizetni némand.

- Ó, igazán... - dadogta John.

- Én házam van velük dugáig - legyintett a révkalauz. - Én nővér fia is kápitén, mi ad neked egy vinni haza. Viszontlátásra, kápitén! Én találkozz téged még.

Azzal felkapta vízhatlan anyagból készült batyuját, kilépett a pallóhídra, és szalutált. Apa kimászott utána, és még fölött egy kérdést.

- Fél apály, és mehet maguk szabad - hallották a révkalauz szavait. Ezután kapta magát, és elballagott a cölöpöktől a zöld pázsit meg az utca felé vezető keskeny pallóhídon. Néhány perc alatt eltűnt a szemük elől.

Roger kiszökött a partra, toppantott egyet a kikötőhídon, aztán igencsak elkerekedett a szeme, amikor azt érezte, hogy nem áll olyan biztosan a lábán, mint hitte, és sürgősen visszatért a fedélzetre.

- Én már voltam Hollandiában - mondta tétován.

- Apa, mi lesz a sürgönnyel? - aggodalmaskodott Susan.

- Ki kell gondolnunk, mi legyen a szöveg - töprengett apa. - Mutasd az utat lefelé.

- Jim Brading? Sose hallottam róla.

Nagy fáradtságukba került, mire elmagyarázták apának, hogy anya szinte semmit nem tud az egészről, s elsorolták, hogyan történt, hogy épp akkor vitorláztak be Vlissingenbe, mikor ő az óceánjáróval elindult Harwich felé.

Apa a bal oldali ágyon kuporgott Johnnal és Susannal. Susan apjához bújva erősen belekarolt, John azonban időnként fölfölugrált, képtelen volt ülni maradni, mikor annyi mesélnivaló volt, és annyira kurta a rendelkezésre álló idő, hogy mindenről beszámoljon. Roger, Titty meg Szindbád a jobb oldali ágyon ücsörögtek. Azaz Titty meg Szindbád ücsörögött, Roger pedig folyton-folyvást a kajütblakokhoz pattogott, s a kikötői hajóforgalmat meg a kenukkal ide-oda padlizó kis holland kölyköket leste.

Sehol sem bírt túl sokáig veszteg maradni, de azért figyelt minden szóra, néha ő maga is közbekotyogott.

Jim Brading elemezgetése folyt.

- Hogy is történt? Ő kiment a partra, ti meg elsodródtatok a ködben. Hm. És amikor a köd felszállt... visszatérve se hajót, se legénységet nem talált... Lehet, hogy körbekérdezett mindenkit Pin Millben, hogy láttak-e benneteket...

- Anyát is... - szólalt meg Susan remegő hangon.

- Akkor most szörnyen odalehet - jegyezte meg Roger.

- Jim is - bólogatott John.

- Úgy bizony, szegény fickó - sajnálkozott apa. - Egyedül abban reménykedem, hogy sokkal jobban odavan annál, semhogy elmondja anyátoknak. Előbb bizonyára a kikötőparancsnokhoz ment, hogy hírt kapjon a hajójáról...

Aztán láthatóan valami újabb jutott apa eszébe.

- Furcsállom, hogy meg sem próbált kibotorkálni hozzátok a ködben - mondta. - Tengerész egyáltalán?

- De még milyen! - védte John. - Teljesen egyedül elhozta a *Koboldot* Doverből.

- Hm. Valaminek történnie kellett, ami a parton marasztotta.

Mind egymásra meredtek.

- Ugyan mi lehetne? - töprengett John. - Csak a dokkba ment benzinért.

- Jóval azelőtt elment, hogy a köd leereszkedett - magyarázta Titty.

- Ezt megjegyzem - szólt apa előkapva noteszét, és lejegyzett pár dolgot a távirat számára.

- Tudatnunk kell anyákkal, hogy épek, egészségesek vagytok - jelentette ki apa áthúzva néhány szót, és másokat írva azok helyére. - Meg Jimmel is, hogyha járt Pin Millben. De anyátokat nem riogatjuk az Északi-tengerrel, hogyha Jim nem járt nála. Különbbe sincs semmi szükség rá, hogy Jim átkeljen az éjszakai járással, amikor mi már hazafelé tartunk. Az időjárás-jelentés szerint - amit a kikötőparancsnok adott - még ma délután ki kellene futnunk... Kibírtok még egy éjszakai hajóutat?

- Mi az hogy! - húzta ki magát John.

- Mennyit aludtatok az elmúlt éjszaka?

- Mi valamicskét - ingatta a fejét Susan. - Johnnak nem sok jutott.

- Neked se - dűnnyögött John -, de kibírjuk.

- Titty meg én rengeteget aludtunk! - vartyogott Roger.

- Van még valami - vakarta meg a fejét apa. - Isten ments, hogy a sürgönyötök Hollandiából érkezzen, különben anyátok rohamot kap.

- Pedig muszáj küldenünk egyet - esett kétségbe Susan.

- Fogunk is! - nyugtatta meg apa. - De az otthontól valamelyest kevésbé távolról. Mit szoltok ehhez?... - és felolvasta, amit szép nagybetűkkel a papírra rótt; John meg Susan magukban olvasták a szöveget.

CURTLEDGE KAPITÁNY SHOTLEY ANGLIA STOP KÉRLEK ADD FEL AZ ALÁBBI SÜRGÖNYT ALÁÍRÁS NÉLKÜL STOP IDÉZET WALKER FÉSZEK LAK PIN MILL...

- Ez a pontos cím?... Anyátok ugye Powell kisasszonynál van?

...KOBOLD ÉS LEGÉNYSÉG MIND RENDBEN STOP ÉRKEZÜNK HOLNAP IDÉZET VÉGE STOP MINDEN KÉRDÉSRE VÁLASZ TILOS TED WALKER

- Curtledge régi jó cimborám. Mindent elintéz. Anyátok le fogja harapni a fejeteket, de ezen nem segíthetek. Inkább mérgeződjön, mint aggódjon. Valami javaslat? No, Titty?

- Írd bele Szindbádöt. Akkor tényleg elhiszi, hogy nincs különösebb gond.

- Remek ötlet! - mosolygott apa, és változtatott a szövegen. - Tessék, a következő sürgönyt kapja a kezébe:

WALKER FÉSZEK LAK PIN MILL STOP KOBOLD ÉS LEGÉNYSÉG MEGSZAPO-
RODOTT EGY MACSKÁVAL STOP MINDEN RENDBEN STOP ÉRKEZÜNK HOLNAP
ESTE...

- Adunk magunknak egy kis időt. Nem lenne jó, ha kora hajnaltól lesné az érkezésünket.

- Te nem akarsz küldeni egy sürgönyt a magad nevében? - kérdezte Titty.

- Az a szerencse, hogy még nem küldtem - felelte apa. - Tegnap feladtam egyet Berlinből. Az volt a tervem, hogy a hajóról küldök rádiótáviratot.

Azzal nekilátott egy másik sürgöny megszüvegezésének:

WALKER POWELL KISASSZONY CÍMÉN STOP PIN MILL IPSWICH ANGLIA STOP
EDDIG MEGVAGYOK TED...

- Ebből látni fogja, hogy már Vlissingennél járok, és ha érdeklődik, megmondják neki, hogy lekéstem a mai hajót. Mind benne vagyunk a pácban, de jobb nem jut eszembe, amivel kikecmeregthetnénk belőle.

- Tüstént dobjuk fel a táviratokat! - sürgette őket Susan.

„Mind benne a pácban.” Valóban rendkívüli volt a helyzet, amibe kerültek, de mindnyájan tudták - noha szóval egyszer sem mondta -, hogy apa valamilyen oknál fogva igencsak elégedett velük, nem pedig fordítva. Volt abban valami, ahogyan Johnra tekintett.

- Gyerünk - szólt apa a *Kobold* órájára pillantva. - A história többi részét elmondhatjátok később is.

- Szindbáddal mi legyen? - kérdezte Titty. - Jobb szeretnék vele maradni.

- Nem akarod látni Hollandiát? - mosolygott apa.

Akarta, hogyne, de nem hagyhatta ott Szindbádöt, különben még kiszökne a partra, és elveszne, vagy lepottyanna a fedélzetről, és itt fulladna meg a kikötő vizében, amikor pedig hajszálon múlt, hogy bele nem vészett a tengerbe.

- Nem bánom ám - bizonygatta nem túl meggyőzően.

Erre apa kihúzott egy fiókot Titty ágya alól a kajüt orrában.

- Így ni! - mondta. - Szépen kiszórunk mindent a matracra, amíg vissza nem jövünk. Ágyazz meg neki egy törülközővel... A fiókot résnyire nyitva hagyjuk. Úgyis nemsokára kihajózunk megint, nem fog ártani neki egy kis szunyókálás.

- Máris majdnem durmol - jegyezte meg Titty.

- Jól van - szólt apa. - Igaz is, van ennek a ti Jim Bradingeteknek tejeskannája a fedélzeten? Hozzátok magatokkal. Ha ennek a macskának van egy kis esze, inkább lefetyel becsületes tehéntejet, mint sűrítettet.

Huszonharmadik fejezet

DÉLUTÁN HOLLAND FÖLDÖN

Kis híja, hogy mind a négyen le nem potyogtak a vízbe a cölöpöktől a partra vezető pallóhídról. Úgy tűnt, mintha a fekete, kátrányozott palló szalag módjára hullámozott volna alattuk, mindig máskor simulva a talpuk alá, mint ahogy számítottak rá. John meg-megingott, szemét a partra szegezve úgy sétált végig a palánkon, mint valami ügyetlen kötélháncos. Susan támolyogva igyekezett utána.

Titty egy pillanatra visszahőkölt, aztán tízcentis lépésekkel áttotyogott a pallón.

- Mindjárt könnyebben menne, ha négy lábam lenne! - dohogott Roger, aztán eszébe jutott, hogyan szokott Gibber közlekedni (aki jelenleg azzal töltötte becses idejét, hogy vége-hossza nincs tengerészhistóriákkal szórakoztatta majomtársait az állatkertben), és a palló szélébe kapaszkodva négykézláb kutyaagolt ki tökéletes biztonságban a partra.

- Indulás! - vezényelt apa. - Egykettőre leszoktok majd a matrózjárásról.

- Siessünk! - noszogatta őket Susan. - Minden perc drága.

Az út másik oldalán, épp szemben a *Kobold*dal egy boltocska állt, aminek egy csomó facipő lógott a bejáratában. Roger - immár a hátsó lábain egyensúlyozva - odamutatott, de meg nem állt. Apa már hosszú léptekkel róttá az utcát.

- Tudod, merre van a postahivatal? - érdeklődött Titty.

- Hacsak reggeli óta át nem költöztették valahová - vont vállat Walker fregattkapitány. - A vonat beérkezése után kószáltam egyet a városban. Ki akartam nyújtóztatni a lábamat tizenkét napi ücsörgés után...

- Tizenkét nap? - szörnyülködött Titty.

- És éjszaka? - hüledezett Roger.

- Ami azt illeti, az éjszakák, sőt a nappalok java részét átaludtam - vallotta be apa. - Úgyhogy valóban örülnék, ha a változatosság kedvéért öröközhetnék egy éjszakát a tengeren... Most pedig áruld el nekem, John, hogyhogy épp Vlissingenbe jöttetek?

- Igazából nem állt szándékomban eljutni sehová - ingatta a fejét John.

- Egyáltalán követtetek valamilyen útvonalat?

- Nagyjából a délkeleti irányt - felelte John. - Megpróbáltuk tartani, de akárhogy igyekeztünk, folyton ide-oda imbolyogtunk.

- Miért azt választottad?

- Még ez az irány tűnt a leginkább helyesnek, hogy kitérjünk a zátonyok útjából a ködben - magyarázta John. - Tudod, volt egy térképünk Harwichról, és amikor a *Cork* világítóhajó közelébe értünk, a térkép szinte mindenhol sekélyeseket jelzett, csak errefelé nem.

- Kutya szerencsétek volt - csettintett apa -, de az ötlet nem is volt rossz.

- Semmi egyéb nem jutott eszembe - vont vállat John. - Tudod, a *Kobold* nem a miénk, és a ködben az orrunkig se láttunk, én meg nem akartam zátonyra futtatni.

- Nagyon helyes, bár anyádnak feltehetően más lenne a véleménye. Gyertek. Itt a sarkon elfordulunk. És milyen elgondolásból tartottad ugyanezt az irányt azután is, hogy nyílt tengerre jutottál?

- Úgy terveztük, hogy megfordulunk, és visszamegyünk, miután a köd felszállt, és úgy számítottam, hogy ha állandóan ugyanazt az irányt követjük, akkor pontosan az ellenkező irányba haladva szakasztott arra a helyre érünk vissza, ahonnan elindultunk.

- És persze a szél nem hagyta!

- Nemcsak az - legyintett Susan. - Az én hibám volt. Tengeribeteg lettem, és amikor átfordultunk, az valami iszonyatos volt...

- Orrhullámvész - bólintott apa. - Pokoli tud lenni. És aztán kezdett besötétedni...

- A szél egyre jobban tombolt - folytatta John. - Arra gondoltam, nem ártana kurtítani.

- Helyes... Jól ment?

- Volt biztosítókötelem - mondta John.

- Hajszálon múlt, hogy le nem röpült a fedélzetről - mesélte Susan még most is belesápadva, ahogy eszébe jutott.

- De nem röpült le - szólt halkán apa. - Folytasd.

- Csak mentünk, mentünk egész éjszaka. Susan is kormányzott, jó sokat. Aztán hajnalban, mikor még homály volt, fényt láttunk egészen elől az ég alján. Majd ahogy megvirradt, megpillantottuk a világítótornyot.

- John felmászott az árbocra.

- És aztán?

- Észrevettük a révkalauzgőzöst, és jeleztünk, hogy révkalauzt kérünk. Majdnem biztosak voltunk benne, hogy ez a helyes megoldás.

- Az volt. Tehát...

- Hát nem szerencse, hogy egyenesen mentünk tovább? - szólt közbe Titty. - Sosem bukkantunk volna rá Szindbádra, ha nem...

- Temérdek szerencsések volt - bólintott apa, majd séta közben hirtelen John vállára tette a kezét, és megszorította.

- Még tengerész lesz belőled, fiam.

John egy szörnyűséges pillanatig azt hitte, valami baj történt a szemével. Valami nedvességet, forróságot érzett... Enyhén sós ízt... Bár a szíve repesett örömeiben, mégis keményen beleharapott az alsó ajkába, s a fejét elfordította.

Ezután kis fácskákkal szegélyezett utcán iparkodtak tovább. A járda mellett itt is, ott is kávéházak álltak, az asztalok és a székek kint voltak a szabadban. Kerékpározó lányok húztak el mellettük, fejükön malomkeréknyi, fehér muszlin főkötő libegett, szoknyájuk mint megannyi fekete luftballon. Tányérsapkás, rövid zubbonyos férfiak ténferegtek lötyögős, kitérdelt, bokában gacsos nadrágban, s mindnyájuknak szivar lógott a szájából. Egy kis kölyök, Rogernál nem nagyobb, egy lámpaoszlopnak dőlve szintén szivarozott, de a *Kobold* tovasírózó legénysége láttán a csodálkozástól úgy eltátotta a száját, hogy ki kellett vegye a szivarját.

- Ez dohányzik! - rökönyödött meg Roger.

- Már a bölcsőben kezdik - állította meg apa.

Zöldséggel magasan megrakott taliga zötyögött lefelé jó iramban az utcán, s az öregember, aki tolt, szivarfüstöt eregetve sietett mellettük tova. Már majdnem elhagyta őket, mikor észrevették, hogy a kézikocsi alatt, a kerekek közt egy felkantározott, nagy testű kutya üget, s nekifeszülve a hámszíjnak teljes mértékben kiveszi a részét a munkából.

- Nézzétek azt a kutyát! - hüledezett Roger.

- Dolgos ország - ismerte el apa. - Még a kutyák is megdolgoznak a megélhetésükért.

- Ne maradj le! - ripakodott rá Susan Tittyre, aki bámészkodni kezdett a kutya után.

- Láttok még ilyet eleget - intette őket apa -, a sürgönyöket pedig egy pillanat alatt útjukra bocsátjuk.

Még egy sarkon befordultak, s apával az élen bevonultak egy nagy épületbe. Bent egy tágas teremben körös-körül rácsos ablakokat, fölöttük feliratokat pillantottak meg: Távirat, Bélyeg, Pénzesutalvány.

Mindegyik rács előtt sor kígyózott.

- Várnak a sorukra, hogy lássák, mi van a ketrecben - csúfolódott Roger.

- Nekünk ez a jószág kell - mondta apa, és beállt az egyik sor végére.

- Hát holland pénzed mennyi van? - érdeklődött Titty.

- Az a gyanúm, több is a kelleténél. Tartalékoltam valamennyit a hajóra, de nem lesz rá szükségem, ha a *Kobold* utasa leszek.

- Gyerünk már! Gyerünk már! Gyerünk már! - hajtogatta Susan, de csak a szája mozgott, hang nem hagyta el az ajkát. Titokban, magában motyogta, amit legszívesebben az apja előtt ácsorgó idős hölgynek mondott volna.

Az idős hölgy végre elégedetten távozott, s apa becsúsztatta a két táviratot a rács alatt. A ketrecben ülő „jószág” az érdeklődésnek semmi jelét nem adta, úgy vette el a cédulákat, mintha az égvilágon semmi jelentőségük nem volna, ceruzával megszámolta a szavakat, aztán közölte apával, hogy a szöveget át kell másolnia szabályszerű távirati blankettára.

- Uh! - nyögött fel Susan elkeseredésében, amikor meglátta a visszadobott cédulákat.

Apa semmiféle megjegyzést nem fűzött hozzá. Odaballagott egy asztalhoz, elvett két űrlapot, átmásolta a táviratokat, és visszavitte a ketrechez, ahol szerencsére senki más nem várakozott rajtuk kívül az adott pillanatban. A „jószág” odabent újfent összeszámolta a szavakat. Apa benyújtott egy csomó pénzt, és félrefordult.

- Nna! - szólalt meg végre. - Minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy helyreigazítsuk a dolgokat, a visszaindulásig pedig maradt még két óránk. Minek aggályoskodni hát, ha úgysem segít! Fel a fejjel, Susan! Menjünk szórakozni. Mit szólnátok egy kis rakományfeltöltéshez?

- Rakományfeltöltés? - csodálkozott Titty. - Hol?

Roger azonban vigyorogva sandított fel édesapjára.

- Nálam van hely a raktérben!

- Azt sejtettem. Ugyanis elképzelhető, hogy nem sok alkalmunk lesz főzőcskére útközben.

Kiballagtak hát, és lesétáltak a postahivatal lépcsőin. Valahogy minden más lett körülöttük. A nap fényesebben ragyogott. Mintha minden vliissingeni mosolygott, kacagott volna. Még a boltok is tarkább színekben tündököltek. A *Kobold* legénysége földbe gyökerezett lábbal bámult jobbra-balra az utcán, mintha az iskolakapun léptek volna ki éppen, hogy megkezdjék a

váratlanul ölükbe hullott szünidőt. Azok a sürgönyök már villámsebesen viszik a hírt a drótokon át anyának, hogy tudassák, semmilyen komoly baj nem történt.

A járdán ögyelegve egy nyitott térre értek, melynek egyik oldalát a kikötőből felágaskodó árbocrengeteg képezte. Egy alacsony fal mögé lepillantva seregnyi holland halászcsonakra esett a tekintetük, olyanokra, amilyeneket kora reggel láttak, szorosan egymás mellé zsúfolva, a fedélzetükön piros hálók száradtak kitergetve a napsütésben. Holland halászok kettesével, hármásával könyököltek a falon csónakjuk fölött, s tereferéltek meg szivaroztak. Holland asszonyok - fejükön azokkal a tekintélyes méretű, széles karimájú muszlin főkötőkkel meg a homlokukra kétoldalt lelógó aranyfüggőkkel - piacoltak, alkudoztak a halakra, s a téren álló bódéknál megtöltötték kosaraikat.

A tér túlsó végében egy olyan kávéház állt, melynek napellenzős ponyvateteje kilógott a járda fölé, s a védőtető alatt fehér terítős asztalok sorakoztak. Itt lecövekelte a társaság, s a holland pincér (aki igencsak hasonlított angol kollégájára) összetolt két kis asztalt, amelynél helyet foglaltak, majd apa rámutatott erre-arra az étlapon, s a pincér beszáguldott a kávéházba.

- Levessel meg sült hússal nem foghat mellé túlságosan az ember - vélekedett apa. - Sose tudni, mi rejlik valami kacifántos elnevezés mögött.

Rogernak már jó ideje kopogott a szeme az éhségtől, de a többiek csak abban a pillanatban döbbentek rá, hogy legalább olyan farkaséhesek, mint Roger, amikor lezökkentek az asztal mellé. Azonnal majszolni kezdték a ropogós, barnára pirult zsömléket, melyek úgy festettek, mint az angol zsömlék, de az ízük mégis más volt. Már a nyáluk csorgott valami harapnivaló után. Hiszen sok-sok idő eltelt azóta, hogy megitták a forró kakaót, megették a nyelvkonzervet, és látták a tengerből felbukkanó napot. Legalább olyan sok időnek tűnt - noha pár perc volt csupán -, mire a pincér kibillegett egy óriási tálcával, és odatolt mindnyájuk elé egy-egy gőzölgő levessel teli mélytányért.

- Lássunk hozzá! - vezényelt apa, s öt nyelv égett meg egyazon pillanatban. A leves majdhogynem zubogott még.

Majszolták hát tovább a zsemlet, és váraoztak. Ám akkor - teljességgel váratlanul - John érezte, hogy lecsukódik a szeme. Kinyitotta, és körülnézett. De újra lecsukódott. A fejét olyan súlyosnak érezte, mint még soha. Megtámasztotta egy kézzel... majd két kézzel. Sehogy sem akart fenn maradni. Csak süllyedt lefelé, lefelé... Apának épp időben sikerült elrántania John tányérját, hogy bele ne merítse a haját. John asztalra bukó fejével elnyomta az álom.

- Túl sokat tartózkodott a kapitány a parancsnoki hídon - jegyezte meg csöndesen az édesapjuk.

- Így járt Jim Brading is, amikor vacsorázni volt nálunk - mesélte Roger.

- Átvitorlázott Doverből - tette hozzá Titty.

- És ti annál sokkal többet vitorlázatok - bólogatott apa, és elmosolyodott, amikor elkapta az egyik szomszéd asztalnál ülő holland férfi tekintetét, aki észrevette John asztalra hanyatló fejét.

Susan, aki szintén majd elszunyókált, már-már azon volt, hogy felébreszti John, de rájött, hogy ha apát nem zavarja, hogy a fia mindenki szeme láttára elbóbiskolt, akkor tényleg nem kell törődni vele. A pincér megjelent négy pohár limonádéval meg egy korsó világos sörrel. Senki meg nem mondta volna az arcvonásairól ítélve, hogy nem mindennapos esemény, ha egyesek az asztalára borulnak szundikálni.

- Már nem annyira forró, fűjátok egy kicsit - figyelmeztette őket Roger.

John összerezzen, felnyitotta a szemét, és egészen kihúzta magát a székén. Kezdte volna mondani, hogy „bocsánat”, de erejéből csak elnyomott ásításra futotta.

- Jól van, jól, öregfiú - legyintett apa. - Egy kis leves után jobban fogod érezni magad.

A forró leves, a benne úszkáló sárgarépa-, burgonya- és hagymaszeletkével mintegy varázs-
űtésre elfújta az álmoságot. Mindnyájan élénken tereferéltek az átkelésről, az akkor nyomasztó
percek most szinte derűsnek tündek így, hogy édesapjukkal a ponyvatető alatt üldögéltek,
miközben a nyüzsgéssel teli tér verőfényben sütkezett, és enyhe szellő libegtette az asztal-
terítők csücskeit. Édesapjuk apránként, anélkül, hogy túl sokat kérdezősködött volna, összerakta
az egész történetet.

- Micsoda, halaskofáknak neveztek titeket? Az a világítóhajó a *North Hinder* lehetett. Igencsak
hajszálnyira húzhattatok el a Thornton Ridge bója mellett... Szerencse, hogy nem fordultatok
délnek a fényszórók után. Sokkal, de sokkal messzebb, mint hittétek. Az az oostendei nagy
torony volt. Pokoli sok zátony volt közte meg köztetek... Szindbád?... Szerintem anyátok nem
bánná...

Majd órájára pillantott.

- Aggódom a ti Jim Bradingetek miatt. Ha elment, és megmondta anyátoknak, hogy elveszített
benneteket... Hé, Roger, csipkedd magad! Minél előbb kihajózunk, annál jobb...

A leves után sült hús következett, a sült hús után palacsinta, s Roger - miután kikötötte a számó-
cafagylalt rózsaszín levének utolsó olvadt csöppecskeit is - kijelentette, hogy most már kibírja
teaidőig.

Apa kifizette a számlát.

Titty előkapta a szék alól a tejeskannát, és visszaindultak a belső kikötőbe a *Kobold*hoz.

- Keresnünk kell még egy tejsarnokot - emlékeztette őket Titty.

- És a mi vacsoránkkal mi lesz? - kérdezte apa.

- A kenyeret mind megettük - mondta Susan. - De van egy halom pemmikánkonzerv, meg húsos
és veseputing, meg gyümölcs és egyebek. Jimé az egész. Van elég teája meg cukra is, nekünk
pedig egy fél doboz kakaónk.

- Gondoskodnunk kell ivóvízről - figyelmeztette őket apa. - Meg az üzemanyagtartályt is föl
kell töltenünk. Ezúttal nem fogunk szélcsendben vesztegelni. Miféle az a motor?

- „Billy matróz” - jelentette Roger. - Mindig elsőre beugrik. Legalábbis beugrott...

- Helyes... Gyere, Susan, bemegyünk ide kenyeret venni.

A kis pékségből egy akkora vekni kenyérrel jöttek ki, hogy láttára nemcsak Roger, hanem
mindenki elkacagta magát.

- Most jön a tej - szólt apa. - Feltétlenül valahol a közelben kéne találni egy tejsarnokot.

Rá is akadtak egy tejsarnoknál sokkal jobb dologra. A sarkon befordult egy tejeskocsi, eléje a
kocsirudak közé egy hatalmas kutya volt fogva, s mellette klumpás férfi bandukolt. Apa pénzt
nyomott Titty meg Roger markába, s azok átszaladtak az úton. El is felejtették, hogy egy szót
sem tudnak hollandul, de a tejárus láthatóan megértette őket. Megállította a kocsit, mire a
kutya komolyan végigmérte őket, s a férfi ezalatt a kocsi oldalán egy csapból tejet csorgatott
egy bögrébe. Volt ott egy lyuk, fedezte föl Roger, melyen át az egyik nagy tejestartály csapja
előbújt.

- Ha az egyik tartály kiürül, egyszerűen átrakja oda a másikat - susogta Roger.

Az árus bögréről bögrére belemérte a tejet a kannájukba. Amikor elérkezett a fizetés ideje, Titty habozás nélkül odatartotta a tenyerén az összes nála lévő holland pénzt, az ember pedig az ujjával kotorászva kikapirgált annyit, amennyi járt.

A belső kikötő mentén végigfutó Kanaal utcába visszaérve ott találták a *Koboldot*, ahol hagyták, kikötve a cölöpökhöz, közvetlenül a révkalauz-gőzös elé, ami pontos mása volt a tengeren látottak.

De valami történhetett, míg odajártak. Egy csapat gyerek nyüzsgött a víz és az út közötti pázsiton, és... nem! ... de igen!... valaki a fedélzeten tartózkodott.

- Hijnye! - sipított Roger. - Kalózok!

- Nyugalom! - intette le apa, és a következő pillanatban észrevették, hogy az a valaki a barátjuk, a révkalauz, aki térde között egy feltekert térképpel a kajút tetején trónolt, s szivarral a szájában a köréje sereglett holland fiúcskáknak és lánykáknak szónokolt. Feltehetően a *Kobold* útjáról tartott előadást, mert az egész gyerekhad a *Kobold* legénysége felé fordult, amikor azok átvágtak az úton a pallóhíd felé, s fülüket megütötte egy sűrűn, nagy tisztelettel elszuttogott szó: „Nord See”, vagyis Északi-tenger.

- Nohát, kápitén! - kiáltott oda Johnnak a révkalauz. - Ezek fiúk meg lányok nem hinni, te áthoz hajódat Északi-tengeren. Jah? No én megmond nekik! És én hozta térkép tiédnek papa. Szél fordulta meg, tietek átkelés lesz élvezet haza.

Erre kigöngyölte a térképet a kabintetőn, megmutogatta a bejelölt világítóhajókat, és elmondta édesapjuknak, hogy kijavította a jelzőfényekre vonatkozó leírásokat.

- Némelyik változni meg tavalý. Térkép van régi, de most jelölés, és csinál maguknak jó.

Apa megemlítette a benzint meg az ivóvizet, mire a révkalauz a víz szélén bámészkodó gyerek-sereghez fordult. Két fiú rögvést elrohant egymással versengve az utcán, két másik pedig átfutott a kis üzletbe, aminek a bejáratában egy csomó klumpa lógott.

A bolt ajtajában megjelent egy férfi, és átkiabált valamit hollandul a révkalauznak. Az visszakurjantott.

- Minden jól van - fordult aztán apához. - Ember amott ad maguknak annyi ivóvíz, amennyi csak akar.

Majd megint kiáltott, és a férfi visszatért a boltjába. Hamarosan kilépett egy fiú, s bicegve cipelt át az úton egy vizeskannát, amiből ki-kilocsant a víz a lába mellé a porba. Végighurcolta a pallóhídon, lenyújtotta a fedélzetre, s Susan meg John együttesen beletöltötték a vizet a kormányállás alatt levő víztartályba. A holland gyerekek tülekedve kapkodtak az újra feladott kanna után, s a következő fuvart már két kislány hozta. Majd egy fiúra került a sor, s ez így ment tovább, míg fel nem tűnt a víz a tartály nyílásában, jelezve, hogy a *Koboldon* ivóvíznek nincs több helye már.

Üzemanyagügyben kis híján baleset is történhetett volna. Apa angol szóval „petrol”-t kért a révkalauztól, a révkalauz odakiáltott hát a parton álló gyerekeknek, hogy „petrol”, mire a fiúk egy holland fiatalemberrel tértek vissza, aki két nagy, zöld bádogkannát hozott. Apa lecsavarta az egyiknek a kupakját, kinyitotta az üres üzemanyagtartályt, és hozzálátott, hogy beleöntse a folyadékot egy tölcserén át. Ekkor azonban észrevette, hogy az üzemanyag nem átlátszó, mint a víz, hanem élénkkék színű. Azonnal elkapta a kannát, és beleszagolt.

- De hiszen ez petróleum! - mondta meghökkenve. - Hol a petróleumkanna, John? Ebből is kell valamennyi az irányjelző lámpásainkba.

A révkalauz harsogó nevetésben tört ki.

- Áhá! - kiáltotta. - Maguk akar benzin!... Nem petrol! - és kacagott a fiatalember is, aki a kannákat hozta, majd elment, és nemsokára megjelent két másikkal.

Ez alkalommal apa töltés előtt szaglászta meg a kannákat.

- Ez kell nekünk - bólintott.

- Van motor, ami menni petróleummal - magyarázta a révkalauz -, és van, ami menni benzinnel. Amit maga hívni petrol, mi hívni benzin Hollandiában... ez van különbség.

- Hát, örülök, hogy kékre színezik - jegyezte meg apa. - Ugyancsak bajba kerültünk volna, ha a rossz folyadékot töltjük a tartályba.

Végre mindennel elkészültek, s kifizették a benzint. Apa átnézett az út túloldalára, az ajtajában mosolyogva álldogáló boltosra.

- Hát az ivóvízért járó fizetség? - kérdezte.

- Ő ad magának ingyen - legyintett a révkalauz -, ugye?

Valamit átharsogott a boltosnak, mire az még szélesebben vigyorgott, és a kezét olyan mozdulattal tartotta maga elé, ami szavak nélkül is egyértelműen kifejezte, hogy nem kíván a vízért felszámítani semmit.

- Fél pillanat! - kapott észbe apa. - Nem azt mondta valaki, hogy facipőt szeretne? Nem ártana valami emléket vinni magatokkal Hollandiából, ha már itt jártatok. Gyerünk, megnézzük, találunk-e valamit Bridgetnek.

Mind a négyen átballagtak a pallón.

- Ez ám a remek palánk, ezen szívesen sétálok - mondta Roger -, és cápák sincsenek.

Apa is utánuk ment, számolgatva közben, hogy mennyi holland pénze maradt. Pont elég volt még öt pár klumpára (az egyik pár két számmal kisebb volt, mint Rogeré, Susan szerint az körülbelül jó lesz Bridgetnek), azonkívül egy fogkefére, egy doboz szivarra meg egy kis holland babára, amin éppen olyan ruha volt, mint a bolt bejáratában kuncogó két holland leányka egyikén, akik a klumpáját próbálgató Rogert lesték.

Megrakodva lépdelték vissza a *Koboldra*, Roger az ilyen gyerekes holmit, mint faklumpa, a hátára dobta. Neki most apjának kellett elmagyaráznia, hogy mit tett Jim Brading, mielőtt a motort beindította.

- Olaj van benne elég - fontoskodott. - Épp akkor töltötte fel, amikor a benzin kifogyott. De azt mondta, addig sose szabad beindítani, amíg meg nem néztük a tönkcsövet, és bele nem nyomtunk egy kis zsírt.

- Hát akkor lássuk - mondta apa. Roger felemelt egy fedelet a kormányállás padlójából, és benyúlt, hogy csavarjon egyet-kettőt a zsírzófejen.

- Inkább te - mentegetőzött apa. - Az én öltözékem nem gépházhoz való. Akkor tehát itt minden világos.

Azzal lesiklott a kabinba.

- Benzincsap nyitva. Itt meg a... Nos, ez a motor méltó rá, hogy ezen a hajón szolgáljon.

A kis „Billy matróz” a lépcsőfeljáró alatt első rántásra beugrott, s berregett, pöfögött, mintha már várta volna, hogy eljöjjön az ő órája.

Apa ismét feljött.

- Előre, John, dobd le a kötelet!... Hátsó kikötőkötél... Köszönöm!

A hátsó kötelet egy holland fiúcska lökte le a fedélzetre.

- Hát viszontlátásra, révkalauz úr, és nagyon köszönjük!

- Én jön magukkal zsilipig - készségeskedett a révkalauz. - Én átkísér maguk. Esetleg kormányoz is, jó?

A *Kobold* csendesen pöfögő motorjával eltávolodott a cölöpöktől. A révkalauz kivitte a kikötőbe, aztán a zsilip felé fordította.

- Maguknak kell adni jelet - figyelmeztette őket. - Fújni kürt.

Roger ledübörgött a kajútbe, s majd átbukfencezett Tittyn, aki kihasználva, hogy még a belső kikötő nyugodt vizén haladtak, Szindbádöt igyekezett tejjel telitölni. Roger visszarohant a ködkürttel, kihúzta a rúdját, majd benyomta. Ektelen dudálás harsant fel. A zsilipkapuk szinte nyomban kinyíltak.

- Állítsd le azt a masinát, Roger! - kiáltott apa. - Futás! Te vagy a főgépész!

A *Kobold* lassan besiklott, John meg Susan már az ütközőknél álltak készenlétben, apa pedig a kikötőkötelet hajította fel a zsilipőröknek, miközben a kis vitorlás újra megpihent a meredek, szürke fal tövében.

- Nem sok időre maradni Hollandiában, kápitén! - kiáltott le az egyik zsilipőr.

- Szeretnénk, de nem lehet - felelt John, mikor rájött, hogy az őr hozzá beszélt, nem apához.

Abban a pillanatban kövön csattogó klumpák kerepelése hangzott fel: az összes gyerek, aki a belső kikötőben segédkezett, körbevágta a parton, s fújtatva, mosolyogva megérkezett, hogy lássa, amint a *Kobold* kifut a tengerre.

Apa és a révkalauz lementek a kajútbe, miközben arra vártak, hogy az egyik kapupár becsukódjon, a másik pedig kinyíljon. Apa két hosszú zsineggel rögzítette az asztalon az Északi-tenger térképét. Aztán a polcokon kotorászva rálelt Jim Brading párhuzamvonalzóira és szögmérőire. Előhúzta Jim Hajózási Évkönyvét is, és fellapozta az árapály fejezetet. Nem volt hajlandó a *Kobold* navigációját a szerencsére bízni a hazafelé tartó úton.

- Juhéj! - sipított Roger. - Nyílik a kapu!

A következő pillanatban a révkalauz már kapaszkodott is fölfelé a kötélhágcsón a zsilip oldalában, miután még egyszer kezet rázott az egész legénységgel.

- Viszontlátásra, kápitén - köszönt el. - Én remél, te engem választ révkalauznak, ha erre visztied út megint.

- Viszontlátásra, viszontlátásra!... És igazán nagyon köszönjük.

Szinte maguk sem hitték, mennyire idegesek voltak, amikor feljött a fedélzetre, s John egymagában várta a kormányállásban, a többieknek pedig a kajútbe zárva kellett a pusztá életükért bennszülöttes ricsajt produkálniuk.

- Viszontlátásra!... Viszontlátásra, angolok! - kiáltoztak a kis holland fiúk, akik a rakpart szélén rohantak utánuk.

Apa kieresztette a hangját:

- Előre!

Roger előretolta a sebességváltó kart.

- Teljes sebesség!

Erre gázt adott. A motor pöfögése élénkebb, zajosabb berregésbe csapott, s a *Kobold* átlépve a kapun, kiszabadult a tengerre.

Titty a magasba tartotta Szindbádöt, aki végül is mindnyájuknál kevesebbet látott Hollandiából, s a holland gyerekek sapkáikkal hadonászva kurjongattak utánuk, hogy „Viszontlátásra, angolok,” míg a *Kobold* szinte már hallótávolságon kívülre jutott.

- Majd valamikor megint átkelünk ide - mélázott el apa, mintha megérezte volna, hogy mindnyájuknak azon jár az esze, milyen rövid időt töltöttek el ezen az idegen földrészen.

- Most már semmi egyéb nem számít, csak hogy gyorsan hazaérjünk - szólalt meg Susan.

- Legközelebb anyát meg Bridgetet is magunkkal hozzuk - ábrándozott Titty.

Megkerülték a külső móló csúcsát.

- Ha átvenné a kormányt, kapitány úr - szólalt meg apa -, akkor felvonnam a vitorlát, bár amíg földközelen vagyunk, nem sok szelet kapunk. Hagyjuk még járni a motort.

Pöf... Pöf... Pöf... - dohogott a kis motor, s a *Kobold* az apály segítségével a délutáni napsütésben nemsokára maga mögött hagyta Vlissingent. Felröppent a fővitorla, az orrvitorla és a tarcsvitorla, s így, hogy apjuk kapaszkodott a felhúzókötelekbe, a helyzet sokkal kedvezőbbnek tűnt, mint amikor Johnnak kellett egyedül, amennyire erejéből telt, nekifeszülnie a köteleknek. A szélirány megváltozott, ahogy azt a kikötőparancsnok ígérte. Lágyan fújdogált az ódon holland város háztetői fölött. A szélmalomok lapátjai lustán forogtak. A sétány-mólón zászlók lengedeztek. A *Kobold* könnyedén siklott a szárazföldre ékelődő csatornán, s kissé megdőlt, amint érezni kezdte a vitorláját.

- Csodásan fut - ismerte el Roger.

- Hazafelé fut - tette hozzá Titty.

- Kapitány úr, azt a bóját nem ártana balról venni - szólalt meg apa, majd miután szemrevételezte a vitorlázatot, lebukott a kajútba, hogy megint egy pillantást vessen a térképre.

Huszonnegyedik fejezet

VIDÁMABB HAJÓÚT

A *Kobold* sokkal vidámabb hajó lett most, hogy hazafelé tartott. Ahelyett, hogy egyre beljebb és beljebb nyomult volna idegen tengerek felé, ahol joga sem lett volna tartózkodni, most mindenki sürgette volna, hogy száguldjon, ahogy csak bír. Rémes volt arra gondolni, hogy anya, Bridget meg Jim Pin Millben várakoznak, azt sem tudva, ők hol lehetnek. De a sürgönyök elküldése óta valamelyest javult a közérzetük, s mintha még a *Kobold* is mindent elkövetett volna, hogy segítsen; futott, röptült hazafelé, hogy mielőbb csatlakozzék jogos tulajdonosához. Egy percet sem vesztegettek hiába. A motor berregését egyébként mindannyian (kivéve talán Rogert) pokoli zajnak tartották, most azonban vérpezsdítő, sietésre ösztönző aláfestő zenének tűnt, miközben a *Kobold* tajtékzó hullámokat kavarva átvágott a szélvédett csatornán, s kifordult az Északi-tengerre.

A szélmozgás mindinkább erősödött, ahogy maguk mögött hagyták a szárazföldet, s a West Kapelle nyurga világítótornya, mely tulajdonképpen egy templomtorony volt, ismét tengerből meredező ceruzának tűnt, mely egyre kisebb lett, majd eltűnt, ahogy az éjszaka közeledett, míg végre meglátták villogó fényét halványan felderengeni mögöttük messze az ég alján, mintha emlékeztetni akarta volna őket a hátuk mögött hagyott Hollandiára.

A motort jó sokáig járaták még, igazából a lelkesítő, buzgó pöfögése kedvéért.

- Roger! - szólalt meg apa, miután meggyújtotta az irányjelző lámpásokat, s a helyükre akasztotta őket: a pirosat a bal, a zöldet a jobb oldali csarnakra. - Roger, te vagy a főgépész. Ugorj csak le, és kapcsold ki a motort! Nélküle is elég sebesen haladunk már.

Roger lerobogott, elzárta a benzincsapot, és várt. A motor hangja megváltozott, amint apa visszavette a gázt, és a sebességváltót üresbe tette.

Pöf... Pöf... Pöf...

A motorzúgás végleg elcsitult, s helyette megütötte fülüket a *Kobold* oldala mellett futó víz egyenletes surrogása.

- Remekül haladunk - bólogatott apa. - Most pedig nyomás, ágyba az egész pereputty! Elsőnek Roger meg Titty.

- Még két bögrét el kell törölgetnem - felelte Susan laposakat pislantva.

Susan először érzett felhőtlen boldogságot azóta, hogy Jim lehorgonyozta a *Kobold*-ot a nap-sütésben a felixstowe-i dokk bejáratában. Rettegett ugyan, hogy megint el találja kapni a tengeribetegség a hazafelé tartó úton, de nem töltött annyi időt a parton, hogy a matrózjárástól elszokott volna, így aztán egyáltalán nem émelygett. A letelején érzett még valami furcsát, de mire túljutottak a szárazföldi szakaszon, már jobban érezte magát, s tudta, egy időre minden-esetre kigyógyult a bajából. Lám, képes volt a felső lépcsőfokon, a dohogó motor fölött csücsülve vizet forralni teának, és egy nagy fazekat addig tartani a tűzhelyen, míg át nem melegedett benne a húskonzerv és a veseputing. Sőt, el is tudta fogyasztani a maga részét a putingból.

Titty úgy el volt foglalva Szindbáddal, hogy ideje sem maradt tengeribetegséggel meg fejfájással törődni, s amikor apa ágyba parancsolta őket, macskástul bebújt az ágyába, és két percen belül mindkettőjüket elnyomta az álom.

Rogernak rengeteg tennivalója akadt. Kétszer is lebukott a kormányállás nyílásába, hogy csavarjon egyet-egyet a zsírzófejen. Egyszer még egy kevés olajat is töltött a forgattyúházba. Azonkívül, míg John a kormányrúdnál állt, ő segített apának petróleumot önteni az irányjelző lámpásokba, mert nővérei húzódoztak ettől a szagos munkától.

- Én csöppet sem vagyok álmos - hengegett, de a parancs az parancs, így hát felhengeredett az ágyára, Susan megtámasztotta a viharvitorlával, hogy kényelmes fekvés essék, s miközben azzal szórakoztatta magát, hogy a lábujjait mozgatta a takaró alatt, szépen elnyomta a buzgóság.

Harmadiknak Susan feküdt le, s ő is szinte nyomban mély álomba zuhant. Aludni többet aludt, mint John az elmúlt éjszaka, de teljesen kimerült. Nem a tengeribetegség volt az egyetlen rémség, amitől megmenekült. Apa itt volt velük a *Koboldon*, s Susant nem gyötörte többé az a nyomasztó érzés, hogy valamiképpen ő a hibás, amiért kikeveredtek a tengerre. Hazafelé száguldottak immár, mint a villám, s Susan majdnem olyan könnyű lélekkel merült álomba, mintha el sem hagyták volna soha a harwichi kikötőt.

John a kormányállásban téblábolt.

- Te is, öregem - noszogatta apa, majd megkérte még valamire. - Csak addig vedd át a kormányt, amíg megbizonyosodom azokról az áramlatokról. Nyugat-északnyugat...

- Értettem, nyugat-északnyugat - bólintott John, és a kormányhoz állt, amíg apa lecsusszant a kajütbe, hogy jó éjszakát kívánjon a legénységnek, vagyis hogy már ne kívánjon, mert mind a három mélyen aludt, aztán hogy vonalzóval meghúzzon egypár vonalat a kajütlámpás alatt, az asztalra kifeszített térképen. John lebámészkodott a feljáróba, s látta, amint apa a párhuzamvonalzókat igazgatja, majd lejegyez valamit egy papírfecnire. Könnyű is így kormányozni, amikor az ember tudja, hogy nincs miért aggódnia, s egy-két percen belül már bújhat is az ágyba.

- Bírnám egész éjjel - bizonygatta John, amikor apa feljött, megnézte az iránytűt, majd előrement a kajüttetőn, hogy ellenőrizze, jól égne-e az irányjelző lámpások.

- Elhiszem, hogy bírnád - felelte Walker fregattkapitány -, de úgy vélem, te már letudtad az adagodat, megérdemled, hogy pihenőre térj. Én két hétig szinte végig aludtam.

- Jó éjt, apa! - búcsúzott el John, utoljára körbepillantva a sötétségben.

- Jó éjt, öreg kapitányom! - köszönt apa.

Két perccel később John már az ágyában volt. Azon nyomban elszunnyadt, de pár pillanat múlva felriadt, s a kormányrúd után tapogatózott, azt hitte, a *Kobold* letért az útvonaláról. Majdnem felkiáltott már, mire eszébe jutott, hogy megbízható tengerész kormányozza a hajót. Fekve maradt, és kibámult a megvilágított kabinból a feljáró nyílását lepecsételő feketeségbe. Jobbra az iránytű előtti mécses gyertyalángja libegett. A feljárón túl azonban csak sötétség volt, semmi más. Aztán hirtelen felvörösölt egy gyufa lángja, amit apa eltakart a tenyerével. A piros fény megvilágította apa arcát, amint rágyújtott egy holland szivarra. A gyufa kialudt, de a szivar vörösen parázsló vége ott virított a sötétben.

Hébe-hóba ez a parázsló szivarvég erősebben felizzott, ahogy apa megszívta, és láttatni engedte az arcát mögötte. Majd lassan elhalványult, félreröppent és eltűnt, hogy később feltűnjön megint izzó pontja.

John fáradtan, de éberén feküdt. Az áldóját, micsoda szörnyű is lett volna, ha apának nem sikerül partra ugrania a Vlissingen-Harwich járatról! Mostanra már Pin Millben lenne, és anya megtudná, hogy egyedül átkeltek az Északi-tenger túlsó partjára. De most, hogy apa a fedélzetén volt, csak az számított, hogy mielőbb hazaérjenek. John a palánk túloldalát döngető hullámokat hallgatta. Tenyerét a deszkákra tapasztotta, hátha érzi a tovarohanó víz csapkodását.

A *Kobold* kitett magáért. Apa pedig magyarázkodás nélkül is tudta, hogy ők meg kitettek magukért. Majdhogynem úgy tűnt, még elégedett is velük. „Még tengerész lesz belőled, fiam.” John úgy ismételte magában ezt a mondatot, akár egy varázsigt. Hirtelen fülelni kezdett. A hullámok döngetésén és surrogásán túl, egészen a közelében, mintha csak az ágyában szólna, hangokat hallott. Apa énekelgetett magának a sötét kormányállásban, az iránytű előtti mécses pislákolása meg szivarja parázsló fénye mellett, a szél és a csillagos éjszaka társaságában. Igen halkán énekelt, inkább csak dúdolt, régi tengerésznótákat, amiket mindnyájan az óvodából ismertek.

Messze Rióba... Messze Rióba,
Isten veled, bájos kisleány,
indul a hajónk Rio Grandéba...

Majd megfeledkezvén szunyókáló legénységéről, kissé hangosabban folytatta:

Jó a bárka, *Fekete Golyó*, lefelé a folyón,
szóljon, fiaim, a füttyszó.
Jó a bárka, *Fekete Golyó*, lefelé a folyón,
szóljon, fiaim, a füttyszó.

E dalocska végére apa úgy látszik, egészen elfelejtette, hogy nincs egyedül a hajón.

Miközben fél kézzel kormányozott, s szivarja parázsló végével piros fénycsíkokat írt le hadonászás közben a sötétben, lelkes nótázásba csapott.

Szolgáltam én a sorhajón, juhéjj, a *Fekete Golyón*,
hohó-hahó, hohó-hahó,
szolgáltam én a sorhajón, juhéjj, a *Fekete Golyón*,
rá-hurrá, sorhajón, a *Fekete Golyón*,
szóljon, fiaim, a füttyszó
hisz vár a rengeteg
arany mireánk
Kaliforniában
a Sacramento partján.

A kajüt orrában mocorgás támadt.

- Pszt, Szindbád! - hallotta John Titty pisszegését. - Semmi vész. Csak apa.

- John! - súgta Susan. - Nem hiszem, hogy hibásnak tart minket, különben nem danolászná ilyen féktelenül.

- Régóta távol van már az otthontól - sutyorogta Titty. - Most aztán nótázik, ilyen közel a célhoz.

Roger meg sem rezzent, húzta a lóbőrt, s hamarosan a többiek is újra elaludtak.

Roger később, az éjszaka közepén riadt föl, amikor valami hűvös és kemény ütődött neki könnyedén a kobakjának. Volt annyira dús a haja, hogy az asztalról lecsúszó párhuzamvonalzó nem tett kárt benne. Arra ébredt, hogy apa a térkép fölött görnyed zseblámpával a kezében. A kajütlámpás letompított fényében nem látta elég jól, miket firkált a holland révkalauz piros tintával a világítóhajók apró ábrái mellé.

- Ne haragudj, kisöreg! - súgta Rogernak.

- Ki van a kormánynál? - kérdezte Roger.

- Jelen pillanatban saját magát kormányozza.

- Ugye, mindjárt otthon vagyunk?
- Körülbelül félúton lehetünk. Csillapodik egy kicsit a szél. Aludj csak.
- Szólj, ha be akarod indítani a motort - dűnnyögte Roger le-leragadó szemmel.
- Szólok - nyugtatta meg apa, majd átnyúlt Roger fölé, a vonalzókat visszatette a tartóba, és felment.

A kajütben napsugarak kergetőztek. Besurrantak a nyitott kabinajtón át, végigtáncoltak az órán és a barométeren, átlibbentek a kajüt orrába, s ki-be szökdécseltek a *Kobold* bukdácsolását követve.

- Ki az ágyból, pihenő őrség!

Az áldóját, már nappal van... Fényes nappal, hét ágra süt a nap! A pihenő őrség tagjai kipattantak az ágyból, megdörgölték a szemüket, és hangosan (ami Szindbádöt illeti) követelték a reggelit. Gyorsan felöltöztek, felrohantak a fedélzetre, s az eléjük táruló napsütötte, kék tengeren megpillantottak maguk előtt egy világítóhajót. Dél felé egy távoli füstpamacs gőzhajóra utalt.

- Hol vagyunk? - kérdezte John.

- Elérkeztünk a *Sunk* világítóhajóhoz - felelte apa. - Itt már átvehetitek a kormányt. Tartsátok a világítóhajó irányában. Végre kinyújtóztathatom a karjaimat. És mi lesz a reggelivel, Susan? A teáskannát föltetted már, nemdebár? Hahó, cicus! Éhes vagy?

- Irtóra!... Ugye, Szindbád? - kérdezte Titty.

- Előbb békésen megreggelizünk, aztán bedurrantjuk a motort - mondta apa. - Egy ideje enyhül már a szél, és ha Roger kezelésbe veszi a zsírzófejet...

- Mikor pillantjuk meg a földet? - érdeklődött Susan.

- Nemsokára... de motorral még hamarabb. Hadd szolgálja meg a gondos törődést.

Apa kimászott a kormányállásból, felült a kajüt tetejére, és nyújtózkodott meg ásítózott.

- Nagyon helyes, John... Szorítsd szélnek egy picit, segíts az áramlatnak.

Titty leszaladt, hogy megetesse az éhes Szindbádöt. Roger felemelte a tönkcső fölötti fedőlapot, behajolt a nyílásba, leszedte a csavarsapkát, zsírt nyomott a csőbe, ahogyan Jimtől látta, és újra rácsavarta a sapkát. Susan begyújtotta a petróleumfőzőt, feltette a teáskannát, és a legfelső lépcsőfokon üldögélve vigyázott a kannára, hogy le ne csusszanjon. John az enyhe északkeleti szélben azon morfondírozott, milyen nagyon különbözik ez a mostani kormányzás attól a keserves kínlódástól, amit a kifelé tartó hajóúton a háborgó tengeren, dühöngő szélviharban élt át.

Épp reggeliztek a kormányállásban, amikor elhúztak a *Sunk* világítóhajó tatrésze alatt. Kitűnő reggeliben volt részük: kakaó, holland kenyér és angol vaj, húskonzerv és Pin Mill-i tojás. Ha csak magukban lettek volna, Susan a könnyebb utat választja, és megfőzi a tojást, de eszébe jutott valami apjuk legutóbbi otthonléte idejéből, így hát előkapta a ködben jelzőharangnak használt nagy serpenyőt, felolvasztotta benne a maradék vaját, és beleütött hat tojást, elkavarta egy villával, s csak egyszer rotytantotta fel, hogy egy picit sercegjen, sisteregjen a lángon. Apa a kajüttetőről nem látta, mit ügyködik leánykája, de amikor elkészült a reggeli, és Susan feladogatta a kakaós bögréket, utána pedig őt rántottával megpakolt mélytányért, apa felkacagott.

- Csak holnap számítottam rántottára! - mondta nevetve. - Meg sem fordult a fejemben, hogy már ma kapok. De így is jó. Köszönöm, Susan!

Ahogy elsiklottak a világítóhajó mellett, jó reggelt kívántak egymásnak a hajóőrökkel, akik előjöttek, hogy a farból letekintve megszemléljék az elhaladó kis hajót.

- Most már marad a jó idő! - kiáltott le nekik az egyik ember. - Szerencsés átkelésük volt?

- Nincs okunk panaszra! - süvöltött vissza apa.

- Kutya idő volt tegnapelőtt éjszaka! - kiabált az ember.

- Az már igaz - mondta csendesen John.

- Láttátok őket kifelé menet? - kérdezte apa. - Biztos, hogy igen közel lehettetek hozzájuk.

- Csak hallottuk őket - felelte John. - Azelőtt, amit éjfél tájt pillantottunk meg, látni nem láttunk más világítóhajót.

- Semmit sem abban a ködben - magyarázta Susan.

- Csak bójákat - jutott eszébe Rogernak. - Mindig akkor, amikor már majdnem beléjük rohantunk.

- A világítóhajók süvöltőzéseit hallottuk - mondta Titty.

Haladtak tovább, és apa - miután még egyszer megnézte a térképet meg az órát meg a Hajózási Évkönyvet - módosított egy csöppet az útvonalon.

- Körülbelül féldagály van - jegyezte meg. - Az áramlattal könnyebb lesz behajóznunk.

Mire végeztek a reggelivel, a *Sunkot* messze maguk mögött hagyták.

- Gyerünk, Susan - állt fel apa. - A kockpitban elmosogatunk majd, de előbb be kell indítani a motort.

Igen. Apának járt is a keze, mint a motolla. Egy perccel később felberregett a motor, a hajósodor megnyúlt, s a *Kobold* orra éles, tajtékos hullámot hasítva nyomult a habokba.

- Most már nemsokára ott leszünk - ígérte apa. - Kap egy tízest, aki először veszi észre a *Cork* világítóhajót.

Roger, akit majd szétfeszített a beszélhetnék, egyik kezét jelentkezésre nyújtotta, a másikkal meg előre mutatott.

- Azt a kutya fáját! - hördült fel apa, amikor a gukkerral odanézett. - Tényleg az! Sasszemed van. Hát akkor kapjon most egy tízest az, aki a földet pillantja meg elsőnek.

Alig valamivel azután, hogy mindegyikük tisztán ki tudta venni a világítóhajót, olyan általános örömujjongás tört ki, hogy „Föld a láthatáron!”, hogy nem maradt más hátra, mint kiosztani a tűzshillingeseket, már amennyiben volt elég. Minthogy azonban nem volt, közös megegyezéssel bizalmat szavaztak apának, hogy majd megadja, ha Pin Millben sikerül pénzt váltania. Feltűntek a hosszú bawdseyi távirópóznák, egy gyárkémény Harwich mögött, majd pedig a Felixstowe-tól északra ágaskodó szikla.

- Nem ártana felvonni a karanténlobogót - mondta apa. - Át kell esnünk vámvizsgálaton külföldről jövet.

- Hozom - pattant Titty. - Tudod, melyik?

- Hogyne! - húzta ki magát Titty. - Az a sárga. Akkor is fel kellett vonnunk, amikor Nancy mumpszos lett.

Titty lebukott a jelzászlótekeresért, és felhozott egy kis sárga, négyszögletes zászlót, amit John előrevitt, s már ott is lobogott a keresztfán.

- Hajó jobbról! - sipított Roger.

- Vitorlás hajó! - lelkesedett Titty.

- Vontató húzza - állapította meg Roger.

A *Cork* mögül előbújva megpillantották a hajdani vitorlás hajók egyik mohikánját, egy bark típusú négyárbocost, melyet vontató vezetett ki a zátonyok közül, mielőtt vitorlát bontva útnak indult volna a Balti-tenger felé.

- Rakomány nélküli hajó - jegyezte meg apa. - Látjátok, milyen magasan kint van a vízből? Lerakta a gabonát Ipswichben. Ausztráliából jövet megkerülte a Horn-fokot, s most hazafelé tart.

- Akárcsak mi - mondta Titty. - Ó, apa, szerinted mennyi esélyünk van, hogy előbb hazaérünk, mintsem anya megtudná, hogy kint jártunk a tengeren?

- Nem sok - felelte apa. - Két nap és két éjszaka telt el... A barátotok minden bizonnyal bevallotta már neki, hogy elvesztett titeket.

Komor, tanácstalan ábrázattal figyelték a barkot meg a keresztrudakon csimpaszkodó tengerészeket, akik a fehér vitorlák kibontásához készülődtek. Távcsovön át a nevét is ki tudták sillabizálni: *Pomeránia*. Aztán apát hallgatták, aki a Balti-tengeri szigeten lévő kikötőről, Mariehammról mesélt, ahová a bark iparkodott. Feltűnt a *Cork* felirat is hatalmas, fehér betűkkel a világítóhajó piros színű oldalán. Ennek a süvöltései riasztották meg őket annyira, hogy az irányt a nyílt tengernek vették. Szemükbe ötlöttek a bóják is, melyekbe majdnem belefutottak. Tekintetükkel végigsimogatták a mind tisztábban kibontakozó felixstowe-i házakat, a hosszú mólót, a tengerbe kilógó Landguard-fokot, a harwichi templomot... Egymás után elhagyták a külső zátonyokat jelző bójákat. Apa már a *Cork*-nál átcsapta a vitorlarudat, úgyhogy most a part mentén futottak egy jókora, kúp alakú bója felé, mely messze kint látszott a tengeren.

- Azon kívül kell maradnunk - jegyezte meg apa. - Az a Beach End bója.

- Beach End bója...

Mind a négyen összenéztek, ahogy eszükbe jutott az a szörnyűséges pillanat, amikor utoljára látták.

- Nekünkrontott a ködben! - mesélte Roger.

- Ekkor tudtuk meg, hogy kiértünk a tengerre - mondta John.

Nem sok beszéd esett azalatt, míg feléje igyekeztek. Egyedül Szindbád nem törte a fejét Jim Bradingen, aki a hajóját veszítette el, meg anyán, aki... Ha Jim Brading beszélt vele... Egyikük sem bírt arra gondolni, mit érezhetett.

- Fel a fejjel! - szólt rájuk végül apa. - Tegnap biztosan megkapta már a sürgönyeinket.

Szindbád harsány miákolással követelt még több tejet.

Huszonötödik fejezet

ELVESZETT KÉT NAP MEG EGY HAJÓ!

Jim Brading magához tért. Hirtelen fény vágott be a szobába, ahogy a függönyöket elhúzták... Emlékezett rá... valaki a karjával megtámasztotta a hátát, míg másvalaki párnákat tolt mögéje... egy fehér kendővel leterített tálcára is a térde fölé tett betegasztalon... meg hogy kanalat nyomtak a kezébe... Egy tálka tejbe áztatott kenyér... Majdnem üres lett... Valaki megetette volna? Mind kikanalazta... Volt még egy csöpp tej a tálka alján. Mindenáron ki akarta halászni, de sehogy sem bírta elkapni, feladta hát, igen fáradtnak érezve magát. A kanál kisiklott az ujjai közül. Pár percig - mintegy ködön át - egy pohárra meredt, melyben élénk narancsszínű folyadék volt. Nyers tojás felferve? Vagy narancslé? Kinyúlt érte, és a szájához emelte. Megpróbált beleszagolni. A teremtésit! Micsoda fejfájás! Akármilyen is az a narancsszínű lötyty, kívánta. Remegő kézzel a szájához nyomta, és kiitta, bár kicsurrant az állára meg le a... Mi az ördög volt rajta? Fehér hálóing? Jim undorral tekintett az ing ujjára. Életében nem hordott még ilyet. Átváltozott volna valaki mássá, és nem is tud róla?

Kinyílt az ajtó, s egy ápolónő surrant be rajta.

- Ez igen! - kiáltotta. - Akkor most elviszem a tálcát, maga pedig feküdjön szépen, amíg meg nem jön a doktor úr jó reggelt kívánni magának.

Jim elképedt. Doktor? Miféle doktor? És mi ez a tiszta, fehér szoba?

- Hol vagyok?

- Kórházban - felelte a nővér. - Nagy szerencséje volt. Magának aztán jó kemény a koponyája, a doktor úr mondta. Most pedig ne beszéljen, amíg ő nem látta magát.

Azzal kisietett.

Jim megtapogatta a fejét: vastagon be volt bugyolálva sebpólyával. Mi történt vele? Egyszerre csak beugrott, hogy partra evezett benzinért a *Koboldnak*... De mikor?... MIKOR? A dokkban nem kapott benzint. Felpattant egy buszra, ami elvitte a legközelebbi benzinkúthoz. Épp csak át kellett szaladnia az út túloldalára, megtölteni a kannáját, s rohanni vissza, hogy elcsípje a visszainduló buszt. Eszébe jutott, hogy egy felfelé nyomakodó idős hölgy elállta a kijáratot, amikor pedig neki olyan sürgős lett volna, hogy kijusson. Azután... De mikor volt ez? Tegnap vagy ma reggel? Kódösen emlékezett egy beszélő alakra a sötétben, ebből arra következtetett, hogy tegnap lehetett. Itt töltötte volna az egész éjszakát?

A gyerekek meg egyedül vannak a *Koboldon*!... Ó, de pokolian fáj a feje. Egyedül a *Koboldon*!... Egész éjjel!... Pedig megígérte Mrs. Walkernak, hogy vigyáz rájuk.

Ledobta magáról a takarót. A nővér ismét bejött.

- Ne-ne-ne! - dorgálta meg Jimet, visszaigazítva rá az ágyneműt, oldalt be is tűrve. - Maradjon még nyugton egy kicsit.

- De nem lehet! - hadarta. - Nem tehetem! Azonnal el kell mennem. A kikötőbe... Magukra hagytam őket...

- A doktor úr mindjárt itt lesz - mondta kedvesen az ápolónő. - Tegnap este adtunk magának egy injekciót. Nem szabad mocorognia, amíg a doktor ide nem ér. Nem örülne neki, ha magát lázasan találná...

- De...

A nővér rámosolygott, és kiment. Jim egyedül maradt. Újra lesöpörte magáról a takarót. Hiszen minden perc számít. Azonnal indulnia kell. Nincs joguk őt visszatartani! Kikecmergett az ágyból, már amilyen gyorsan bírt. Csak ez a szoba maradna nyugton, ahelyett, hogy pörög itt körülötte.

- Óvatosan - motyogta magában, elbotorkált valahogy az ablakhoz, és kinézett. Ragyogó napfényben fürdött a vörös téglás házakkal teli utca. Jim ismerte az utcát. Megpróbált visszaemlékezni a kórház nevére.

- De mikor jöttem én ide? - dörögte. - Hol vannak a ruháim?

Visszatámolygott, és megkapaszkodott az ágy lába fölötti rácsban. Tábla lógott rajta, azon nyomtatott papírlap. Jim olvasni kezdte: „A beteg neve:...” Valaki tintával odaírta: „Ismeretlen tengerész. Talán dán...”?? Aztán meglátta a „Pulzus” szót, utána egy csomó számadatot: „Hőmérséklet”, utána újabb számsor: „Megjegyzések.” Ez alá valaki lejegyezte: „Injekció A. 2.”, és „Alvás ideje este 9-től”. Aztán felfigyelt rá, hogy valaki a „Beteg neve” utáni üres rubrikából húzott egy vonalat ceruzával le a papír aljára, és jól olvasható gyöngyírással odavéste: „Beszél angolul.”

- Hát az igaz - dünnyögte Jim Brading.

A szoba berendezése szegényes volt: egy fehér kórházi ágy, egy mosdókagyló, egy fehér éjjeliszekrény, rajta egy pohár és egy vizeskancsó, meg egy fehér szék. Ellopták volna a ruháját? Ám akkor észrevett a fehér falban egy fehérre mázolt ajtót, azon zárat, a zárban meg kulcsot. Az ajtót kinyitva rábukkant egy beépített szekrényre, abban kampókra s - hála istennek! - a viharcsizmájára, a trikójára meg a flanelnadrágjára.

Imbolyogva odament a szobaajtóhoz. Azon nem volt zár, s tisztában volt vele, hogy a nővér meg talán a doktor is bármelyik pillanatban bejöhet. Megpróbálta felhúzni a nadrágját, de azt tapasztalta, hogy ahhoz le kell ülnie a székre. Eddig a nadrágfelvétel neki gyors, megszokott mozdulat volt: bal láb be, jobb láb be, felrántani, becsatolni. Ma azonban sehogy sem sikerült becéloznia a nadrágszárat fél lábon egyensúlyozva, ha pedig az ágy végébe fogódzkodott, akkor nem maradt elég keze a nadrágot tartani. Széken ülve nagy nehezen boldogult, pedig annyira, de annyira sietett volna.

Azt a rémséges fehér hálóinget még csak könnyedén lehámozta magáról, de óriási, bepólyált kobakját már sziszegve, kinkeservesen dugta át a trikója nyakán. Mintha gőzkalapács döngött volna szegény fejében. Hát még a viharcsizma! Amikor a sarkát belenyomta, mintha valaki állon vágta volna.

Átcsetlett-botlott a szobán az ajtóhoz, résnyire kinyitotta, s egyik kezével az ajtófélfába, a másikkal a kilincsbe kapaszkodott. Nincs joguk itt tartani őt! Ő nem kérte, hogy ide jölessen! A *Kobold* meg ott állt egész éjjel lehorgonyozva a kikötőben, a magukra maradt gyerekekkel. Fülelni kezdett. Jött valaki. A lépések az ajtaja előtt haladtak el. Várt egy pillanatig, aztán kitámolygott, amint az ápolónő valahol messzebb befordult jobbra egy sarkon. Szóval jobbra. Ő balra fordult, s szédelegve, fél kezét a falon csúsztatva végigbotorkált a folyosón. A folyosó végén lépcsőfordulóhoz ért, s a lépcső levezetett az előcsarnokba. Odalent emberek társalogtak. A nyitott ajtón át napfény özönlött befelé. Hallotta, amint egy nővér azt mondta:

- Várjon itt, kérem, megyek, hívom a főnővért.

Tompán látta, hogy valaki bemegy egy ajtón, aztán feltűnt a nővér, mint valami feléje, a lépcső felé suhanó fehérség. Egy pillanatig Jim azt hitte, hogy felfelé indul, de nem, a főnővér bizonyára a földszinten volt valahol. Most, eljött az ő ideje! Le kell jutnia a lépcsőn, és ki az épületből, mielőtt a nővér és a főnővér visszaérnek.

Csak ne inogna annyira a térde!

Megindult lefelé, félúton majdnem elvesztette az egyensúlyát, de egyik kezével elkapta a korlátot, a másikkal a falnak támaszkodott. Jobb felé egy ajtón át megpillantott valakit - beteg vagy látogató lehetett -, aki egy szék szélén kuporogva úgy bámult rá, mint valami torzszülöttre, aminek valóban látszódnak is trikóban, flannadrágban és viharcsizmában, ormótlan, fehér fászlival bebugyolált fejével.

Mögötte lépések hangzottak fel a betonpadlón. A főnövér meg az ápolónő közeledett. Nem volt veszteni való idő. Jim keresztülvágott az előcsarnokon, és kilépett a nyitott ajtón. A tűző napsütés szinte arcul csapta. Hunyorogva, botladozva, de kijutott az utcára. Gyorsan elhúzta a csíkot. Végre a lábát is kezdte már magáénak érezni. Befordult egy sarkon, s már el is tűnt a kórház látótávolságából.

Az utca a felixstowe-i dokkhoz vezető főútba torkollott. Jim épp akkor ért ki a sarokra, amikor megállt egy busz, hogy letegyen egy utast. Jim nagy nehezen felkászálódott.

- Kapaszkodjon! - figyelmeztette a kalauz, s a busz újra megindult a felixstowe-i dokk felé.

Jim belekotort a zsebébe. Jól van, a pénze ott volt még, kivett hát egy pennyt útiköltségre.

- Örülök, hogy nincs rosszabb állapotban - szólította meg a kalauz mosolyogva. - Hát még Bill hogy fog örülni! Bizony ám! Neki azt mondták, beletelik egy kis időbe, mire maga felépül...

- Bill? - képedt el Jim. Fogalma sem volt, miről beszél a kalauz.

- Ő a sofőrje annak a busznak, amit maga majd felborított - magyarázta a kalauz. - Nyagगतják is miatta a rendőrök! Menjen, mondja meg nekik, hogy maga rohant öneki! Szerencse, hogy össze nem lapította azt a buszt. Nem a Bill hibája volt. Mégis fogdába csukták miatta. Azt hitte, ott nyomban halálra gázolta magát. Pedig merő véletlenség volt, Bill nem tehet róla, hisz maga szaladt neki, mint egy nem is tudom, micsoda...

Aztán, minthogy Jimnek egyre csak a *Koboldon* meg a négy magára maradt gyereken járt az esze, a kalauz mesélte tovább a történeteket a többi utasnak.

- Kapta magát, leugrott a benzineskannájával a buszomról, és nekilódult keresztbe, de még hogy!, egyenest bumm, bele szegény Bill tragacsába, ami onnét jött szemből. Szörnyet is halhatott volna, úgy bizony! Jókor horpadást csinált az öreg Bill sárhányóján. Az öreg Bill meg fehér lett, mint a fal, ott helyben kiadta a reggelijét, mintha őt gázolták volna el. Ez a fiatalember meg csak feküdt kinyúlva, míg át nem cipelték a kórházba egy kocsiajtón, amit a garázból kerítettek. Már attól féltünk, elpatkol az orrunk előtt, ha megvárjuk a mentőket. De minden jó, ha jó a vége, ahogy mondani szokás. Szerencse, hogy épkézláb megúsza... Hát megérkeztünk... Felixstowe Dokk... Igen... Az az út visz a komphoz... Nem, hölgyem. Csak tíz perc múlva indulunk... Köszönöm...

A kalauz lesegítette Jimet.

- Isten áldja. Itt nem eshetik bántódása. Végállomás. Nincs most itt az öreg Bill, hogy neki-menjen a buszának.

Jim szedte a lábát, ahogy csak bírta, át a Móló Hotel előtti tágas téren. Elsodródott volna a *Kobold*? Amikor partra ért a benzinkannával, jól látta még ezen a léckerítésen át. Elsietett a kikötőparancsnoki iroda előtt, fel a kis mólóra, szinte le sem pillantva a dokkban, a kikötőhídnál álló gőzös komphajóra, mely Harwich felé utasokat vett föl a fedélzetére. Kikerült egy teher-vagont meg egy szénkupacot, s a kikötőn át tekintetét a tengerre függesztette.

A *Kobold* eltűnt.

Jim Brading egy kézzel megkapaszkodott a móló szélén futó korlátban. Ott kell, hogy legyen valahol. Elnézett Harwich felé, hátha meglátja a lehorgonyzott halászcsonakok közt, a Guard bóján túl... Felfelé, az Orwell torkolata felé is fürkészett. A Shotley-foknál csak kikötött bárkák rostokoltak. Jim a Stour torkolata felé pillantott. Ott állt horgonybójákhoz kötve a Trinity House gőzöse, egy kotróhajó, egy nagy fehér gőzös jacht, de csöpp kis vitorlásának nyomát sem látta.

A *Kobold* úgy eltűnt, mintha sohasem lett volna ott.

Jim visszatámaszkodott a dokkba. A komp éppen indulófélben volt Harwich felé.

- Egy pillanat! - kiáltott nagyot Jim, és bizonytalan léptekkel leevickélt a lépcsőkön, fel a fedélzetre. A harwichi kikötőparancsnoknak tudnia kell, hol a *Kobold*. De lüktető fejében vészterhes gondolatok kergetőztek. Elsüllyedt volna? Egy bárka belerohanhatott a sötétben. Meggyújtotta-e John a horgonyzást jelző lámpást? Volt-e benne olaj? Jim lerogyott egy ülésre, és körbe-körbe tekintgetett, miközben a kis komp pöfögve haladt át a kikötőn. Az első tiszt a jegyét kérte. Nem volt persze, de az ember ismerte őt, és mondta, hogy vegyen magának a komp másik végében.

- Háborús sebesülés? - érdeklődött.

- Hol van a *Kobold*? - kérdezett vissza Jim.

- Nem láttam - felelte az első tiszt.

- Pedig ott hagytam a Shelfnél tegnap reggel lehorgonyozva.

- Tegnap nem voltam szolgálatban - mondta az ember. - Ma nem láttam a kikötőben... Hé, Bob, te mit tudsz a *Kobold*ról? Egy kis kutter, tegnap reggel kötött ki a Shelfnél.

- Én ugyan nem láttam - válaszolt a kapitány.

Jim azt érezte, hogy a feje búbja mindjárt széthasad. Hogyhogy nem látták? De vitatkozni nem volt érdemes. Meg sem szólalt többet. Majd a kikötőparancsnok tudni fogja. Miközben a kis gőzhajó dohogva szelte a hullámokat keresztben a kikötőn, Jim bekukkantott felfelé az Orwellba is meg a Stourba is, hátha megakad a szeme az enyhén megdőlt árbocú fehér hajón, vagy a jól ismert, háromszögletű, sötétpiros vitorlán. Csak nem volt olyan pimasz az a fiú, az a John, hogy egyedül vitorlát merjen bontani? Igazán tudhatta volna, hogy az ő dolga csupán annyi, hogy várjon, míg vissza nem tér a tulajdonos. Tíz percről volt szó, még tegnap reggel... Hosszú várakozási idő... És ha mégis... Uh, csak legalább a feje hagyná *gondolkozni*!

Az apró komp bepöfögött a harwichi kis dokkba, Jim felkecmergett, kiment a partra, aztán fel a falépcsőkön a móló tetejére, a kikötőparancsnok irodájába.

A kikötőparancsnok az asztalnál ült, s feltekintett, amikor Jim belépett. Kitört belőle a kacagás.

- Ez aztán a prima fásli-költemény! Valaki tán kötélbontó vassal törte be a koponyáját?

De Jimmel most nem lehetett betört koponyákról viccelődni. - Hol van a *Kobold*? - kérdezte.

- A *Kobold*?

- A hajóm. Bermuda típusú kutter. Hét tonna, a Temzén bejegyezve, merülés 4,86 méter, nyilvántartási száma 16 856.

- Kedden befutott Doverből - bólintott a kikötőparancsnok.

- Nem-nem! Azóta! - türelmetlenkedett Jim. - Lehoztam Pin Millből Shotleyba, és lehorgonyoztam vele a Shelfnél tegnap reggel, amíg kimentem a partra...

- Hagyott rajta valakit?

- Négy gyereket - mormogta Jim.

- Emlékszem már! - kapott a fejéhez a kikötőparancsnok. - De az nem tegnap történt. Tegnap semmiféle kutter nem volt a Shelfnél. Az egy nappal azelőtt volt. Maga lehorgonyzott éjszakára a shotleyi mólótól odébb. Láttam magukat lubickolni mellette másnap reggel. Aztán jó korán levitte a kikötőhöz, és kikötött vele a felixstowe-i dokk előtt, amikor beállt a szélcsend. Ez még éppen a köd előtt volt. De nem tegnap. Hanem tegnap...

- Tegnapelőtt... - ismételte meg Jim. - Köd? Hiszen nem is volt köd.

- Még hogy nem volt! - hahotázott a kikötőparancsnok. - Betyár sűrű ködöt hozott be tegnapelőtt a dagály, az előtt a vihar előtt. Ádáz egy szélvihar tombolt azon az éjszakán! De hát hol volt, hogy nem hallott róla?

Köd. Meg viharos éjszaka. Szóval két teljes napot töltött a kórházban, nem csak egyet.

- Elütöttek - felelte Jim. - Kórházba kerültem. És a *Kobold*? Mit tud a *Kobold*ról? Hová ment a köd után?

- Elillant még azelőtt, hogy a köd felszállt - közölte a kikötőparancsnok. - Kétszer is átkeltem aznap éjjel, de semmiféle jacht nem volt arrafelé. A többiek felsorjázta a folyóba, mikor kezdett leereszkedni a köd. Vagy behúzódtak a felixstowe-i dokk védelmébe. Ott nézte már?

Nem. Nem hát. Mindenáron a kikötőt fürkészte. Rémllett neki, hogy valami apró vízi jármű ott horgonyzott a dokk orrában. Gyakran előfordult pedig, de eszébe sem jutott, hogy arrafelé is kutasson.

Nem emlékezett rá, hogyan jutott ki a kikötőparancsnok irodájából. Csak annyi maradt meg, hogy hangos telefoncsörömpölés szólt valahonnan a közelből. Még időben visszaért a kis dokkba, hogy jegyet váltson, és felüljön a kompra.

- Megtalálta? - kíváncsiskodott az első tiszt.

- Nem - csóválta a fejét Jim. Majd megkérdezte: - Az a köd... Mikor volt?

- Tegnapelőtt - felelte az első tiszt, mire Jim felmordult. Tényleg két napot és két éjszakát töltött abban a fehér szobában? Mi a csoda történt? Segédcsonak nélkül nem keveredhettek ki a partra. Odakiáltottak tán egy másik hajónak, hogy vontassa vissza őket Pin Millbe? Vagy be a dokkba? Hiszen tegnapi ígérete, hogy mindnyájan visszatérnek. És ha se a dokkban, se Pin Millben nem találja őket? Ködben annyi minden megtörténhet.

Ahogy a komp közeledett a felixstowe-i mólókhoz, Jim a dokk túlsó végében horgonyzó kis csapat csónakot bámulta. A *Kobold* nem volt ott, de megpillantotta saját kis fekete dingijét, a *Krampuszt*, odakötte egy lánchoz. Valaki odébbtolhatta. Jim kilépett a partra, felbotorkált a lépcsőn, és odament a dokk felügyelőjéhez.

- Meg tudná mondani, merre van a hajóm, a *Kobold*? Héttonnás kutter. A Shelfnél horgonyzott tegnap... Nem is... Tegnapelőtt...

- A köd előtt... Láttam - bólogatott az ember. - Fehérre festett hajó, az orrsudár a fedélzet ívét követte. Igen, láttam, épp mielőtt az a tejfehér köd jött. Másnap reggelre eltűnt. Szerintem fölvitte azt a maga legénysége a folyóba.

- De hiszen csak gyerkőcök voltak a fedélzeten! - nyögött fel Jim.

Mit csináljon? Telefonáljon Mrs. Walkernak? Csak rosszat tenne vele, ha a *Kobold* Pin Millben van. De jaj neki, ha nincs! Nem, nem szabad telefonálnia. Oda kell mennie, és meg kell mondania Mrs. Walkernak... most... azonnal. Ámde Pin Mill a folyó shotleyi oldalán fekszik. Az ő dingije meg emezen... Mindenképp szüksége lesz rá... Muszáj, hogy a *Kobold* Pin Millben legyen! Jim visszasietett a dokk fejéhez, ahol a *Krampusz* vesztegelt. Igen, ez volt az egyedüli megoldás. Végig úgysem bírta evezni. Túl sokáig tartana. Átevez hát Shotleyba, a *Krampuszt*

ott hagyja, és busszal megy fel a folyó túloldalán, hogy megmagyarázza Mrs. Walkernak, mi volt az oka, hogy magukra hagyta gyermekeit.

Eloldozta a *Krampusz* kikötőkötélét, beledugta az evezőket a villákba, és kivezett a dokkból, miközben minden egyes húzásnál a fejében mintha harang kondult volna.

Hosszúnak ígérkezett az út, még ha csak Shotleyig tartott is. Hál' istennek, a dagály neki kedvezett. A napfény vakítóan verődött vissza a vízről a szemébe. Jim hátrapillantott, kiszúrta magának irányjeleket a parton, ezzel becélolta Shotleyt, aztán újra nekifeszült az evezőknek. Ugyan mit fog majd mondani Mrs. Walkernak?

- Ahoj!

A kiáltás a háta mögött harsant. Jim leállt az evezéssel, és körülnézett. Egy gyors motorcsónak igyekezett feléje, a víz csak úgy spriccelt széjjel az orrától. A vámosok cirkálója. Megismerte, és ismerte rajta a vámosokat is.

- Ahoj! A hajóját keresi? Most üzent a kikötőparancsnok. Jelentették neki, hogy egy kis kutter közeledik a Cork felől.

- A Cork felől?

- Igen!... Ott van ni, most fut el a Landguard-fok mellett...

Az ember kifelé mutogatott a tengerre. És akkor Jim a Landguard-fokon túl megpillantott egy piros vitorlás fehér hajót, mely a Beach End bója felé tartott... Abban a szent pillanatban ráismert.

- Köszönöm! - rikkantott Jim. Hátrapördült a *Krampusz*sal és nekivágva a dagályhullámnak indult a hajója felé.

A vámtiszt kurtán utánaintett, majd a cirkáló hirtelen nekiiramodott, tajtékos hullámokat freccsentve szét maga körül.

Közeledik a Cork felől? Befelé a nyílt tengerrel? Ki az ördög kérhette kölcsön? Ki merészelte kivinni a tengerre? És mi lett a legénységgel? Hát ez csőd... Az agya egyszerűen cserbenhagyta. Márpedig a *Kobold* ott fickándozott a külső bóják között, s nekikeseredett tulajdonosa evezett, evezett a hajója elébe.

Huszonhatodik fejezet

„NINCS SEMMI ELVÁMOLNIVALÓNK...”

BEACH END - betűzték a bója nevét, ahogy elsuhantak mellette. Ugyancsak másféle érzelmek dúltak bennük akkor, amikor utoljára látták. Akkor számukra csapást jelentett. Most viszont azt, hogy lassan minden jóra fordul. Ugyan milyen nagyobb baj érhetné őket, amikor apa itt van a fedélzeten, s épp a főfelhúzókötéllal foglalatосkodik?

- Vigyázz! - szólt oda Johnnak. - Rendben. Én majd fogom azt a patrácot.

John felrántotta a kormányrudat. A vitorlarúd átsapott, s a *Kobold* befordult a kikötőbe. Egy pillanatnyi kavargás támadt az orrvitorla-feszítőkötelek körül.

- Motorcsónak jobbról! - sipította Roger. - Vágtat, mint a szélvész felénk.

- Honnét jönnek?

Apának a nyelve hegyén volt a válasz, de aztán Johnra tekintett.

- Gyerünk, kapitány úr, kiáltson! - noszogatta halkan. - Én csak utas vagyok...

- Vlissingenből - kurjantott John.

- Micsoda? - kiabált az ember.

- Vlissingenből! - ismételte meg John. - Hollandiából!

- Bekísérjük magukat... Shotleyban fognak kikötni? - John apára tekintett.

- Mondd meg nekik, hogy a Shotley-foknál fogunk lehorgonyozni, mert fel kell jutnunk a folyón Pin Millbe - súgta apa.

- A Shotley-foknál vetünk horgonyt! - kiáltott John.

- Jól van hát. Mutatjuk maguknak az utat, ha...

A cirkáló elkanyarodott, és nekilódult, de a motorja felbődülésével egy időben meghallották, hogy az ember még elkiáltja magát. A cirkáló motorja meg a maguk fáradhatatlanul berregő „Billy matróza” mellett csak három szót bírtak kivenni, de az is elég volt.

- ...kérdőzködött maguk után!

Rémülten meredtek egymásra. Ki kérdőzködött utánuk? Jim? Vagy anya? Megjelent előttük anya, ahogy futkározik ide-oda, és tudakolódzik, látott-e valaki egy kis kuttert, négy gyerekkel a fedélzetén. A lehető legrosszabb következett be. Roger megint felsívított:

- Csónak elől! - Majd pedig: - A hétszázát! Tényleg Harwichban vagyunk? Abban a csónakban egy bennszülött ül!... Turbán van a fején!

Jól bent jártak már a földnyelv mentén, a hajót szorosan a lehorgonyzott hidroplánok és a hatalmas darupálya mellé kormányozták a kikötő felixstowe-i felében. A vámosok motorcsónakját követve tekintetükkel először fel sem tűnt nekik a vízben az a csöpp fekete pont. Mostanára egészen a közelükbe ért a kis dingi, melyben valaki keményen küzdött az ár ellenében, evezői meg-megvillantak, s lám, Roger igazat mondott, annak az embernek valóban úgy látszott, mintha egy óriási fehér turbán éktelenkedne a fején.

- Hiszen ez a *Krampusz*! - rikoltott egy nagyot John. - Meg Jim Brading!

- Hisz ez Jim! - sikított fel Titty ugyanabban a pillanatban.

- Mi a szösznek hord turbánt? - hüledezett Roger.

- Ahoj! Ahoj! - harsogták mindannyian.

Az evezéstől előre-hátra hajlongó fehér turbán mozdulatlanra dermedt.

Jim hátrapislantott, aztán egyik evezőjét bemejtve megfordította a csónakot.

- Ez a fickó vesztett el benneteket? - érdeklődött apa. - Nekem az az érzésem, nincs rendben a fiú. Valaki betörte a koponyáját.

- Lehet, hogy fürdött - jegyezte meg Susan.

- És a haját szárítja - bizonygatta Titty.

- Azt javaslom, vegyük fel a fedélzetre. Állítsd le a motort, Roger! Odalavírozunk érte, jó, kapitány úr?

John bólintott. Most legalább meglátja, hogy kell, és megjegyzi magának. Roger már lent is volt. A motor leállt. A *Kobold*, most már csak vitorlával, Jim dingije mellé siklott. Apa berántotta a tarcsvitorla feszítőkötélét, átállítva ezzel a vitorlát. Aztán egy egész picit behúzott a főfelhúzókötélből.

- Hadd álljon szélbe - mondta, mire John lenyomta a kormányrudat, s a *Kobold* szembefordult a széllel, de nem lendült túl, mert a tarcsvitorla hátba kapta a szelet, s kilódult emerre, a fővitorla meg amarra. A *Kobold* szinte mozdulatlanra vált, s ott ringott, az áramlattal sodródva. Hát így megy ez! Majd máskor, határozta el John, amikor révkalauzt kell fölvennie, már tudni fogja a módját.

Jim Brading a *Kobold* mellé padlizott a *Krampuszal*. Egyszerre látszott betegnek, boldognak és hitetlenkedőnek. Ki ez a szikár, napbarnította férfi, aki elvette tőle a kikötőkötélet, és két csuklómozdulattal, szorító nyolcas csomóval egy kötélbakra tekerte? Rábámult a többiekre, mind a négyükre. Végigmustrálta a *Koboldot*, utána megint édesapjukat. Szinte várták, hogy mindjárt kiböki: „Hogy képzelitek, hogy csak úgy elcsaklizzátok a hajómat?” Erre mindnyájan egyszerre kezdtek hadarni:

- Nem akartunk tengerre szállni! Ez itt apa... Elvesztettem a horgonyodat... meg az egész horgonyláncot... Elsodródtunk a ködben... Nem bírtunk visszajönni... Hiszen te mondtad, hogy a zátonyokat kerülni kell... De mi lelte a fejedet?... Gyorsan, apa, rosszul van!...

Walker fregattkapitány még időben elkapta a felkapaszkodó Jim karját. Ha egy pillanatot is késik, Jim beleesik a vízbe, vagy felborítja a *Krampuszt*. De minden baj nélkül becibálták a kormányállásba, ahol kábán ücsörgött egy percig, szeme körül fura zöld volt a bőr.

- Jól van, öregem. Ne beszéljen. Van időnk bőven. Tarcsvitorlakötélet csökkenteni, Susan! Irány megint a part, John! A *Kobold* ismét elindult a kikötő felé, maga mögött húzva a kis fekete csónakot éppúgy, mint amikor Pin Millből elvitorláztak. Csak a kockpitban kornyadozó, rém betegnek látszó Jim Brading különbözött - de nagyon - attól a tevékeny, rátermett kapitánytól, akinek megismerték.

- Valamiféle sokk érhetett - súgta oda nekik apa. - Hagyjátok békén. Ne kérdezősködjetek.

Aztán mégis ő maga tette föl Jimnek azt a kérdést, ami ott volt mindnyájuk nyelvén:

- A feleségem tudja?

Jim úgy nézett rá, mint aki alig fogja fel. Aztán megmozdult a szája.

- Nem tudtam szólni neki - motyogta vontatottan. - Kórházba dugtak. Csak ma reggel jöttem el.

- Hála istennek! - szakadt ki apából.

Mintha hatalmas kő gördült volna le a szívükről. Anya bizonyára aggódik, de legalább nem tudta meg a legrosszabbat. Aztán megint Jimmel foglalkoztak. Kórházban? Ugyan mi történhetett? Biztos, hogy valami borzalmas.

- Szerintem le kéne fektetni - javasolta Susan.

- Jó ötlet - bólintott apa. - Csak lassan!

Jim hagyta, hogy letámogassák a lépcsőn a kabinba, és lefektessék John ágyára. Susan a feje alá rakott néhány párnát.

- Egy perc alatt rendbe jövök - állította Jim.

- Nem kéne kihalásznunk a horgonyát meg a láncot? - kérdezte John. - Tudom, hol vannak. Éppen most húztunk el mellettük. Ott ni! Pont a dokkal szemben.

- Előbb illendő lenne lejelentkezni anyátoknál - javasolta apa. - A horgony várhat. Még ha Jimé is.

A *Kobold* tehát röpült tovább előre a széles kikötőbe, el a Guard bója mellett, el a Shotley-fok végét jelölő bója mellett, s hamarosan az Orwell shotleyi partja felé siklott, ahol fél tucat bárka állt lehorgonyozva.

- Ott előttük kivágjuk a vasmacskát - szolt apa. - Hol a kikötőkötél? Ez a felhúzókötel-darabka nem jó.

- Semmi egyebet nem találtunk - védekezett Susan.

Apa bedugta a fejét a lejáróba.

- Van kötele a kis horgonyhoz?

- A hátsó tárolóládában - intett Jim.

Apa azonnal megtalálta a reteszt, és kinyitotta a ládát, amit addig föl se fedeztek, a rövid hátulsó fedélzeten.

- Hát ezért nem találtuk! - kiáltotta Susan, amikor apa előkapott egy jókora tekercs vastag háncksötelet, amely a *Kobold*nál nagyobb hajót is meg bírt volna tartani.

Apa előrement, kezében a kötelcsomóval. Összeszerelte a kukázóhorgonyt, s ráerősítette a kötelet, miközben John kormányzott és örködött is egyszerre, figyelmesen. Aztán nagy csikorgással leereszkedett a tarcsvitorla, feltekeredett az orrvitorla, s apa hátrapillantott.

- Itt minden rendben - szolt oda Johnnak, mintha parancsra várna.

John végtelen zavarban volt, hogy neki kell most kapitánynak lennie, mikor pedig Jim visszatért a fedélzetre. Ámde Jim két ápolónő társaságában a kajütben tartózkodott, akik közül Susan azért futott le, hogy páciensének vizet adjon, ha esetleg kér, míg Titty, a másik nővér, tökéletesen összezavarta azzal, hogy egy kismacskát mutatott neki. Aznap reggel Jimnek számtalanszor megfordult a fejében, hogy megháborodott az elméje, ez a macska pedig, itt a *Kobold* fedélzetén, eldönteni látszott a kérdést. John lekukucskált egy pillanatra a kabinba, s végigmérte a *Kobold* piros vánkosain nyugvó fehér turbános kobakot, a pohár vizet nyújtó Susant, Tittyt, aki óvatosan Jim orra elé dugta Szindbádöt, s Jimet, aki kábán leste a karmaival a trikójába csimpaszkodó macskát, s tétován odanyúlt, hogy megsimogassa.

Nos, ebből igazán kiviláglott, hogy horgonyzásra felszólító parancsot ő, egyedül csak ő adhat. John megszemlélte a sor végén álló bárkát, felmérte a parttól való távolságukat, s a *Kobold*ot szélbe fordította.

- Horgonyt indíts! - adta ki az utasítást.

S a horgony nagy loccsanással lefutott.

Alig hogy leeresztették a fővitorlát, már fel is tűnt a feljük száguldó vámőrségi cirkáló.

- Fél pillanat, hozom az ütközőket! - kiáltott John.

- Nem ütődünk maguknak - mutatott az egyik vámos a cirkáló oldalán függő óriási ütközőhurkákra, amelyekhez képest a *Koboldéi* játékszernek tűntek.

A zümmögő hangú motoros melljük farolt, s az egyik vámtiszt átlépett a *Koboldra*.

- Csak kis horgonyon és vékony kötélén állunk - mondta csöndesen Walker fregattkapitány. - Azt hiszem, leszalajtották a horgonyláncukat...

„Leszalajtották a horgonyláncukat...” Az áldóját, apa mintha teljesen hétköznapi dologról beszélne, melynek semmi köze azokhoz az iszonyatos pillanatokhoz, amikor füstölögve rohant lefelé a lánc a vezetőgörgőn át, s John, amikor rálépve megpróbálta megállítani, a hátára zuhant.

- Rendben van - bólintott a vámtiszt. - Akkor nem kötjük össze a két hajót. Gyere, George!

Egy fiatalabb tiszt, kezében bőrtáskával, fellépett a *Koboldra*.

- Gyere csak ki, Susan! - szólt le apa. - Szükségünk lesz a kajütasztalra... Ne! A beteg ne mocorogjon! - tette hozzá, amikor észrevette, hogy Jim Brading megpróbál feltápaszkodni.

Susan feljött a kormányállásba. Titty követni akarta, de jobbat gondolt, s Szindbáddal a kajüt orrába kúszott. Roger, aki az elülső fedélzeten tartózkodott, sietve bemászott a búvólyukba. Nem akart semmiről sem lemaradni, s Titty még jókor elkapta kalimpáló lábait, és lesegítette öccsét.

- Tessék - mutatta apa az utat, s a két vámtiszt leballagott.

- Gyere! - intett Johnnak apa lefelé menet.

- Hallottam, milyen ronda nagy ütést kapott a fejére - szólt Jimhez az idősebbik vámőr. - Mesélték a felixstowe-i buszon, de nem tudták, ki volt a sérült. Ki vitte át a hajóját Hollandiába?

Jim egészen elképedt.

- Semmi baj, cimbora - szólt apa. - Majd mi beszélünk.

- Mi nem is akartuk - szégyenkezett John.

- Kalózkodás - jelentette ki a vámtiszt. - Csakis! Ki hitte volna! Kalózkodás a harwichi kikötőben!... Ha a tulajdonos feljelentést kíván tenni...

A két vámőr az asztal mögött a bal oldali ágyon ült. Apa mellettük. John a legalsó lépcsőfokon. Susan a kockpitből leskelődött. Roger meg Titty az előkabin ajtajából figyelt és fülelt.

- Az hát! - állapította meg a fiatalabbik vámőr. - Színtiszta kalóztett. Ha a tulajdonos feljelentést kíván tenni...

- Tényleg! - vágott közbe Titty. - Igazi kalóztett volt... Eszünkbe se jutott, pedig teljesen világos... Mindnyájunkat felakasztanak a kivégző rakparton... megláncolva... láncaink csörömpölnek majd a szélben... Hű, Jim! Igenis tégy feljelentést! Nancy egyszerűen el lesz bűvölve!

A vámtisztek nagyot nevettek.

- Na, térjünk a tárgyra - mondta az idősebbik. - Kalózik vagy nem kalózik. Van elvámolni-valójuk?

- Nincs semmi elvámolnivalónk - válaszolta apa. - Ó, dehogyisnem! Öt pár facipő... Egy holland baba... Egy doboz holland szivar, már elfüstöltem néhányat... Parancsoljanak... Meg egy macska... Nemzetisége ismeretlen... Hozd ki az emléktárgyakat, Titty!

Apa kitette a szivardobozt az asztalra, majd Titty meg Roger odahozták Bridget babáját s az összes klumpát melléje. Titty felmutatta Szindbádöt.

- Ez itt egy sorsüldözött tengerész - mondta -, hajótörést szenvedett a tengeren, de kimentettük.

- A cipőket húzzák inkább fel, különben vámot kell kirónunk rájuk - tanácsolta a fiatalabbik vámtiszt meggyújtva egy szivart, s a gyufát odatartotta a főnökének.

- Mi legyen a holland hölgygel? - kérdezte az idősebbik.

- Az Bridgeté - felelt John. - A kishúgunké. Ő otthon maradt.

A vámtiszt a hátára billentette a babát, hogy lássa, lehunyja-e a szemét, de nem volt pislogós baba. Kinyitotta hát a bőrtáskát, ami tele volt nyomtatványokkal.

- Lássuk a hajóokmányokat - mondta.

- Ott vannak Susan ágya alatt a fiókban.

Roger már ki is húzta a fiókot, és odanyújtotta a nagy borítékot. A vámtiszt előhúzta az iratokat, kitergette és megvizsgálta őket. Aztán Jim Bradingre nézett.

- Maga a tulajdonos?

- Az vagyok - bólintott Jim.

- Ki a kapitány? Ez itt a kérdés. A tulajdonost csak most vették föl, hogy visszajöttek.

Apára pillantott, aki megcsóválta a fejét.

- Én nem. Én csak utasminőségben vagyok a hajón. Tekinthesz akár fedélzeti matrónának is... Ő a kapitány.

Mindkét vámtiszt John felé fordult.

Walker fregattkapitány előszedte zsebéből az útlevelét, és átnyújtotta.

- Hallottuk, hogy jön, uram - szólt az idősebb vámőr, amint elolvasta a nevét.

- Itt is vagyok - bólintott Walker fregattkapitány. - Átkeltem a fiammal Vlissingenből. Ő a kapitány.

- Apa hozta vissza a hajót - jegyezte meg John.

- Parancsra - ellenkezett az édesapja.

- De ki vitte át Hollandiába?

- Mi - felelte John. - De nekünk eszünk ágában sem volt kimenni a tengerre! Megígértük...

- Négy gyerek vitte át Hollandiába a hajót? Hol voltatok tegnapelőtt éjszaka?

- A tengeren - hajtotta le a fejét John.

- Irgalmas Isten! - nyögött fel a fiatalabb tiszt.

- Gratulálok! - harsogta az idősebbik, és John keze majd összeroppant a vámos kemény markában.

Apa nem kifejezetten mosolygott. De mind a négy gyermeke érezte, hogy apa titokban igenis boldog.

Az idősebb vámtiszt elővett két űrlapot a börtáskából, közéjük csúsztatott egy indigót, és hozzálátott a kitöltéshez.

- Illene idejönnöd - szólt apa Johnnak, és helyet adott fiának maga és a vámőr között, aki kemény ceruzával irkálni kezdett a nyomtatvány üresen hagyott rubrikáiba.

SZABAD TÉNYKEDÉSRE JOGOSÍTÓ IGAZOLVÁNY

Ezennel igazolom, hogy ellenőriztem Mr...

- Neve?

- John Walker.

...Mr. JOHN WALKERt, a KOBOLD nevezetű vízi jármű kapitányát, aki most érkezett VLISSINGENből, s a feltett kérdésekre a fent nevezett kapitánytól kapott válaszok alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a hajóút során a fedélzeten nem lépett föl semmi olyan fertőző betegség, mely a vízi jármű feltartóztatását tenné szükségessé, tehát a hajó folytathatja útját...

- Volt valami fertőző betegség a fedélzeten?

- Nem - felelte John.

- Susant alaposan elkapta a tengeribetegség - kotyogott közbe Roger -, talán Tittyről ragadt rá.

- A tengeribetegség nem tartozik ide - világosította fel a vámtiszt. - Az a tegnapelőtti éjszaka mindenkinek felkavarta volna a gyomrát...

Azzal kitöltötte a legutolsó rubrikákat is. *Készült Harwichban...*

- Hányadika van, George?...

Odaírta, aztán alákarányította a maga nevét is...

Parti vám- és pénzügyőr

- Tessék, kapitány úr - adta át az űrlapot Johnnak, s elrakta a másolatot. - Ezennel szabadon mozoghat, amerre akar. Nem tudom, mit szól majd a tulajdonos, hogy átvitte a hajóját a tenger túlsó oldalára, de ez már az ő dolga... Isten áldja, fregattkapitány! Közljem a shotleyiakkal, hogy már itt van?

- Majd telefonálok Pin Millből - mondta apa. - De figyeljen csak ide, fiatalember (fordult a jobb oldali ágyon heverő turbános tulajdonoshoz), nem azt mondta, hogy megszökött a kórházból? Lesz égszakadás-földindulás, ha rájönnek, hogy meglógott. Jobb lesz, ha azonnal értesítjük őket, különben botrányt csapnak, és nem is ok nélkül.

- Megmondaná nekik, hogy a hajómon vagyok, és később majd megmagyarázom? - könyörgött Jim. - De oda vissza nem megyek!...

- Mindjárt felhívjuk őket - nyugtatta meg a vámtiszt. - És tudatjuk velük, hogy már makk-egészséges.

A vámtisztek kezet fogtak mindenkivel, és felmentek a lépcsőn. Jim kivételével mindnyájan követték őket. A vámőrségi cirkáló a *Kobold* mellé siklott. A két férfi átszökött a fedélzetére, szivart tartó kezükkel integettek, és elspricceltek vissza Harwichba.

- Erről ennyit - összegezte apa. - Most jöhet a békekötés anyáttal.

Jim befáslizott feje megjelent a feljáróban.

- Most aztán mit mondjak Mrs. Walkernak? - sopánkodott. - Megígértem, hogy gondjukat viselem a gyerekeknek.

- Bízta csak ránk - legyintett azonnal apa. - Senki sem fulladt vízbe.

Huszonhetedik fejezet

KARIKÁBA RAKOTT KÖTELEK

A vámórség elviharzott, a hajó fellélegzett. John levonta a sárga karanténlobogót, és odaadta Tittynek, aki visszatette a helyére a jelzőzászlók közé.

- Figyeljetez rám - szólalt meg apa. - Fordul az árapály. A folyón felfelé ellenünk dolgozna, és nincs elég szél, hogy átlökjön rajta. Most nem kellenek a vitorlák. Helyesebben tennénk, ha kivárnánk a kikötőben, amíg ismét neki nem rugaszkodhatunk.

Megtapogatta a vitorlavásznat.

- Csontszáraz. Felrakjuk a ponyvát. Ne, Jim! Győzzük mi. Feküdjön nyugodtan, és bízza ránk.

Mindenki munkához látott. Susan meg Titty lementek, hogy begyömöszöljék a legénység holmiját a hátizsákokba, készen a partraszállásra. Apa kitekerte, majd újracsavarta az orrvitorlát, aztán kiállva az orrsudárhoz összehúzószállal lefogta. John elcsomagolta a tarcsvitorlát a fokszliban. Együttesen kihuzigálták a fővitorlát, és egyetlen ránc nélkül szépen felcsavarták a vitorlarúdra, s ráhúzták a hosszú, zöld vitorlatakaró ponyvát, mely a nedvességtől óvta, míg ismét szükség nem lesz rá.

- A bárkák már mozgolódnak - jelentette Susan, aki egy teli hátizsákot hozott fel. - Bocs', Roger...

Majdnem rátiport öccsére, aki a kockpitpadlón hasalva a tönkcsőnél babrált, hogy megforgassa a zsírófejet.

A bárkák már nem folyásirányban ringatóztak a folyón. Orruk mindenféle irányba mutatott, ahogy lassan elfordultak a *Kobolddal* együtt, míg minden lehorgonyzott hajó a folyóval szembe nem került. Az áramlási irány megváltozott. Annyi szellő sem volt, melytől a bárkák tükörképe megrebbent volna a sima vízben.

- Nos, kapitány úr? - kérdezte apa. - Mi a véleménye?

- Készen vagyok - felelte John.

Roger felkászálódott, miután egy villáskulccsal meghúzta a csavarsapkát.

- Csupa zsír a képed - szólt rá Susan.

Roger megtörölte hát egy rongydarabbal.

- Még jobban elmaszatoltad! - ripakodott rá Susan.

- Mi lesz az ebéddel? - vágott vissza Roger.

Susan, morgolódása ellenére, felnevetett.

- Ez az, Roger! - dicsérte meg apa. - Utasítsd csak rendre a szakácsot! A főgépészek előbb-utóbb zsírfoltosak lesznek. Patyolattisztával még sose találkoztam.

Azzal lecsusszant a kajütbe, és beindította a motort.

- Tudod használni így a tűzhelyet, ha jár a motor? - harsogta a lépcső aljából, miközben a motor lármásan a fülébe dohogott.

- Tegnap este használtam! - süvöltött vissza Susan.

- Hát persze! - emlékezett vissza apa. - Mit szólnátok hozzá, ha meghívnánk anyát meg Bridget-et egy kis falatozás címén a fedélzetre? Ha a tulajdonosnak nincs ellenvetése.

- Gondolja, hogy eljönnek? - búslakodott Jim -, azok után, amit tettem?

- Ne búsuljon! - vigasztalta apa. - Hogyne jönnének! Egyedül ott hibázott, hogy kiment a partra. Kapitány nem hagyhatja el a hajót... Illetve csak akkor, ha az ügyeletes tisztnak is kapitány-igazolvány lapul a zsebében... Johnt kellett volna kiküldenie benzinért... De - fűzte hozzá Jim befáslizott fejére nézve -, meglehetősen örülök, hogy nem tette. Pompásan berreg a gép, nem igaz? Ügyes kis masina ez a „Billy matróz”! Most már egy szempillantás alatt otthon vagyunk, csak felrántom a horgonyt a fenékről.

A búvólyukon át felkapaszkodott a fedélzetre, John pedig előresietett, hogy karikába tekerje a kötelet, amit apa behúzott.

- Horgony fent - jelentette apa hamarosan. - Eredj most már a kormányrúdhhoz, és mondd meg a főgépésznek, hogy fél gőzzel előre.

Roger előrenyomta a sebességváltót. A motor zúgása megváltozott. Az élkötél alól zörgés hallatszott, és a horgony a fedélzetre gördült. A *Kobold* mozgásba lendült.

Apa nyomban hátrajött.

- Mi lenne, ha lemosnánk az iszapot az elülső fedélzetről? - kérdezte. - Hiszen látogatókat várunk. Susan, hagyd egy kicsit a főzést! Egyenesen fel a folyón, John! Azt a fekete bóját balról vedd! Én lemegyek, beszédem van Jimmel.

- De hát én... - hebegett John a kormánynál.

- Csináld csak, kapitány! - szólt vissza apa. - Aki át tud vitorlázni Hollandiába, az motor-meghajtással is fel bír vinni egy hajót egy folyón.

Pöf... Pöf... Pöf...

A kis motor belemelegedett a munkába. A *Kobold* lassacskán küzdötte magát előre az apály-hullámmal szemben, felfelé a folyón. John a kormánynál álldogálva alig akarta elhinni, hogy csak három nap telt el azóta, hogy első alkalommal vitorlázott el pontosan ugyanezek között a partok között, mohón várva a parancsokat. Márpedig ezalatt megjárta az utat Hollandiáig meg vissza, s most apa meg Jim odalent voltak, Jim feküdt, apa átellenben üldögélt, és egy holland szivarral pőfékelt, s látszólag mindketten fütyültek arra, ami a fedélzeten zajlott, rá bízva a hajót, mintha ő egész életében a *Kobold*dal vitorlázgatott volna.

Susan azon töprengett, milyen iszonyatos volt látni Johnt a kötélkezelő fedélzeten csimpaszkodva, ugyanazon a fedélzeten, ahol - hihetetlen bár - de ő is állt, amikor rögzítőkötéllel egy vödröt merített meg vagy az orwelli iszapot öblítette le a horgonyról. Titty az oldalsó fedélzetet mosta le egy pamaccsal, amit néha kifacsart, hogy lássa a lepergő vízcseppeken szivárvánnyá váló napsugarakat. Roger a szabályozószelepen matatott, míg meg nem találta azt a pontot, ahol a motor a legvidámabban dohogott. Az ördögbe is, lesz mit mesélnie a gépészkedő barátjának, amikor visszamegy az iskolába!

Susan hamarosan lemászott a búvólyukon. Pár perc múlva az ebédet illetően kész elképzelésekkel kapaszkodott előre a feljáróba, és nekilátott begyűjtani a tűzhelyet.

- Teát mindenképpen iszunk - jelentette be. - Grogot is kap, aki akar, és van még egy hatalmas adag disznósajt is, amit fel sem fedeztünk, és Jim azt mondta, pont arra fáj a foga. Gondoltam, felmelegítek egy kevés borsót is.

- Még van vagy egy kilométer abból a vekni holland kenyérből - szólalt meg Roger -, meg tizenegy narancs. Több is, mint elég, jut mindenkinek.

Titty, elvégezve a felmosást, elrakta a pamacsot, és letottyant a kajüttetőre, figyelte az eliramodó sima hullámokat meg a *Kobold*nak a part tükörképén át kacskaringózó nyomdokvonalát.

Egy kormorán, kiterjesztett szárnya akár a német sasé, egy bójára telepedett a folyókanyarban.

- John! - kiáltott fel Titty. - Jön egy gőzös lefelé!

- Már észrevettem - felelte John.

Kis teherhajó volt, pont a bója kerülése után találkoztak. John egy pillanatig arra gondolt, felhívja apát. A gőzös kettőt dudált. Eszébe jutott: két dudálás - balra fordulás. Kissé balra húzódott, hogy mutassa a gőzösnek, megértette. John lekukkantott a kajütbe, és látta, hogy apa félig megemelkedve kipislogott az egyik kabinablakon, aztán megint letelepedett csevegni és szivarozni.

Két motorhajtotta jacht ereszkedett lefelé lebbenő vitorlákkal a szélcsendben. Az egyiket nem ismerte. A másik a kék *Coronilla* volt, fedélzetén azokkal a bennszülöttekkel, akik látták a startjukat.

John hallotta az üdvözlést.

- Ahoj, *Kobold*! Jól vagytok?

- Igen, köszönöm! - rikkantott John, és Tittyvel meg Rogerral visszaintegettek.

- Nem is tudják, merre jártunk - jött izgalomba Roger. - Megmondjam nekik?

- Ne! - mondta szigorúan John, s a *Coronilla* folytatta útját a folyón, mit sem tudva arról, hogy a *Kobold* idegen tájakra tér haza.

Megint feltűntek az áramlatban bukfencező barna delfinek.

- A tengeren egyet sem láttunk - jegyezte meg Roger.

- Talán behúzódtak a vihar elől - vélte Titty.

Messze, a folyó északi partján fürdőzők nedvesen csillogó testét pillantották meg egy kis öbölben. Csak mentek, mentek előre, sebesen a víz sodrához képest, de lassan a parthoz viszonyítva, a tenger felé nyomuló víztömeg miatt. Az apálynak még annyira az elején jártak, hogy az iszappadkák még elő sem bukkantak, s a folyó csillámló tükre kifeszült a két part erdei között. A Plata folyóról jött óriási gőzös most is ott horgonyzott a bóják között, rakományát dereglyékbe töltve. A *Kobold* szorosan mellette haladt el, hallani lehetett az árbocdaruk zörömbölését s a rakodómunkások kurjantásait.

Apa előjött a kajútból, maga előtt tolva Susant, hogy közöljön vele valami bizalmasat.

- Ez a ti hajótulajotok - kezdett a mondókájába -, úgy látom, eldöntötte, hogy húsz vontatóhajóval sem lehet őt visszacipelni a kórházba. Váltanunk kell majd pár szót a doktorral, amikor megérkezünk, de szerintem nincs is olyan rossz állapotban. Kemény kobakja lehet. Az a gyanúm, jócskán behorpasztotta a buszt. Szóval úgy döntött, itt marad a fedélzeten, és miért is ne, amikor vannak itt elegendően, akik főznek rá és gondját viselik.

- Úgy bizony - bólogatott Susan.

- Susan elsősegélydoboz a ott van Powell kisasszonynál - szólt közbe Titty. - Átalakítjuk kórházhajóvá a *Kobold*ot.

- Biztos nem bánná - ismerte el apa -, de még most is gyötri a lelkiismerete, ha eszébe jut Felixstowe, s agyonkínozza magát amiatt, hogy két napot elvesztegetett. Jobban teszi, ha nyugton marad hát a kabinban.

- Forr a víz! - kapott észbe Susan. - Belerakom a borsót, s mire kikötünk, kész is az ebéd.

Apa előremeredt. Már a sólya mellett horgonyzó csónakoknál jártak. Látszottak a csónaképítő-mester műhelyei, az Osztriga Fogadó a víz szélén és a jachtokkal zsúfolt kikötő.

- Tudjátok, hol keressük a *Kobold* bójáját? - kérdezte apa.

Erre megjelent Jim Brading fehér pólýába bugyolált, dagi feje a kajütfeljáróban.

- Én szeretnék kikötni - nézett rájuk sóvárogva. - Én tudom, ilyenkor hogy viselkedik a hajó.

- Ott van anya meg Bridget a parton! - sipított egy nagyot Roger. - Hadd dudáljak a ködkürttel, hogy erre nézzenek!

- Megláttak minket! - lelkendezett Titty.

Apa hirtelen lebukott a kajüttető mögé.

- Ide figyeljetek! - mondta izgatottan. - Semmi értelme, hogy egyszerre zúdítsunk mindent a nyakába. Boldogultok nélkülem?

- Simán be tudom vinni a hajót, uram - nyugtatta meg Jim -, ha John felszedi a bóját a fedélzetre.

- Igenis, uram! - pattant szolgálatkészen John.

- Jobban tenné, ha nem mutogatná a befáslizott fejét többet, mint muszáj - figyelmeztette Jimet apa. - Ne azonnal. Hagyja inkább Johnt, hogy kikössön.

- Befutok a bójáig, aztán lejövök - egyezett bele Jim. - Csak azt tudnám, mit mondok majd Mrs. Walkernak.

- Fel a fejjel, cimbora! - vigasztalta apa. - Azért nem sárkány az az asszony. Egy ilyen fickónak nincs félivalója, aki nem áll nekirontani autóbuszoknak...

Jim fanyarul elmosolyodott.

- Kéznel leszek, ha valami rosszul sülné el - biztatta őket apa, és eltűnt a kabinban.

- Eredj előre, John - adta ki az utasítást Jim Brading. - Kapd el a bóját a csáklyával. Húzz át egy csomó bójakötelet, és rögzítsd a láncot, ha már eleget vettél fel a fedélzetre.

- Igenis, uram - tüsténkedett John, és rettentően örült, hogy már nem ő a kapitány. Eközben a *Kobold* átfurakodott a lehorgonyzott csónakok között.

John előrement, kiszabadította a csáklyát a leszorítópántok alól, és állt, várt.

A jachtok seregének körülbelül a közepe táján jártak. Elhúztak egy kétárbocos ketch meg egy jolle között, közel egy szép szál Bermuda kutter mellett meg egy magasan kiemelkedő, csupa üveg fedélzeti házikójú, nagy motoros cirkáló mellett. A motor dohogása megszélidült. Jim elzárta a szelepet. Szinte minden horgonyzóhely foglalt volt. John mindenfelé kereste a fekete bóját, amin zöld festékekkel ott áll, hogy *Kobold*. Hahó! Az már az lesz! Még két csónak. John hátranézett. Igen, Jim is meglátta. A motor hangja ismét más lett, mintha sokkal gyorsabban járt volna. Jim szólt Rogernak, hogy vegye le a sebességet.

- Anyáék most szállnak be egy dingibe! - rikkantotta Titty.

John a part felé pillantott, de csak egy villanásnyira. Jim nem fordította el a fejét. Roger parancsra várva állt, keze a sebességváltón. Susan meg Titty le sem bírták venni a szemüket

anyáról és Bridgetről, akik épp ellökték magukat a parttól a kölcsönvett csónakban. Titty magasra tartotta Szindbádöt, hogy lássa őket.

A *Kobold* elsiklott az első, majd a második jacht mellett, melyek közte és bójája közt még hátravoltak. A *Kobold* mind jobban lelassult.

- Előre - szólt csöndesen Jim. Roger előrenyomta a kart.

- Elég.

Újra visszahúzta.

John az előmerevítő kötélén lógva leste a bóját. Mind közelebb és közelebb jött, egészen a hajóorr alá került. A *Kobold* már alig mozgott. Eléri-e? Abban a pillanatban, hogy a hajó mozgása megszűnt, John lenyúlt a csáklyával, elcsípte a bóját, felrántotta a fedélzetre, majd a csáklyát félredobva húzni kezdte befelé. Fejfájás ide vagy oda, Jim Brading mesteri horgonybója-becserkészést mutatott be.

A kötél az orrtőke fölötti vezetőfűlben jött, jött felfelé. Hirtelen csörgés jelezte, hogy a fedélzetre ért a lánc is, nedvesen, izzaposan, egyméternyi, aztán kétméternyi. John rátekerte a láncot a csörlőre egyszer, majd még egyszer, és lekötötte.

- Szorosan áll! - jelentette, és a szeme sarkából még észrevette, hogy a nagy, fehér turbán eltűnik a kajütben. A motor köpködni kezdett, aztán elhallgatott. Hazatért a *Kobold*! John, Susan, Titty meg Roger maguk maradtak a fedélzeten.

John a part felé sandított. Anya és Bridget félúton voltak már feléjük. Aztán hátrapislogott a kockpitban ácsorgó Susanra, Tittyre és Rogerra. A csapóajtó résnyire kinyílt mellette.

- Nehogy egyszerre rohand le mindennel! - szólt ki apa.

Anya nagy hévvel evezett, mint akinek sürgős dolga van. Bridget a farban ülve integetett, de csak Roger viszonzta. A többiek azon a rengeteg mindenben töprengtek, amiről magyarázatot kell adniuk. Még jó, hogy anyához nem jutott el a hír, hogy egyedül jártak kint a tengeren, meg hogy Jimet elütötték, és kórházba került. De most muszáj lesz bevallani. Ráadásul a tegnapi sürgönyön kívül semmit sem hallott felőlük azóta, hogy az első este telefonon beszéltek. Pedig mindnyájan megígérték, hogy nem futnak ki a nyílt tengerre, és még teaidőre visszaérnek az előző nap.

Anya megállította a dingit a *Kobold*tól néhány méterre, majd megfordult, és tekintetét a kockpitból büntudatos képpel pislogó négy csemetéjére függesztette. Amikor megszólalt, nagyon halkan tette, de gyermekei azonnal megéreztek, milyen rémesen ideges.

- John, Susan! Hát nem megígértétek, hogy még tegnap hazaértetek? Sosem eresztettelek volna el titeket, ha nem lettem volna biztos benne, hogy megbízhatok bennetek. Tudom, hogy a ködben nem indulhattatok el a folyón, de pocsék vihar volt az éjszaka, és tudhattátok volna, mennyire izgulunk miattatok. Ideszólhattatok volna reggel telefonon. Még csak nem is mentetgetőztetek, hogy miért nem jöttetek haza tegnap délután. Enyhén szólva túlzás, nem gondoljátok, hogy csak egy sürgönyt eresztettetek meg? Először is, telefonálhattatok volna, aztán pedig busszal visszajöhettetek volna Shotleyből, ha már Mr. Brading nem akarta felhozni a hajóját...

- De nem tudtunk! - védekezett John. - Tényleg nem tudtunk...

- Nem is voltunk Shotleyban! - kiabált közbe Roger. - Legalábbis nem tegnap.

- Nem is tudjátok, hogy egy nappal azután, hogy elmentetek, kaptam apátoktól egy táviratot Berlinből. Meg is érkezhettek volna tegnap reggelre. Aztán tegnap jött még egy sürgöny Vliszingenből. Már úton lehet valahol. Az is lehet, hogy már megérkezett... Ó, mit csinált a fejével?

Jim éktelen nagy, befáslizott feje lassan előbújt a feljáróból.

- Ők nem hibásak, Mrs. Walker - ismerte be. - Az egésznek én vagyok az oka.

- Mi az a sok facipő? - csilingelt Bridget hangja, aki a klumpákat nézegette. Roger takaros sorba rendezte őket, mind az öt párat, a kajüttetőn futó korlát mellé.

- Természetesen - folytatta anya -, ha baleset érte, és megsérült a feje, akkor teljes mértékben igaza volt, hogy nem vállalkozott az útra. De a többieknek haza kellett volna jönniük Shotleyből!... És telefonálhattatok volna ahelyett, hogy táviratban közöltétek velem, még egy napot maradtok...

Anya megint Johnhoz fordult.

- Lehet, hogy apa átkelt az éjszakai járással. És csak vár, vár, és nem érti, hogyhogya nem ment elébe senki...

- Már mindent tud - nyelvelt Titty. - És nem bánja, azt mondja, biztosan nem ellenzed majd Szindbád... Jaj! Hová lett Szindbád? Eltűnt!

A macska a kormányállás egyik ülésére halmozott hátizsákokon egyensúlyozott. Felszökkent a mellvédre, és a kabintető mögé kalandozott.

- Hű, oda nézz! - sikkantott Bridget. - Cicájuk van!

Anya elfordította a fejét rakoncátlan gyermekeiről, akik miatt olyan mérhetetlen gyötrelmet állt ki a köd meg a vihar alatt, és akik ahelyett, hogy időre hazatértek volna, hidegvérrel megszegték adott szavukat, s vígan közölték vele egy táviratban, hogy még huszonnégy órára elmaradnak. Ő is észrevette a szőrmók Szindbádát, amint bizonytalankodva előretípett a kajüt mögül az első fedélzetre. Aztán felfigyelt valami egyébire is. Valaki megláthatta a kajütblakok előtt csámborgó Szindbádát. Egy kéz, egy karcsú, barna kéz nyúlt ki a búvolyukon, és ide-oda tapogatózott a macska után.

Anyának tátva maradt a szája, pont úgy, mint Tittynek szokott, amikor mélységesen megdöbben.

- Ted! - kiáltott egy nagyot.

A kéz után előbújt a fej is.

- Hahó, Mary! - köszönt apa a nyílásból. - Ne légy velük túl szigorú! Senki sem fulladt meg. És igazából senki sem érdemel szemrehányást.

- Megyek a fedélzetre! - határozott anya. - Bár nem akartam. Kapd el a kötelet, John! Alávaló gazemberek! Hol futottatok össze, Harwichban?

- Á! - sipított Roger, képtelenül arra, hogy ki ne használja az alkalmat, és bele ne kotyogjon, míg a többiek megbabonázva meredtek anyára. - Á!... Hollandiában!

- Ne beszélj bolondokat! - korholta a mamája, majd felemelte Bridgetet, és apa felé nyújtotta, aki a búvolyukon kikászálódva hátrajött, hogy beemelje. Apa leültette Bridgetet a klumpák mellé a kajüttetőre, és kezébe nyomta a holland babát. Azt követően fellendítette anyát is, és megcsókolta.

- A többieknek, azt hiszen, nem is jár puszi - jelentette ki anya, de hangjában már nevetés bujkált.

- Megcsókolhatod nyugodtan az egész társaságot - kelt védelmükre apa. - Megérdemlik, nekem elhiheted.

- Hát jó - egyezett bele anya -, hazatérésed öröme úgy illik, hogy megbocsássak nekik.

Azzal végigsókolta csemetéit, kezét rázott Jim Bradinggel, és mondta is neki, hogy reméli, nem súlyos a sérülése.

- A vitorlarúd műve? - érdeklődött. - Ronda nagy dudort tud növesztetni az ember fejére.

- Nem - felelte Jim Brading. - Nem attól van.

- Csak legalább betartották volna a szavukat! - fordult ismét anya az apjukhoz. - Úgy terveztük, hogy mindnyájan eléd megyünk Harwichba, nem csak ez a négy rosszcsont magában.

- Nem figyeltél, anya - kotyogott megint Roger. - Nem Harwichban találkoztunk, hanem Hollandiában.

- Ó, hogyne - hagyta rá anya. Világos, hogy egy szavát sem hitte Rogernak, azt képzelte, ez is amolyan Roger-féle vicc. - Micsoda gyönyörű babád van, Bridget!

- Figyelj csak ide, Mary - kezdte most apa. - Mindjárt kész a káprázatos lakoma a kajütben, és a tulajdonos meg a kapitány meg a legénység meg az utasok megtiszteltetésnek vennék, ha te meg Bridget velünk ebédelnétek a fedélzeten. Nem igaz, Jim?

Jim turbános fejével tétován bólogatott. Nem bízott magában, hogy egy szót is ki tudna nyögni.

John, Susan és Titty még éppen elkapták apjuk nekik meg Jimnek szánt, bátorításnak is vehető hunyorítását.

- Igazán köszönjük - felelt anya. - De akkor ki kell mennünk a partra, hogy szóljunk Powell kisasszonynak.

Roger úgy vélte, Hollandia teljesen hatástalan maradt.

- Hát nem érted, hogy Hollandiában találkoztunk apával? - nyakaskodott.

- Hát persze! - kacagott anya. - Feltételezem, ti magatok vásároltátok azokat a facipőket egy holland boltban, és fel is próbáltátok.

- Így volt, pontosan - erősítette meg apa, s mikor anya végre jól a szemébe nézett, látta, hogy komolyan gondolja.

- Jim! - kiáltott fel anya. - Csak nem azt akarja mondani, hogy abban a borzalmas időben átszelte velük az Északi-tengert, amikor pedig megígérte, hogy ki sem teszik a lábukat a kikötőből?

- Én... Én... - hebegett Jim, és a fejéhez kapott. Ez már sok volt neki.

- Jim ott se volt - szólt közbe apa. - Erről jut eszembe, van egy kis elintéznivalóm telefonon az érdekében... Most pedig, Mary, addig egy szót se, míg meg nem tudod, mi történt valójában. Kievezek veled a partra, és elmesélek mindent.

Azzal leszökölt a dingibe, s anya - kábán és zavarodottan - követte.

- Negyedórán belül itt vagyunk - szólt vissza apa vidáman. - Ti meg akkorára készüljétek el a traktával.

Egy pillanattal később már el is távolodtak a hajótól. Bridget a kajüt tetejéről előrekúszott az elülső fedélzetre, holland babáját magához szorítva és fél kézzel a korlátba kapaszkodva. A többiek a kormányállásból bámultak a dingi után, mely apával, aki az evezőknél, és anyával, aki a farrészben ült, a part felé úszott. Látták, hogy apa egyszer-egyszer az evezőkre támaszkodva leáll, és előredőlve magyaráz anyának, aki többször vissza is nézett a *Kobold* felé.

- Mit gondoltok, megbocsát nekem valaha? - búslakodott Jim.

- Apa mindent elintéz - vigasztalta John.

- Rendbe jön minden, ne félj - bátorította Titty is.
- Apa majd meggyőzi, hogy mi nem akartunk kimenni a tengerre - biztatta Susan.
- Ne feledd, apa azt mondta, éhesek lesznek, mire visszaérnek - figyelmeztette Roger Susant.
- Hogy hívják a kiscicát? - csendült fel Bridget hangocskája.

.oOo.